

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 36 / Temmuz 1987 / 2.50.-DM

Savaş Bütün Kürdistan'a Yayıldı

BU TOPRAKLARDA SÖMÜRGECİLERE VE UŞAKLARINA YER YOK

● Gerillalarımızın başarılı operasyonları sürüyor. Düşman ordusu savunmada. Düşmana kışlasında da aman verilmiyor. Dersim-Nazımiye ve Siirt-Baykan'da gerilla birliklerimiz faşist komando taburlarına saldırdı. Çok sayıda ölü ve yaralı var.

Siirt, Şemdinli ve Fındık'ta gündüz operasyon yapan düşman askeri birliklerine pusu: 2 asker, 2 özel tim elemanı ve çok sayıda milis çete öldürüldü.

Sömürgeciler Halk Kurtuluş Ordumuz karşısında iflas eden ve dağılan faşist ordu yerine şimdi de "Özel Kolordu" örgütlemeye çalışıyor.

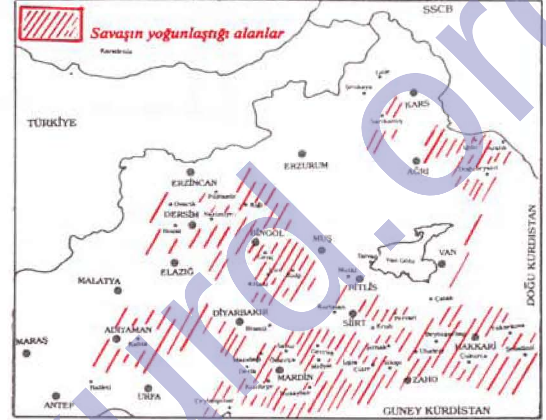
● Ömerli-Pınarcık, Midyat-Yuvalı, İdil-Peçenek, Şemdinli-Ormancık, Hani-Kirmeli, Kurtalan-Erguvan, Pülümür-Kayabal-Şampaşa ve Adıyaman-Ulaklı'da 100'ü aşkın çete cezalandırıldı. ARGK'nin, Kürdistan'da ihanetin kökünü kurutacağını anlayan çeteler sömürgecilerden aldıkları silahları geri veriyorlar.

● Savaş tüm şiddetiyle sürerken, Hakkari'den Adıyaman'a ve Kars'a kadar yüzlerce köyde toplantılar yapıldı. Çok sayıda savaşçının katılımıyla Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK hızla büyüyor.

● Düşmana milyarlarca ekonomik zarar: Gerilla, sömürgecilerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı talan etmesine artık izin vermiyor. Midyat, Nusaybin, idil, Dersim, Kars, Ağrı, Kiğı ve Karakoçan'da onlarca dozer, treyler, greyder vb. makina yakılarak imha edildi. Midyat-Dargeçit'te bir odun deposu ateşe verildi.

● Devrimci-ulusal kurtuluşçu otoritenin hakim olduğu alanlarda muhtarlar istifa ediyor, sömürgecilerin boşalan muhtarlıklarına aday bulamıyor.

Savaş haberleri
2, 3, 4 ve 5. sayfada

Ulusal Direniş Savaşımızın Dünya Basınındaki Yankıları

İçerisinde bulunduğumuz dönemde, siyasal, askeri ve kitlesel her alanda gelişerek geniş boyutlar kazanan ulusal direniş savaşımız; ülkemiz Kürdistan'ın çağla ve dünya ile her türlü bağlarını koparарak adeta izole eden tecrit duvarlarını tamamen yıkararak parçaladı. Çünkü gelişmeler o kadar görkemliydi ki, bunu örtbas etmek, ilerici insanlığın dikkatinden kaçırmak faşist Türk devletinin gücünü çok çok aşmaktaydı. Hatta ulusal bağımsızlık hareketimizin kazandığı güç ve prestij karşısında sömürgecikan emicilerin egemenlik sistemleri çatırdamaya başladı. Bunun üzerine telaş ve paniğe kapılan faşist rejim, artık Kürdistan'daki bağımsızlık savaşımını inkar etmek bir yana, emperyalist ağababalarından daha fazla yardım istemek amacıyla feryada

Devamı 11. sayfada

Avrupa'da Mücadelemize Yönelik Saldırılar Protesto Edildi

Yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı '87 yılı içerisinde güçlü atılımlar Sağlayarak gelişiyor. Daha büyük birliklerle, gerilla savaşı Kürdistan'ın başta Botan alanı olmak üzere Siirt, Mardin, Hakkari, Dersim, Bingöl, Adıyaman vb. tüm alanlarında yaygınlaştırılıyor. Halkımız üzerine sürdüğü milis çeteler, kontr-gerilla, özel vurucu komando timleri ve ordu gücünün zayıf düştüğünü ve Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun (ARGK) otorite ve hakimiyetinin arttığını gören ve yaşıyan faşist Türk sömürgeciliği önemli siyasal tıkanıklıklar yaşamaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içine düştüğü çözümsüzlüklerden kurtulabilmek için halkımız üzerinde baskı, katliam, sürgün ve işkenceler uygularken; ülke içindeki bu uygulamalara paralel olarak dışta da kendi destekçisi durumunda olan ülkelere dayanarak halkımıza yönelik her türlü saldırılarına devam ediyor. Kürdistanlı yurtseverler TC'nin ve emperyalist destekçilerinin tehdit, ajanlaştırma, caydırma, yıldırma vb. saldırılarına sessiz kalmayacaklarını ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ölümleri pahasına da olsa desteklemekten vazgeçmeyeceklerini, hiçbir saldırı ve komplonun kendilerini yıldıramayacağını Avrupa'nın birçok ülkesinde gerçeklestirdikleri protesto eylemleriyle ortaya koydular.

12 Haziran'da Kürdistanlı Yurtseverlerin Sesi Tüm Avrupa'da Yankılandı

Stuttgart: 12 Haziran 1987 Cuma günü Stuttgart'ta 35 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Hollanda Başkonsolosluğunu işgal etti.

İki saatten fazla süren işgal

Devamı 6. sayfada

SÖMÜRGECİ BASINDA YENİLGİNİN İTİRAFLARI

Kürdistan'da gelişen savaş, kemalist-faşist rejimin çürümüşlüğünü ve iflasını gün geçtikçe daha açık biçimde gözler önüne sermektedir. Silahlı direnişin boy verdiği 15 Ağustos 1984 tarihinden bu yana ipliği iyice pazara çıkan TC, bugün halkımızın dayattığı devrimci savaş gerçekliği karşısında büyük sarsıntılar geçirmekte ve bağrında onulmaz yaralar açılmaktadır. Faşist rejim çare çare diye kıvranıp durmakta fakat çaresizlikten bir türlü de kurtulamamaktadır.

Özellikle '87 yaz atılımı sürecinde, sömürgeci ordu sürüleri ile "özel tim" ve milis çetelerin, ARGK'ye bağlı kurtuluş birliklerimizle her karşılaştığı yerde ağır yenilgiler alması, askeri alanda olduğu gibi siyasal alanda da faşist rejimin bunalımlarını çok daha derinleştirdi. Bunun pratikteki belirti ve sonuçları da ortaya çıkmakta gecikmedi.

Devamı 12. sayfada

ULUSAL KONGREYE DOĞRU...

Cephe Birlikleri, Mücadele ve Örgütlenme Sorunları

YAZISI 14. SAYFADA

Lavrion Olayları Faşist Türk Devletinin Avrupa'da Başlattığı PKK Karşıtı Kampanyanın Bir Parçasıdır

Yazısı 9. sayfada

Fransız Polisi Türk Faşizminin İsteklerini Yerine Getirmekten Vazgeçmelidir

Son aylarda Avrupa'nın bazı ülkelerinde ERNK taraftarı Kürdistanlı yurtsever kitlelerine yönelik polis yıldırma ve baskılarına, Fransız polisinin anti-demokratik uygulamaları eklendi.

Haziran ayı içinde Fransız polisi, Paris'teki Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneğini hiçbir yasal gerekçesi yokken bastı. "Gizli belge" ve "silah bulundurma" iddialarının ardına gizlenen polis, eline geçen herşeyi, kapılar ve pencereler de dahil yıkıp-döktü. Türk faşist polisini aratmayacak düzeyde saldırganlaşarak dernek yönetici ve üyelerine hakaretler etti, tutuklayıp dövmeye; bu yolla yıldırmaya, ulusal kurtuluşçu yurtsever çalışmalardan uzaklaştırmaya çalıştı. Tabii, Fransız polisi eli boş döndü. Birşeyler arama bahanesiydi. Amaç ortalığı dağıtmak ve yurtseverleri yıldırmaktı.

Fransız polisi bununla da kalmadı. Yurtseverlere saldırılarını sürdürdü. Avrupa'daki Kürdistan yurtsever kitlelerinin başlattığı "Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) ile dayanışma gecelerinin ilki 11 Temmuz '87 tarihinde Paris'te yapılıyordu. Toplantı, Fransız yasalarına göre yasaldı. Ancak Fransız polisi, yine hiçbir gerekçe göstermeyerek, toplantının yapılmasına izin vermedi. Toplantı yapmamaları ve protestoda bulunmamaları için yurt-

Devamı 8. sayfada

Savaş Bütün Kürdistan'a Yayıldı

Bu Topraklarda Sömürgecilere ve Uşaklarına Yer Yok

Büyük direniş hamlesi, bütün şiddeti ile sürüyor. ARGK gerillaları faşist sömürgecilere ve işbirlikçilerine darbe üstüne darbe indirmeye devam ediyorlar. Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık savaşı her gün yeni mevziler kazanarak büyüyor. Yüzlerce Kürdistanlı, Kurtuluş Ordusunun saflarına akın ediyor. Sömürgeciler, kaçınılmaz olan sonlarına her gün biraz daha yaklaşıyorlar. Artık hiçbir şey, ARGK'nin kutsal bağımsızlık savaşına engel olacak bir güçte değildir.

Bugün hiçbir çevrenin inkar edemeyeceği gibi, Kürdistan'da bir savaş yaşanmaktadır. ARGK birlikleri, sömürgeci-faşist güçlerle günlerce süren çatışmalar içerisine girmekte ve Türk ordusunun bütün özel savaş uygulamalarını boşa çıkarmaktadır. Türk devleti büyük bir panik içerisinde savaşın sonucunu değiştirmeye ve biraz daha ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Elinde var olan bütün gücünü savaşa süren ve özel savaşın her türlü biçimini uygulayan sömürgeciler, yine de çöküşlerinin önüne geçememektedirler. Faşist sömürgeciliğin, birer balon gibi şişirdiği bütün özel savaş uygulamaları, ARGK'nin usta savaş taktikleri ile birer birer patlatılmaktadır. Emperyalizmi yardımına çağıran, faşist Türk sömürgecileri artık yenilgilerini de açık olarak kabul etmektedirler. Kaçınılmaz sonlarına yaklaştıkça ve halkımız sömürgecilerden daha fazla hesap sormak için ARGK saflarına aktıkça, korku ve panikleri katbekat artmaktadır.

ZAFER GERİLLA TAKTİĞİNİN

Kürdistan'da iki türlü savaş yürütülmektedir. Birincisi, ARGK'nin yürüttüğü gerilla savaşı; ikincisi ise, Türk sömürgeciliğinin özel savaşıdır. Her iki savaş biçimi de bugün kıyasıya bir çatışma içerisinde bulunmaktadır. TC, ARGK birliklerinin yürüttüğü gerilla savaşını engellemek için yoğun bir çaba sarfetmekte, ABD'nin daha önce Vietnam'da, şimdi ise Nikaragua, El Salvador vb. ülkelerde yürüttüğü karşı-gerilla faaliyeti olarak da adlandırılan özel savaşı uygulamakta, bunun için kontraları, ölüm mangaları, özel kolorduları vb. örgütlenmeleri geliştirmektedir. Bütün bunlar ise, bilindiği gibi ARGK birliklerinin savaşını engellemeye yöneliktir. Uzun bir süredir, TC bilinen bu hazırlığını yürütmekteydi. Hatta, kontr-gerilla birliklerini başta Almanya olmak üzere, çeşitli emperyalist ülkelerde eğitti. Büyük sansasyonlar yaratılarak oluşturulmaları hakkındaki bilgiler ve faaliyetleri kamuoyuna da duyurulan bu özel birlikler, çok geçmeden büyük bir fiyasko ile yenilgiye uğradılar. Halbuki bu birliklere, TC'nin bağladığı umutlar çok büyüktü. Hatta, bunlarla birlikte kesin bir çözüme gitmeyi bekliyordu. Ama her işgalcinin başına gelen, çok geçmeden bu özel birliklerin de başına geldi.

Artık, değil gerillayı imha etmek gerillanın karşısına çıkma gücünü bile kendilerinde görememektedirler.

Toprakları istilaya uğramış her halk gibi, Kürdistan halkı da kurtuluşun vazgeçilmez aracı olan gerilla savaşına başvurmak zorundaydı. Çünkü; modern ve donatımı iyi olan bir orduya karşı, tek bir silahlı askeri bile olmayan bir halkın, haklı davasını savunmak ve yurdunu işgalciden kurtarmak için başka yol yoktur. PKK III. Kongresi'nde ARGK'nin kuruluş kararının alınması, işte bu gerçekliğin bir ürünüdür. Halkımız, ordulaşmak için gerilla savaşına başvuracaktı.

İşte, 1987 yılının başından itibaren Kürdistan'da yoğun bir şekilde yaşanan savaş, halkımızın ordulaşma talebinin büyük bir göstergesidir. Düşmanın bütün özel savaş taktiklerine karşı, gerilla savaşı ile karşı duran Kürdistan halkı, Haziran ve Temmuz aylarında yoğunlaştırdığı savaşı ile bütün özel savaş taktiklerini boşa çıkardı. Bu aynı zamanda gerilla savaşının zafer kazanan bir savaş olduğunun Kürdistan gerçekliğinde de kanıtlanmasıydı. Bir kez daha bütün açıklığı ile ortaya konulmuştur ki, gerilla savaşı taktikleri ustaca uygulandığında karşısında hiçbir ordu duramaz. Büyüyen savaş ise gerilla taktiğinin zaferini kanıtlamaktadır. Nitekim, ulusal kurtuluş birliklerimizin yoğunlaştırdığı gerilla savaşı sonucu, Türk ordu efsanesi yerle bir edilirken, köy koruculuğu, kontr-gerilla birlikleri, özel timler gibi bütün özel savaş güçleri de ağır bir darbe almaktan ve tümden fiyaskoya uğramaktan kendilerini kurtaramadılar. Aslında burada iflas eden sadece, faşist Türk sömürgecilerinin ordusu değil, uyguladığı bütün özel savaş yöntemleridir.

"KAHRAMAN MEHMETÇİK" BALONU PATLADI

Günümüze kadar, faşist Türk sömürgecileri orduları ile övünmekte, Türk ordusu karşısında hiçbir gücün duramayacağını söylemekte ve adeta bir efsane haline getirdiği "kahraman mehmetçik" tanımlaması ile her şeyin üstesinden gelebileceğine kendisini tümden inandırmaktaydılar. Fakat, günümüzde, bir balon gibi şişirilen bütün bu iddialar, halkımızın kahraman ordusu ARGK karşısında tutunamamakta ve büyük bir fiyasko ile sönmektedir. Son günlerde yaşanan gelişmeler ve ulusal kurtuluş savaşının bütün Kürdistan'ı kapsayarak yaygınlaşması karşısında, artık sömürgecilerin kendileri bile ordularıyla, özel timleriyle ve köy korucularıyla, ARGK gerillaları ile başedemeyeceklerini açıktan ilan etmeye başladılar. Yoğun olarak yürütülen savaşın ortaya çıkardığı gelişmeler, faşist Türk sömürgecilerini yeni arayışlar içerisine girmeke zorunda bırakmıştır.

Şimdiye kadar, yapılan propagandalarda "3-5 eşkıyanın hakkından Türk ordusu gelecektir" biçiminde açıklamalarla çöküşlerini gizlemeye çalışan faşist sömürgeciler, artık bugün yeni çareler bulunmazsa her şeyin kaybedileceğinden bahsetmektedirler. Pınarcık, Midyat, İdil, Pülümür, Aralık, Iğdır, Baykan, Nazimiye ve diğer birçok alanda yoğunlaşan gerilla eylemliliği karşısında, büyük bir telaşla adeta yangından mal kaçırırcasına bütün sömürgeci basın ve çeşitli yetkililer en kısa sürede bir çarenin bulunmasını istemektedirler. "Bugün çare bulunmazsa, yarının geç olacağını" söyleyen bütün bu uşak çevreler, hükümetin yaptığı bütün açıklamaların ise, artık kimseyi tatmin etmediğini belirtmeye başladılar. Tehlikenin ciddi ve ne "mehmetçik"in, ne özel timin ve ne de köy korucularının bununla başedebilecek güçte olmadığını açıktan söyleyen bu çevreler, savaşın önüne geçememe, "Misak-ı Milli"nin sonu olarak görmektedirler.

Biz şimdiye kadar yaptığımız değerlendirmelerde, Türk ordusu, köy koruculuğu ve büyük bir umutla adeta hazırlanan özel timlerin, halkımızın haklı, son derece meşru ve kaçınılmaz olan bağımsızlık savaşı karşısında durayamacağını açık olarak belirttik. 2 yıllık savaş pratiğimizin de bunun bir kanıtı olduğunu söylemekteyiz. İşte, bugün yurdun dört bir köşesinden faşist sömürgecilere yönelen savaş eylemlerimiz bu gerçekliği, bizzat sömürgecilerin kendilerine itiraf ettirmektedir. Kürdistan'da bugün durmak bilmeyen ve giderek yaygınlaşan bir savaşın verildiğini sömürgeci basın artık manşetlerden vermektedir. Milliyet gazetesi, **"Savaş gibi"**; Cumhuriyet, **"Durmuyorlar"**; Güneş, **"Özal konuştu, PKK vurdu"**; Tercüman, **"Bir avuç bölücü eşkiya, önceki gün ve dün gece Güneydoğu'da devlete meydan okudu"**

Bütün bu gerçekler neyin göstergesidir? Artık, sömürgeci egemenliğin Kürdistan'da yaşam hakkı bulamadığının bir kanıtı olmaktadır. Son bir ay içerisinde hemen her gün, ARGK gerillaları ile günlerce çatışmaya giren Türk ordusu, alana yığdığı binlerce gücüne rağmen, kayıp vermekten kendisini kurtaramamaktadır. Türk ordusunun tükenişinin ve çöküşünün açık örnekleri olan bu savaş gelişmeleri, yine aynı bir iç paralellikle sömürgeci basına da yansımaktadır: *"Devlet eşkıyanın kökünün kazındığını, canilerin can çekiştiğini söyleyip duruyor ama... baskınların sonu gelmiyor."*

"Olaylar hükümetin kontrolünden çıkmıştır... Asker tüm iyiniyetine rağmen bu işin altından kalkamamaktadır..."

29 Haziran tarihli Hürriyet gazetesinde ise, *"Gündüz külahlı gece silahlı"* başlığı altında ve Çetin Emeç imzalı bir yazıda ise şu satırları okuyoruz: *"... Bakıyorum onlar da benim karamsar çizgime usul usul geliyorlar. Her olayda 'kaçacak delik arıyorlar' palavrasına sarılan ağızlar bile şu sıra sus pus... Adının önüne, dilediğiniz kadar caf caflı komando sıfatını ekleyin, bildiğimiz, tanıdığımız Mehmet'in at oynatabileceği alan değil bu."*

Bu birkaç örnek bile, Türk ordusu ve "kahraman mehmetçik" efsanesinin tükendiğinin ve artık hiçbir şekilde halkımızın kutsal bağımsızlık savaşı karşısında tutanamayacağını açık bir şekilde göstermektedir. Nitekim, faşist sömürgeciler de en sonunda kendi yenilgilerini kabul etmektedirler. Ömerli, Midyat, Nusaybin, İdil, Cizre, Eruh, Şırnak ve Uludere alanında sayısı yüzbine varan bir ordu gücü, özel komando birliklerimiz karşısında kayıp vermektedir. Pınarcık eylemi ve ardından gelişen bir dizi devrimci savaş operasyonları karşısında, Kayseri Özel Komando Tugayı başta olmak üzere 10 bini aşkın özel tim birliklere ve daha birçok gücü takviye olarak savaş bölgesine göndermesine rağmen, hiçbir sonuç elde edemedi. Yoğun bir düşman gücünün alanda operasyonlara katılmasına rağmen ARGK gerilla birliklerinin devrimci operasyonları hızını ve gücünü arttırarak devam etmektedir.

Türk sömürgecileri, adeta bir panik ve korku içerisinde "yeni çare" arayışlarını sürdürmektedir. Mardin, Siirt, Hakkari ve Diyarbakır'da sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra yerine nasıl bir işleyişin getirileceği tartışılmakta ve koordinatör bir valinin getirileceği söylenmektedir. Sıkıyönetimin kaldırılması adı altında "demokrasi" oyununu sürdüren faşist rejimin ise gerçekte Kürdistan'ın her alanında askeri birliklerle yönetimini sürdürdüğü bilinmektedir. Düşünülen yeni plan aslında iflas eden Türk ordusu yerine, esas olarak hangi güçlerle ulusal kurtuluş savaşımızın karşısına çıkacaklarıdır. Türk sömürgecileri, ellerinde tek çare olarak bugüne kadar uyguladıkları özel savaşı derinleştireceklerdir. Koordinatör vali de bu savaşın bizzat en üst düzeyde yürütülmesinden sorumlu olacaktır. Bu valinin başlangıçta 4 il'e bakacağı söylenirken, şimdi bu sayının 7'ye çıkarıldığı söylenmektedir.

KÖY KORUCULARINA BÜYÜK DARBE

Ömerli-Pınarcık, Midyat-Yuvalı- İdil-Peçenek, Şemdinli-Ormancık, Hani-Kirmeli, Kurtalan-Erguvan, Pülümür-Kayabal-Şampaşa, Adıyaman-Ulaklı'da 100'ü aşkın

Çete Cezalandırıldı

Haziran ayının ortalarından Temmuz ayının ortalarına kadar, yoğun olarak geliştirilen ulusal kurtuluş savaşımızın birçok alanda köy korucularına vurduğu darbeler, faşist sömürgecilerin Kürt halkını birbirine kırdırmanın bir aracı olarak geliştirdiği bu sistem yerle bir edildi. 15 Ağustos eylemliliği ardından "İzale-i Şekavet" adıyla bir kanun çıkartarak, köy koruculuğuna başvuran faşist sömürgecilerin bu savaş yöntemi kendi deyimleri ile "Himaye-i Şekavet'e" dönüştü. Köy koruculuğu örgütlenmesi mücadelemizin karşısına bir engel olarak durmak bir yana, bugün kendisini bile yaşatmaktan aciz bir durumdadır. Birçok korucu silahını bırakıp, Kurtuluş Ordusuna teslim olmakta, yine birçoğu da metropol vb. alanlara kaçmaktadır. Öyle ki birçok köyde TC değil korucu bulmak, muhtarlık yapacak kişileri bile bulamamaktadır.

Faşist sömürgecilerin halkımız üzerinde örmek istediği ihanet çemberi parçalanarak, tümden boşa çıkarılmaktadır. Yeniden örgütlendirilmeye çalışılan Hamidiye Alayları ise daha şimdiden iflas etmektedir.

Köy korucularına karşı geliştirilen bir dizi devrimci savaş operasyonumuz, Türk sömürgecilerinin aldığı bütün güvenlik önlemlerine ve yoğun bir şekilde geliştirdiği karşı devrimci operasyonlarına karşın büyük bir atılımla devam etmektedir.

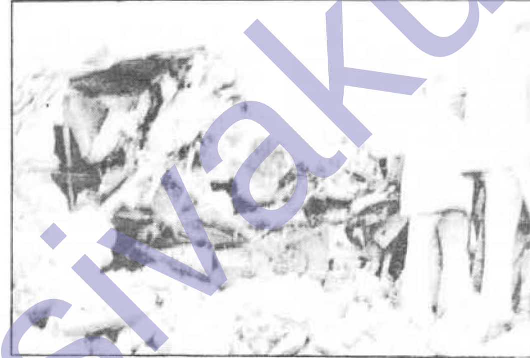
Yuvalı Ve Peçenek'te Devrimci Operasyon

8 Temmuz günü, Turgut Özal'ın Pınarcık'a büyük güvenlik önlemleri arasında yaptığı gezinin hemen ardından, Pınarcık'a çok yakın bir alanda bulunan Midyata bağlı Yuvalı ve İdil'e bağlı Peçenek köyleri 30'ar kişilik gruplar halinde bulunan iki ayrı ARGK birliği tarafından basıldı. Turgut Özal'ı korumakla görevlendirilen 10 bin kişilik özel timin yanısıra, ayrıca çevrede ordu kuvvetleri de çok sıkı güvenlik önlemleri almışlardı. Bütün alınan önlemlere rağmen, hem de Özal'ın yörede bulunduğu bir anda ve sıkı güvenlik korumasına karşın Yuvalı ve Peçenek köylerinin basılması, Halk Kurtuluş Ordumuzun gücünü bir kez daha ortaya çıkardı. Faşist sömürgecilerin operasyonları, ARGK gerillalarının devrimci operasyonları karşısında birer birer etkisiz kalmakta ve boşa çıkmaktadır.

Gece saat 20.00 sıralarında aynı saatte köylere giren ARGK birlikleri, devrimcilerin şehit edilmesinde önemli rolleri olan ve uyarılara rağmen, hainlik yapmakta ısrar eden köy muhtarı ve çeteleri hedeflediler. Birçok evin de yakılarak imha edildiği eylemlerde 25 kişi öldürüldü.

9 Temmuz sabahı Yuvalı köyüne gelmek isteyen bir grup köy korucusunun, bindiği minibüsün yola döşenen mayına çarpması sonucu da 8 korucu öldü, bir o kadarı da yaralandı. Yuvalı köyüne karşı eylemi gerçekleştiren ARGK birliğinin bomba-sabotaj timi tarafından, sömürgeci ordu birliklerinin yapacakları herhangi bir harekatı etkisiz kılmak için yola mayın döşendi. Fakat, geceleri hareket edemeyen sömürgeci birlikler olay yerine gelmediler. Ancak, gündüz eylem alanına gelebildiler. Bir minibüsle Yuvalı köyüne gelen köy korucuları tuzağa düştüler. Mayına çarpan taşıt, bombanın patlaması sonucu tamamen tahrip oldu. İnde bulunan korucular-dan 8'i olay yerinde ölürken, ağır yaralı olan diğer korucuların ise, hastaneye kaldırıldığı bildirilmektedir. Yine aldığımız haberlere göre minibüs 20'yi aşkın köy korucusunu taşıyordu.

Yuvalı ve Peçenek köylerinin ARGK birlikleri tarafından basılması, büyük yankılar uyandırdı. Sömürgecilerin çok yoğun bir şekilde operasyonlara giriştikleri bir alanda peşpeşe eylemlerin geliştirilmesi, Türk ordusunda büyük bir korku ve panik yaratmaktadır. Turgut Özal'ın Pınarcık'ta "eşkiya hak ettiği cezayı alacak. Teslim olmaktan başka çareleri yok" biçiminde yaptığı konuşmanın üzerinden daha bir saat gibi bir zaman bile geçmeden, gerçekleşen eylem gerçekten kimin hakkettiği sondan kendisini kurtaramadığı ve teslim olması gerekenin ise gerçekte TC ve uşakları olduğunu ortaya koymuştur. Faşist yöneticiler ve işbirlikçi-hainler, eğer gerçekte yaşamak istiyorlarsa, halkımıza karşı daha fazla suç işlemeden ARGK birliklerine teslim olsunlar. Aksi takdirde onları hiçbir güç, Yuvalı, Peçenek, Pınarcık, Ormancık, Pülümür ve daha birçok yerde uğradıkları akibetten kurtaramaz.

Mayının patlaması sonucu kullanılmaz hale gelen minibüs

Pınarcık İki Kez Basıldı

Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyüne yönelik olarak geliştirilen devrimci baskında, bütün çeteler etkisizleştirildi. Halk Kurtuluş Ordumuzun *teslim olun* çağrılarına olumsuz karşılık veren çeteler, halkımıza karşı suç işlemekte ısrarlı olduklarını da sık sık belirtiyorlardı.

Sömürgeci Türk devletinden aldıkları güçle, hem ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hem de yöre halkına karşı azgın bir düşmanlık geliştiren çeteler, gerçekleştirilen bir baskınla cezalandırıldılar. Köy muhtarı başta olmak üzere, en azgın çetelerin cezalandırıldığı eylemde, çetelere ait birçok ev de imha edildi.

Sömürgecilerin ölü sayısını 31 olarak açıkladıkları eylemden, geriye kalan çetelerin köyü terkederek başka alanlara göç ettikleri bildirilmektedir. Halkımızın bağımsızlık mücadelesi önünden bir engel olarak çıkarılmak istenen çetecilik, böylece gerilla taktiğimizin de bir gereği olarak, adım adım Kürdistan'dan temizlenmektedir. Pınarcık gerçekliğinde bir kez daha ortaya çıktığı gibi, Kürdistan'da ihanete yaşam hakkı tanınmayacak ve hainler de cezasız bırakılmayacaktır.

Pınarcık eyleminin ardından alana büyük bir askeri gücü, özel timler eşliğinde sevkeden faşist ordu güçlerinin aldığı bütün önlemlere rağmen, Pınarcık'a ikinci kez girmeyi başaran ARGK gerilla birliği köy toplantısı gerçekleştirdikten sonra, Işıkdere köyüne geçmiş ve burada da bir toplantı yapmıştır.

Şemdinli-Ormancık'ta 3 Milis Çete Öldürüldü

Faşist Türk sömürgecilerinin köy koruculuğunu geliştirmek istediği diğer bir alan ise Şemdinli'dir. Şemdinli'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizde oynacağı rolün çok önemli olduğunu bilen sömürgeciler, binlerce askeri gücünün yanısıra köy koruculuğunu da hızla örgütlemeye başladı. Ancak, çok az sayıda haini çeteleştiren faşit sömürgeciler, yöre halkı üzerinde baskılarını yoğunlaştırarak, daha birçok kişiyi çete olmaya zorladı. Fakat umduğunu bulamadığı gibi, birkaç azılı halk düşmanı dışında büyük çoğunluğu aldığı silahları ya geri verdiler ya da kurtuluş birliklerimize teslim ettiler. Çeteciliğin önemli bir darbe yediği Şemdinli'de, ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde hala bir engel olarak var olan bu ihanet çetelerini tümden tasfiye etmek ve hayat hakkı tanımamak büyük bir önem taşımaktadır.

Sömürgecilerin "Kürdü Kürde kırdırma" politikasının bir aracı olan köy koruculuğu oyununu bozmak ve boşa çıkarmak, yeni dönem mücadelemizin önemli hedeflerinden biridir. Bu amaçla, Şemdinli'nin Ormancık köyüne yönelik olarak bir eylem gerçekleştirildi. Köy korucularından 3'ünün de hedeflendiği eylemde, her üç hain de şimdiye kadar halkımıza ve Halk Kurtuluş Ordusu birliklerimize karşı işledikleri suçların cezası olarak idam edildiler.

ADIYAMAN'DA İNTİKAM ALINDI

Adıyaman'da devrimci faaliyet yürüten bir ARGK gerilla birliğini ihbar ederek, 5 devrimcinin şehit düşmesine yol açan, ajan-ihbarcı Hacı Mermer öldürüldü ve 5 ajan-ihbarcı ise ağır yaralandı.

26 Mayıs günü, sömürgeci ordu birlikleri ile gün boyu süren çatışmada, sömürgecilere çok ağır kayıp verdiren 5 PKK savaşçısı kahramanca bir direnişten sonra alçakça katledilmişlerdi. ARGK birliğini düşmana ihbar ederek devrimcilerin şehit düşmesine neden olan Hacı Mermer adlı ajan-ihbarcı daha önceleri de benzer ihbarları ile birçok yurtseverin işkence görmesine sebep olmuştu. Ölümü çoktan hakketmiş olan bu haine cezasını vermek için, gece Ulaklı köyünün Küçükoluk mezrasına gelen bir ARGK birliği, haini ve evde bulunan diğer ajan-ihbarcıları teslim almıştır. Hacı Mermer'e işlediği suçları söyleyen ARGK birliği, bu suçlarının karşılığı olarak ölüme mahkum etmiştir. Diğer ajanları da ağır yaralayarak eylemini başarı ile tamamlayan ARGK birliği, ayrıca eylemde ARGK imzalı bir bildiriyi de bırakmıştı.

Halkımızın ve devrimcilerin kanına elini bulamış olan hainlerin cezasız kalmayacağı ve mutlaka cezalandırılacakları bu eylem ile bir kez daha açığa çıkarıldı. 5 PKK savaşçısının şehit düşmesine, yaptığı ihbarla sebep olan Hacı Mermer'in öldürülmesi, yörede büyük bir sevinç yarattı.

Diyarbakır-Hani'de Bir Çete Odağı Dağıtıldı

Hani'nin Kirmeli köyünün Keram mezrasında bulunan bir çete odağına karşı 10 Temmuz 1987 akşamı gerçekleştirilen eylemde 4 kişi öldü, 7 kişi ise ağır yaralandı.

Gece saat 21.00 sıralarında çete odağının kaldığı evi saran ARGK birliği teslim olun çağrısını yaptı. Ancak hainlerin teslim olmak istememesi üzerine çatışma çıktı. Çıkan çatışmada evi yaylım ateşe tutan ARGK gerillaları 4 kişiyi öldürdü, 7'sini ise ağır biçimde yaraladı.

Diğer birçok alanda olduğu gibi, burada da gerçekleştirilen eylemde çete odağının tamamen dağılmasına yol açtı. Bu eylem üzerine yörede birçok çete silahlarını bırakmaya ve ARGK birliğine teslim olmaya başladılar.

Kurtalan-Erguvan'da 7 Köy Korucusu Silahsızlandırıldı

Kurtalan'a bağlı Erguvan köyünde ellerine zorla silah verdirilerek, ulusal kurtuluş birliklerimize karşı savaştırılmak istenen 7 köy korucusu ARGK gerilla birliği tarafından silahsızlandırıldı.

Erguvan köyüne giden ARGK gerilla birliği, köyü çember içine alarak, ellerine zorla silah verilerek, halka ve devrimci birliklere karşı savaştırılmak istenen 7 köylüye teslim olun çağrısı yaptılar. Teslim olmadıklarında ölümden kurtulamayacaklarının farkında olan köy korucuları, silahlarını bırakarak, ARGK gerilla birliğine teslim oldular.

Daha yeni silah almış ve ulusal kurtuluş güçlerine ve halka karşı fazla suç işlememiş olan çeteler, bir daha silah alıp ARGK birliklerinin karşısına çıkmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine serbest bırakıldılar. Silahları ve ellerinde var olan telsizleriyse kamulaştırıldı.

Aynı eylemde köylülere yönelik bir toplantıda gerçekleştiren ARGK birliği, halka ve devrimcilere karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmayacağını, tek kurtuluş yolunun PKK-ERNK ve ARGK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşına katılmak olduğunu söylediler. Ayrıca teslim olan korucuları da örnek vererek, halkımıza karşı suç işlemek istemeyenlerin ARGK birliklerine teslim olmalarını ve kendilerinin affedileceklerini, aksi takdirde suç işleyenlerin hiçbir şekilde cezasız bırakılmayacağını belirttiler.

Pülümür'de 2 Muhtar Cezalandırıldı

Pülümür'ün Kayabal ve Şampaşa köylerinin muhtarları, sömürgecilere uşaklık yapmalarının karşılığı olarak cezalandırıldılar.

Pülümür'ün Kayabal köyüne gelen bir ARGK birliği, muhtarı ve bütün köy halkını köy meydanında topladılar. Muhtarın şimdiye kadar devrimci birliklere ve halka karşı işlediği suçlar, bütün köy halkı önünde açıklandı. Halk Kurtuluş Ordumuzun, köy muhtarı için verdiği idam cezasına büyük bir sevinç gösterisi ile karşılık veren köylüler, muhtarın yaptıklarının cezasını çekmesini istemişlerdir.

Bunun üzerine muhtar, köylülerden gelen istek de dikkate alınarak köy meydanında cezası infaz edilmiştir.

Ayrıca, aynı köyde ihbarcılık yapan Binali Gönültaş adındaki vatan haini evinde bulunmadığından dolayı ölümden şimdilik kurtulmuştur. Bu vatan haininin evini ateşe veren ARGK birliği, hemen köyü terketmesini ve bir daha kurtuluş birliklerinin karşısına çıkmamasını belirtmişlerdir.

Yine aynı akşam bir diğer ARGK birliği ise Şampaşa köyünde ajan-ihbarcılık yapan Dursun Koçan'a yönelik bir eylem gerçekleştirir.

Şampaşa köyü muhtarı olan Dursun Koçan adlı hain, uzun bir süreden bu yanadır, ihbarcılık yapmaktaydı. Daha önce birkaç kez uyarılmasına rağmen, vatan hainliğinden bir türlü vazgeçmeyen bu gözüdönmüş cani, cezasının karşılığı olan ölümü çoktan hak-ketmişti.

ARGK birliklerinin yapabileceği herhangi bir eylemden dolayı büyük bir korku içerisinde olan bu hain, evinde bile yatmaya çekiniyordu. Nitekim eylem günü evinde bulunamayan hain daha sonra saklandığı yerden çıkarılarak cezalandırıldı.

Milis Çete Örgütlenmesi İflas Etti

Faşist Türk sömürgecilerinin büyük bir çaba ve umutla geliştirdiği köy koruculuğu bugün tamamen iflas etti. Sömürgeci yetkililerin kendileri bile artık, köy koruculuğunun kaldırılmasından bahsetmektedirler.

Köy korucularına karşı geliştirilen yoğun eylemler karşısında, özellikle Midyat, Ömerli, Nusaybin, İdil, Uludere, Şemdinli, Aralık ve diğer birçok yerde köy korucuları ARGK birliklerine teslim olmaya başladılar.

Aldığımız haberlere göre, son birkaç hafta içerisinde çok sayıda köy korucusu silahlarını bırakarak, ARGK birliklerine teslim olmaktadır. Ömerli, Midyat, Nusaybin, İdil, Uludere Şemdinli'de köy korucularının peşpeşe silahlarını bıraktıkları haber verilmektedir. Ayrıca Kars'ın Aralık ilçesine bağlı Kırçiçeği köyünde bulunan 4 korucu, ARGK birliğinin yörede bulunduğunu haber alır almaz, silahlarını götürüp teslim ettiler. Bundan sonra ise, köye gelen ARGK gerilla birliği Köy muhtarında bulunan silaha el koydu. Yine, bu ilçenin Çamurlu ve diğer köylerinde de benzer şekilde silahların teslim edildiği söylenmektedir.

Bingöl-Kığı'ye bağlı Haktanır, Şenköy ve Çatalkaya köylerinde yapılacak olan muhtarlık seçimlerine ise hiç kimse aday olmadı. Böylece her üç köyde de muhtarlık boş bulunmaktadır. Daha önceleri sömürgecilere ajanlık yapan her üç köyün muhtarı da cezalandırılmıştı.

Haktanır ve Şenköy muhtarları ölümle cezalandırılmış, Çatalkaya köyü muhtarı ise ARGK birliklerinin uyarılarına uyarak, muhtarlıktan istifa etmiş ve evini İstanbul'a taşımıştı. Her üç köyde de kendisine yeni muhtarlar veya diğer adaylarla ajan-ihbarcılar bulmaya çalışan sömürgecilerin isteğine hiç kimse karşılık vermeyerek vatana ihaneti kabul etmemişlerdir. Geçtiğimiz haftalarda pusuya düşürülerek zünden, bu köyler muhtarsız kaldılar.

Yoğunlaşan savaş ve ortaya çıkan bu örneklerden de çok iyi görüldüğü gibi, sömürgeciler kendilerine artık ne milis çete ve ne de ajan-ihbarcı bulmaktadırlar.

Şemdinli Ve Eruh'ta Operasyon Birliklerine Pusu

10 bini aşkın özel tim, Kayseri özel komando tugayı, binlerce polis, köy korucusu ve askeri güç ile Kürdistan'ın Ömerli, Midyat, İdil, Nusaybin, Şendinli, Eruh ve Uludere mıntıkalarında yoğun bir operasyon yürütülmektedir. Sömürgecilerin hergün Beroni Vadisi, Cehennem Deresi, Hezil Boyu ve diğer bazı alanlarda "sıkıştırdık, eşkiyaya kıskaç, yakalanmaları an meselesi" biçiminde yaptığı açıklamalara rağmen, operasyon birlikleri ARGK birliklerinin düzenlediği karşı operasyonlarda pusuya düşürülerek ağır kayıplara uğratılmaktadır.

Temmuz ayının ilk haftası içinde Şemdinli'nin Derecik ve Koçyiğit köyleri yakınında iki ayrı pusu gerçekleştirildi. Gece ve gündüz gerçekleştirilen her iki pusuda da sömürgecilerin çok sayıda kayıp verdiği bildirilmektedir.

Derecik'te gündüz operasyonlarını sürdüren Özel timler, köy korucuları eşliğindeki bir birliğe pusu kuruldu. ARGK Gerilla Birliğinin açtığı ateşe karşılık verme fırsatını bile bulamayan düşman birliği kaçmak zorunda kaldı. Aldığımız haberlere göre, ey-

Devamı 5. sayfada

Nazimiye Ve Baykan Jandarma Taburlarına Saldırı

Köy korucuları adı altındaki milis çetelere yönelik olarak geliştirilen yoğun eylemlerin yanısıra, sömürgeci ordu birliklerine karşı da saldırılar yöneltilmektedir.

29 Haziran günü Siirt ili Baykan ilçesinde bulunan Jandarma Taburuna yönelik olarak bir baskın eylemi gerçekleştirilmiştir. ARGK Gerilla Birliği gece saat 22.00 sıralarında Baykan Jandarma Taburu etrafında mevzilenerek saldırıya geçer. Saldırı esnasında büyük bir korku ve paniğe kapılan sömürgecilerin ölü veya yaralı verdiği bildirilmektedir. Ancak sömürgecilerin kesin kayıpları hakkında ayrıntılı bilgi öğrenilememiştir.

Baskının ardından hareket edemez bir durumda bulunan Jandarma Taburunun bütün gece büyük bir korku yaşadığı bildirilmektedir. ARGK Gerilla Birliğinin kısmi imhayı hedeflediği eylem, faşist ordu sürüsünün de intikam eylemlerimizden kendisini kurtaramayacağının açık bir göstergesidir.

Baykan baskının ardından bu kez Nazimiye Jandarma Taburuna karşı 10 Temmuz günü bir baskın gerçekleştirildi.

Baskın esnasında ARGK birliği ile sömürgeci ordu kuvvetleri arasında yoğun bir çatışma çıktı. ARGK Gerilla Birliğinin yoğun ateşi karşısında, mevzilerini terkedemeyen Jandarma Taburu bütün gece alarım vaziyetinde kaldı. Ölü ve yaralı sayısı hakkında ayrıntılı bilgilerin elde edilemediği eylemde, ARGK Gerilla Birliği büyük bir üstünlük göstererek, sömürgeci orduyu paniğe boğmuştur.

Kürdistan'da Sömürgecilere Yol Yaptırılmıyor

15 Ağustos 1984 eylemlerinin ardından, Kürdistan'da askeri amaçlı yol yapımına hız veren sömürgeciler, hemen hemen her stratejik alana bir şantiye kurdular. Böylece ulaşım imkanları daha da arttıracak olan sömürgeciler, askeri birliklerini kısa bir sürede birçok alana ulaştırma ve operasyonlarını yoğunlaştırma olanaklarına sahip olacaklardı. Bu, yol yapımının diğer bir amacı ise, Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını adeta talan edercesine gaspedip götürmektir.

İşte, son bir kaç yıl içerisinde Kürdistan'da birden artan yol yapım şantiyelerinin gerçek amacı budur. Yoksa halkımıza çağdaş gelişmelerin, medeniyetini taşıma diye bir gayesi yoktur. Halkımıza sömürgeciliğin zulmünü ve sömürüsünü daha fazla taşımak isteyen, yol yapımının engellenmesi ve halkımıza gerçek kurtuluşun yolunun gösterilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bunun yanısıra, sömürgecilerin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarımızı talan etmesinde müsade edilmemektedir. Daha önceleri de bu türden yaygın eylemlerin gerçekleştirildiği bilinmektedir.

Son dönemlerde gerçekleştirilen eylemler ise şöyledir:

Taşlı köyünde yakılan dozerlerden birinin enkazı

Midyat-Nusaybin arasında bulunan Taşlı köyünün Çınarcık Mezrasında yol yapım çalışmasını sürdüren bir şantiyeye baskın düzenlendi. Eylem esnasında, işçilere yönelik propaganda konuşmalarının da yapıldığı, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugün ulaştığı düzey ve eylemin amacı hakkında bilgi verildiği söylenmektedir.

Şantiye'de bulunan bütün araçlar yakılırken, çok sayıda malzeme de kamulaştırıldı. Alınan bilgilere göre, 1 greyder, bir dozer, iki kompresör bir taşdelme makinası ve bir silindir tamamen yakıldı.

İdil ilçesinde ise, işbirlikçi bir haine ait olan bir minibüs üzerine benzin dökülerek, yakıldı. Çıkan yangın sonucu, minibüsten geriye demir parçaları kaldı.

Tünceli-Plümür karayolu üzerinde bulunan ve Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğüne bağlı olan bir şantiye ise, 7 Temmuz günü basıldı. 50'ye yakın işçinin çalıştığı şantiyeye 30 kişilik bir ARGK birliği baskın düzenledi.

Şantiyenin çevresini kuşatarak, bütün işçileri meydanda toplayan ARGK birliği, işçilere eylemin amacını ve gerçek kurtuluşumuzun nasıl gerçekleşeceğini açıkladılar. İşçilerle birlikte "Yaşasın PKK!", "Yaşasın Başkan Apo!" sloganlarını atan ARGK Gerilla Birliği daha sonra bazı eşyaları kamulaştırdıktan sonra, şantiyede bulunan tüm araç ve gerçlerle, treylerleri yaktılar. Tüm araç ve gereçler ile yakılan treylelerin kullanılmaz hale geldiği bildirilmektedir.

Eylem alanından işçilerin çoşkun alkışları ve sloganları arasında ayrılan ARGK Gerilla Birliği bu kez aynı yolun başka bir kesiminde bir PTT arabası ile karşılaştılar. İçindekileri dışarı çıkararak, PTT aracını da ateşe veren savaşçılar, daha sonra alandan ayrıldılar.

Bu eylemlerin yanısıra, Kars'ın Aralık, Ağrı'nın Doğubeyazıt ve Bingöl'ün Kığı ilçelerinde de benzer nitelikte eylemler gerçekleştirildi. Aralık'ın Taşburun bucağında ve İslamköy'de yol yapımını sürdüren iki ayrı şantiye basılarak, yol yapımında kullanılan bütün araçlar yakıldı. Yine, aynı tarihte bu kez Doğubeyazıt'da yol yapım şantiyesine baskın düzenlendi ve şantiyede bulunan araçlar tahrip edildi. Kığı'de de gerçekleştirilen baskında, yol yapımında kullanılan dozer ve greyderler tamamen yakıldı.

10 Temmuz günü Midyat'ın Dargeçit bucağında bulunan ve Mardin Orman şefliğine ait olan bir odun deposu yakıldı.

Halkımızın zenginlik kaynaklarının talanının bundan sonra öyle kolay gerçekleştirilemeyeceğini ortaya koyan bu eylem, halkımızın sömürülmesine müsade edilmeyeceğinin açık bir göstergesidir. Depodan bulunan 20 milyon lira değerindeki odunlar yakılırken, milyonlarca lira tutarındaki kantarlarda tahrip edildi. Ayrıca eylem anında sloganlar atarak, gösteri yapan ARGK birliğine halktan da çok sayıda kişinin katıldığı haber olarak verilmektedir.

Son günler içerisinde yaygın bir şekilde sömürgecilerin değerlerimizi talana yönelik geliştirdiği çeşitli kurumlara yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde, sömürgecilere verdirtilen maddi kaybın 1 Milyarı aştığı bildirilmektedir.

Şemdinli Ve Eruh'ta Operasyon...

Baştarafı 4. sayfada

lem anında çok sayıda düşman gücü ölü ve yaralı olarak saf dışı bırakıldı.

Yine aynı tarihlerde ikinci bir eylem ise Koçyiğit köyü yakınlarında gerçekleştirildi. Gece saat 20.00 sıralarında operasyon birliğinin konakladığı alanda daha önceden pusu kurmuş olan ARGK birlikleri, düşman gücüne karşı yoğun ateş açarak, saldırıya geçti. Bir anda kurşun yağmuru altında kalan düşman birliği panik içerisinde kaçışmaya başladı. Açılan ateş sonucu ilk elde 2 özel tim görevlisinin öldüğü, çok sayıda asker, korucu ve özel tim mensubunun ise yaralandığı bildirilmektedir. Çatışmanın yaklaşık yarım saat sürdüğü ve bu esnada düşmanın ölü ve yaralı olarak kaybının arttığı söylenmektedir.

Eruh'un fındık bucağı yakınında 10 Temmuz akşamı yine bir operasyon birliğine karşı pusu kuruldu.

Gece saat 2.00 sıralarında, Fındık çevresinde operasyonlara katılan Çelik karakoluna bağlı bir düşman birliğinin bir alandan başka bir alana hareket ettiğini haber alan ARGK gerilla birliği, alanın uygun bir kesiminde pusu kurdu. Pusu sonucu çıkan çatışmada, ilk alınan bilgilere göre 2 askerin öldüğü, 3 askerin ise ağır yaralandığı söylenmektedir. Ancak, yöreden edinilen bilgilere göre sömürgecilerin kayıplarının daha fazla olduğu bildirilmektedir.

Yine Uludere, Şemdinli, Midyat, Ömerli, İdil, Eruh ve diğer bazı alanlarda sömürgeci birliklerle çatışmaların yer yer devam ettiği bildirilmektedir. Cehennem deresinde gün boyu süren çatışmada ARGK birliklerinin düşmana kayıp verdirdikten sonra çemberi başarı ile yardığı haberleri gelmektedir. Hemen hergün çeşitli muharebelerin olduğu bu alanlarda düşman birliklerinin modern araçlarla takviye ederek sürdürdüğü operasyon boşa çıkmaktadır. Savaşın bütün şiddeti ile devam ettiği Botan alanında, hergün meydana gelen çatışmalar ARGK'nin yürüttüğü devrimci operasyonların başarısını ve ARGK gerillalarının gücünü göstermektedir.

Erzurum, Kars ve Ağrı'da da ARGK gerillalarına karşı yoğun operasyonlara girişen sömürgeciler, devrimci savaşın gelişimini engelleyememektedirler. Son günlerde başta Kars'ın Aralık ve Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçeleri olmak üzere, Erzurum, Kars ve Ağrı yörelerinde de ARGK'nin gerilla faaliyetlerinde bir artış görülmektedir. Bunun üzerine yoğun bir operasyona geçmelerine rağmen, 15 günü aşkın bir süredir Ağrı Dağı ve diğer stratejik alanlarda çok sayıda askeri güç bulundurulmasına rağmen devrimci savaş durmadan bütün hızıyla devam etmektedir.

Onlarca Köyde Toplantı Yapıldı, Yüzlerce Savaşçı ARGK Saflarına Katıldı

Savaşın bütün şiddeti ile devam ettiği son günler içerisinde, onlarca köyde, köy toplantısı gerçekleştirildi, çok sayıda savaşçı ARGK saflarına alındı. Sömürgeciliğe karşı her alanda yükselen ulusal kurtuluş savaşı, Kürdistan halkının büyük desteğini almaktadır. Gerçekleştirilen köy toplantılarında halkın büyük ilgi ve desteği ile karşılanan ARGK birlikleri, ayrıca daha büyük birllikler biçiminde örgütlenmek için, yüzlerce yurtseveri ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına, Kürdistan'ın kutsal topraklarını faşist sömürgecilerden temizlemek için askere aldı.

Yüzlerce yurtseverin askere alınmak için başvurduğu ARGK Gerilla Birliklerinin gerçekleştirdiği bazı köy toplantılarına ilişkin olarak, henüz ayrıntılı bilgi elimize ulaşmadı. Fakat, aldığımız ilk haberlere göre, toplantıların yapıldığı hemen her köyde kitleler büyük destek göstermiş ve onlarca yurtsever ARGK saflarına katılmıştır.

Bazı köylerde ise, yapılan toplantılarda halk sömürgecilerin devrimcileri ihbar etmek için kendilerine verdikleri telsizleri ARGK Gerilla Birliğine teslim ettiler. Midyat, Nusaybin, Ömerli ve İdil yörelerinde, Kuyular, Tütünlü, Akıncılar, Dibek, Dağiçi, Üçyol, Üçyıl ve daha bir çok köy basıldı ve toplantı yapıldı. Yine Şemdinli, Uludere, Aralık, Iğdir yörelerinde de çok sayıda köy toplantısı gerçekleştirildi.

Son günlerde, ARGK saflarına yüzlerce kişinin katılmasının yanısıra, özellikle de katılmaların Midyat, Nusaybin, Ömerli ve İdil mıntıkalarında yoğunlaştığı görülmektedir. Son bir hafta içerisinde Midyat, Nusaybin, Ömerli ve İdil'de 100'e yakın kişi ARGK saflarına katılırken, Çukurca'da ise 10 kişi katıldı. Uludere'de Hilal-Akduman ve Akpınar köylerinde 30 kişi, ayrıca ilçenin diğer yerlerinden katılmalarla sayı 50'ye yükseldi. Kars'ın Aralık ve Iğdır ilçesinden ise ilk belirlemelere göre katılanların sayısı 40'ı aşmıştır.

Yurtsever Kürdistanlıların ARGK saflarına kitleler halinde akışı önümüzdeki günlerde daha da artacaktır. Halkımız, gerçek kurtuluşu için ARGK gerillalarının saflarına, bundan sonra daha fazla katılacak ve sömürgecilere karşı daha güçlü bir savaş yürütecektir. Halkımız, sömürgecilerin bütün vahşetine rağmen, gerçek kurtuluş yolu olan ARGK'ye katılmak ve destek olmak için büyük bir seferberliği yaşıyor.

87 Kürdistan I. Folklor Festivali Başarı ile Gerçekleştirildi

Birinci Kürdistan Folklor Festivali 27 Haziran 1987 tarihinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde yapıldı. Oniki ekibin katıldığı folklor yarışmasına, çok sayıda folklor ekibi de bazı nedenlerden ötürü katılamayacaklarını belirterek, yarışmaya katılan ekiplere başarı dileğinde bulunan mesajlar gönderdiler. **HUNERKOM (Komela Hunermendên Welatparêzên Kurdistan)**'un kitlelere açık olarak düzenlediği folklor yarışmasına 1000'in üzerinde seyirci katıldı.

Geçirilen önemli bir hazırlık evresinde bütün yarışmacı ekiplere yarışmanın düzenlenişi ve kuralları hakkında HUNERKOM aktardığı bilgilerle, ekiplerin hazırlıklı olarak yarışmaya katılmalarını gerçekleştirdi. '87 Kürdistan Folklor Festivali'ne katılmak için yoğun bir çalışma içerisine giren folklor ekipleri gerek yeni oyunlar öğrenmede ve gerekse buna uygun milli kıyafetlerimizi hazırlayıp oyunlar hakkında bilgi toparlamada yoğun olarak çalıştılar. Önemli bir araştırma ve çalışma evresinden sonra gerçekleştirilen yarışma şu biçimiyle başladı:

Program, sunucunun festival hakkındaki kısa açıklamalarından sonra Devrim Şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. HUNERKOM adına yapılan Kürtçe, Almanca ve Türkçe konuşmalarda, *"Kitlesel hareketin geliştiği ve halkımızın cepheleştiği bu dönemde, kültürel faaliyetlerin önemi daha da artmıştır. Bu açıdan, genel olarak yürüttüğümüz kültürel çalışmaların da özelde de gerçekleştirdiğimiz '87 Folklor Yarışması'yla, Kürt halk folklorunun açığa çıkarılarak kitlelere sunulması amaçlanmıştır"* de-

nilerek, ardından yarışmaya katılan bütün folklor ekiplerine başarı dileklerinde bulunuldu. Yapılan konuşmalardan sonra juri sahneye davet edildi.

Kitlelere açık olarak çekilen kurada ekiplerin hangi sıralarda yarışacakları belirlendikten sonra, yarışmaya resmen başlanmış oldu. Büyük bir heyecanla yarışmaya başlayan folklor ekipleri oyunlarını sergilemek üzere sahneye çıkarken, oynayacakları oyunlar ve giydikleri milli kıyafetler hakkında bilgi verdiler. Genellikle Urfa, Van, Bitlis, Muş, Antep, Maraş, Kars, Ağrı, Bingöl, Diyarbakır ve daha Kürdistan'ın birçok ilinden oyunlar derleyerek sunan folklor ekipleri, muhteşem oyunlarıyla Kürt halk folklorunun zenginliğini, çekiciliğini ve güzelliğini sergilediler. On ayrı bölgeden gelen ve büyüklerden oluşan folklor ekipleri, ve yine yarışmacı çocuk folklor ekipleri sergiledikleri oyunlarla birlikte sürekli alkış topladılar.

Jüri adına tekrar açıklama yapan sözcü, ekiplerin birbirinden güzel oyunlar sergilediklerini belirterek, dereceye giren ekipleri açıkladı. Büyük bir coşku içinde olan başarılı folklor ekipleri, heyecan ve sevinçleriyle sahneye çıkıp ödüllerini aldılar. Sırasıyla dereceler belirlenip büyük ve küçüklerden oluşan başarılı ekiplerin ödülleri verildikten sonra, ayrıca yarışmaya katılan her folklorcuya, üzerinde **Her şey ERNK için** yazılı ve ERNK bayrağı olan kalemler ile, Haki KARER, Mazlum DOGAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Mehmet KARASUNGUR, Mahsum KORKMAZ yoldaşların birer çerçeveli fotoğrafları hediye edildi. Aynı zamanda her ekibe de PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın fotoğrafı verilerek, bütün ekipler gösterdikleri çabadan dolayı kutlandılar. Bu arada kitlelerden de, jüri ve birinciliği alan ekiplere çiçekler verilerek, tüm ekiplerin gösterdikleri başarıdan dolayı kutlanmasıyla heyecan ve coşku içerisinde yarışma bitirildi.

Yarışmanın hemen ardından gazetemize bir açıklama yapan HUNERKOM sözcüsü, kısaca şöyle dedi:

"Gerçekleştirmiş olduğumuz '87 Folklor Yarışması başarılı bir şekilde sonuçlanmış bulunmaktadır. Yarışmayı düzenlemedeki amacımız, Kürdistanlı kitlelerin yoğunlaştığı bütün Avrupa ülkelerindeki yerleşim alanlarında folklor ekiplerini örgütlemek, yürütecekleri çalışma sonucu bu dalda uzmanlaşabilecek yetenekli kişileri açığa çıkarmak, yüzyıllardır sömürgeci devletler tarafından tanınmaz hale getirilen ve kendi çıkarları doğrultusunda bir hammadde olarak kullandıkları Kürt halk oyunlarını açığa çıkarmak, bunlar hakkında bilgileri zenginleştirmek ve zengin halk kültürümüzü bütün Kürdistanlı yurtseverlere ve yabancı kamuoyuna tanıtmaktır. Bu konuda attığımız her adım sadece bir ilk adımdır. Biraz deneyimsiz ve tecrübesiz de olunsa, önemli sonuçlar elde etmiş bulunuyoruz. Bu tür yarışmalarımız bundan sonra da devam edecektir. Özellikle müzik dalında önümüzdeki dönemde bir yarışma düzenlemeyi düşünüyoruz. Yine düzenli olarak her yıl folklor yarışmalarını, hem de çok daha örgütlü ve zengin bir biçimde düzenleyeceğiz. Bu çalışmalarımız şu anda, sadece Kürdistanlı yurtsever kitleler arasında yapılmakta, yarışmaya katılan bütün ekipler Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan yurtseverlerden oluşmaktaydı. Önümüzdeki dönemde bu çalışmalarımızı dışa taşırarak, birçok halkın oyunlarını sergileyen ekiplerle tanışmak, onlarla yarışmak ve kendi zengin ve çekici oyunlarımızı onlara tanıtmak istiyoruz. Bu çalışmalarımızı sadece Avrupa alanıyla sınırlandırmayacağız. Esas olarak, bizim dayanacağımız zemin Kürdistan'dır. Biz, bir bütün olarak ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet etmeye çalışıyoruz. Bizi, çalışmalarımızda başarılı kılan ve ilham aldığımız tek güç Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketidir. Bu açıdan, bütün çalışmalarımız asıl olarak Kürdistan'a yöneliktir. Önümüzdeki dönemde halk kültür değerlerimizi açığa çıkarma çalışmalarımızı bizzat ülkede yapmak bizim hedefimizdir. Bütün çalışmalarımızı buna göre planlıyor ve bunu hedefliyoruz. Bu açıdan **Berxwedan** *aracılığıyla bütün HUNERKOM kültür çalışanlarına, çalışmalarında başarı dileklerimizi tekrar iletmek istiyoruz."*

Avrupa'da Mücadelemize Yönelik Saldırılar Protesto Edildi

Baştarafı 1. sayfada

eyleminde Avrupa'da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirilen saldırılara müsade etmeyeceklerini haykıran Kürdistanlı yurtseverler, protesto metnini Hollanda Başkonsolosluğuna verdikten sonra, basın mensuplarına yönelik eylemin amacı hakkında bilgi vererek ve eylem alanında bulunan kitlelere bildiriler dağıtarak, polisin müdahale etmeye çalışmasına rağmen eylemlerini başarıyla sürdürerek sonuçlandırmışlardır. Kürdistanlı yurtseverlerin eylemleri basına yansımış, geniş yankı uyandırmıştır.

Hamburg: Aynı amaçla ve özel olarak da, Lozan'da tutuklanan 2 yurtseverin serbest bırakılması, zindanlardaki savaş esirleriyle dayanışmayı yükseltmek amacıyla 30 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Hamburg'daki "Morgen Post" gazetesini işgal ederek eylem başlattılar. Kürdistanlı yurtseverlerin sürdürdükleri eylemi yerinde izleyen TAZ, NDR (Kuzey Almanya Radyosu) vb. yayın kuruluşlarına eylemin amacı hakkında, eylemciler geniş açıklamalarda bulundular.

Yayın hayatında daha önce de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında çeşitli karalamalar yapan "Morgen Post" gazetesi yetkililerine, yurtseverler, amaçlarını izah ederek, Kürdistan halkının haklı davasına yönelik karalamalarından vazgeçmeleri gerektiğini bildirdiler. Sözde "PKK'nin ölüm listelerini" yayınlayan bu gazete yetkilileri esasta polisin ve "Özgürlük Yolu" denilen ihanet şebekesinin bu listeleri kendilerine verdiğini itiraf etmiş, yurtseverlerin haklı dayatmalarını kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Bremen: Bir grup Kürdistanlı yurtsever, Bremen'deki Yeşiller bürosunu işgal ederek bir eylem daha gerçekleştirmiştir.

Celle: 12 Haziran tarihinde, 50 kişilik ERNK taraftarı bir grup, Belediye binasını işgal ettiler. Belediye yönetimine istem ve taleplerini yazılı bir metin halinde veren eylemciler, istemlerini sözlü olarak da ilettiler. Eylemin amacını kabul edemeyeceklerini belirten yetkililer polis çağırtarak eylemi dağıtmak istedilerse de, ERNK taraftarlarının karşı koyuşları, eylemi başarıyla sonuçlandırmak istemedeki kararlılıkları karşısında geri adım atarak istemleri kabul ettiler.

Hannover: Aynı amaçla Hannover'de 30 kadar ERNK sempatizanı, Hannover'deki DGB binasını işgal etti. İstemlerini DGB yetkililerine açıklayan eylemcilerin "istemlerinin ağır olduğunu, polisi ve Alman yönetimini karşılarına alamayacaklarını" belirten yetkililerin tavırsız tutumu karşısında 5 saatlik oturma eylemini gerçekleştirdikten sonra sloganlar haykırarak dağıldılar. Eylem basında genişçe yer alarak yankılar uyandırdı.

Frankfurt: Bir grup ERNK taraftarı Hollanda Başkonsolosluğunu işgal ederek, Hollanda polisinin, Kürt yurtseverlerine yönelik baskıları başta olmak üzere, Almanya ve İsviçre'deki polisin aynı tutum ve uygulamaları protesto edildi. Bonn'da aynı dönemde devam eden açlık greviyle dayanışma içerisinde olduklarını da açıkladılar.

Mannheim: Bir grup Kürdistanlı yurtsever, 15 Haziran'da DGB binasını işgal ettiler. DGB başkanı ile görüşerek taleplerini ilettiler. Eylemcilerle dayanışma içerisinde olduğunu belirten DGB başkanı, sorunu Avrupa Konseyine bildireceğini belirtti. Eylem anında Saarbrücken radyo evi, eylemcilerle röportaj yaptı. Eylem ZDF televizyonundan da duyuruldu. Bu arada, aynı amaçla Düsseldorf Hollanda Başkonsolosluğuna yönelik de bir grup Kürdistanlı yurtsever eylem gerçekleştirdi. Aynı eylem dalgası Berlin başta olmak üzere birçok alanda gerçekleştirilerek kamuoyu oluşturuldu.

ERNK taraftarlarından çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 40 kişilik bir grup 14.6. 87 tarihinde Bielefeld Belediye Başkanı makamını işgal ederek, anti-demokratik, gerici uygulamaları protesto etmişlerdir. İşgal anında belediyede bulunan görevliler polisvari yöntemlerle eylemcileri tehdit etmeye yöneldilerse de, yurtseverlerin kararlı tutumu karşısında belediye başkanını çağırmak zorunda kaldılar. Belediye başkanına sözlü olarak isteklerini belirten ERNK taraftarları, gelen gazetecilere eylemin amacı hakkında bilgi vererek, polisin uygulamalarını kınamışlardır. 2 saat süren eylem, Belediye Başkanının Kürt yurtsever çevreleri üzerindeki polis baskılarına müdahale edeceği konusunda söz vermesi üzerine sonuçlanmıştır.

Strasbourg: 12. 6. 1987 tarihinde Fransa'nın Strasbourg kentinde 40 kişilik ERNK taraftarı bir grup, faşist Türk devletinin zindanlardaki savaş esirleri üzerindeki insanlık dışı uygulamalarını, Kürdistan'daki sürgün ve mecburi iskan politikasını ve son dönemlerdeki Almanya, Hollanda ve İsviçre polisinin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik baskı ve sindirme uygulamalarını protesto etmek amacıyla Strasbourg'daki Mesur Katedralin adlı tarihi kilisenin üstünü işgal ederek eylem başlattılar. İlk etapta işgal yapmayı amaçlayan Kürdistanlı yurtseverler, eylemin sonuçlandırılması için polisin yaptığı müdahaleyle kendi aralarında karar birliğine vararak açlık grevine dönüştürdüler. Geniş yankılar uyandıran eylem televizyon, radyo, yabancı ve Türk gazetelerinde geniş yer alarak işlendi. Eylemin ikinci günü 35 kişilik ERNK taraftarı bir grup daha eylemcileri desteklemek amacıyla kilisenin önünde protesto eylemlerini sürdürmüş, karşılıklı koordine içerisinde 3 gün süren eylem kamuoyunda yankılar uyandırarak başarıyla sonuçlanmıştır.

Kopenhaag: 12.6.1987 tarihinde bir grup ERNK taraftarı Kopenhaag-Hollanda konsolosluğunu işgal etti.

Hollanda konsolosluğunu basıp, amaçlarını içeren bir pankart açarak eylemi başlatan Kürdistanlı yurtseverler, taleplerini Hollanda konsolosluk yetkililerine bildirerek gerekli girişimlerde bulunmayı talep ettiler. Bunu kabul eden konsolos yetkilileri durumu yönetimlerine bildirirken eylem alanına gelen basın sözcülerine yönelik yapılan açıklamalarla eylem sonuçlanmıştır. Yapılan eylem tüm Danimarka basınına yansıyarak kamuoyu oluşturmuştur. Ayrıca aynı amaç ve tarihte İsviçre'nin Zürih kentinde de Hollanda konsolosluğu işgal edilmiş ve eylem başarıyla sonuçlanmıştır.

Paris: İsviçre yönetiminin ve polisinin Kürdistanlı yurtseverlere yönelik saldırganlıkları Avrupa'nın birçok şehir merkezinde olduğu gibi Paris'te de 19.6.1987 tarihinde 40 civarında ERNK taraftarı bir grup Kürdistanlı yurtsever, İsviçre konsolosluğunu basarak protesto etmiştir.

Eylemi ve eylemcilerin taleplerini olumlu gören konsolosluk yetkilileri Kürt halkının bağımsızlığı için verdiği savaşıma saygılı olduklarını dile getirerek, devletleri nezdinde bu tür uygulamalarından vazgeçmeleri için girişimde bulunacaklarına dair söz verdiler. Fransa polisinin saldırgan girişimlere yönelmesi hem Kürdistanlı yurtseverlerin kararlılığıyla ve hem de İsviçre konsolosluk yetkililerinin müdahalesiyle başarısızlığa mahkum edildi. Yurtseverlerin gerçekleştirdiği eylem ve ortaya çıkan gelişmeler televizyon 3. kanalında haber olarak yer almış ve basına da yansımıştır.

Uluslararası Festival'de Dayanışma

27-28 Haziran tarihinde Almanya'nın Sindelfingen şehrinde 13 ülkeden birçok örgütün yeraldığı uluslararası kültür festivaline, ERNK taraftarları folklor ve sergilerle katıldılar. Festivalin açılışına folklor gösterileri ile katılan ERNK taraftarları, daha sonra Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesine ve yaşamına ilişkin olarak bir sergi açtılar. Büyük ilgi gören sergide çeşitli halklardan ziyaretçilere, ERNK ve mücadelesi hakkında tanıtıcı bilgi verildi. Festivalin 2. gününde de, ERNK taraftarlarının gösterileri büyük ilgi topladı.

Protesto Eylemleri Nürnberg Yürüyüş ve Mitingi ile Doruğa Ulaştı

FEYKA-KURDİSTAN son dönemlerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelen saldırıları protesto etmek için, 20 Haziran 1987 cumartesi günü 2000'i aşkın Kürdistanlı yurtseverin katılımıyla bir protesto yürüyüşünü Nürnberg alanında gerçekleştirdi.

Kamuoyuna yönelik yayınladığı bir bildiride FEYKA-KURDİSTAN, içinde bulunduğumuz dönemin temel özelliklerini izah ederek açıklarken, bu dönemde Avrupa'da yoğunlaştırılan saldırıların nedenlerini şöyle belirledi:

"Son aylar içerisinde yoğunlaştırılan polis uygulamaları ile bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü örgütü PKK karalanmak istenirken, diğer yandan ise Kürt yurtseverlerinin bu mücadeleye olan destekleri kesilmeye çalışılmaktadır. Böylece, Almanya, İsviçre, Hollanda Avrupa devletleri, Ortadoğu'daki çıkarlarının koruyucusu olan TC'yi yaşatmak ve içine girdiği derin çöküşten kurtarmak istemektedirler. TC'nin AET'ye üyelik için başvurduğu bir dönemde geliştirilen bu saldırıların, faşist rejimi desteklemeye yönelik olan yüzü daha da açığa çıkmaktadır. Bugün Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesi, faşist sömürgeciliğin çıkmazını daha da derinleştirmektedir. İşte, bütün bu gelişmelerin sonucudur ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayatılan karşı-devrimci faaliyetler de daha da yaygınlaştırılmaktadır."

Almanya, Hollanda ve İsviçre polisinin halkımıza yönelik tek tek uygulamalarını izah eden bildirinin sonunda da; **"Hiçbir gücün kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşımına katilmamızı, destek olmamızı engelleyemeyeceğini bir kez daha gösterelim"** denilmektedir.

Bu çağrıya kulak veren Kürdistanlı yurtseverler 20 Haziran günü bir araya gelerek güçlü sloganlar eşliğinde disiplinli, kararlı ve inançlı yürüyerek mücadelemizin sahipsiz olmadığını haykırdılar. Miting alanında yürüyüşün anlam ve önemini, niçin gerçekleştirildiğine ilişkin Almanca, Türkçe ve Kürtçe yapılan siyasi konuşmalar, okunan şiirler, folklor gösterileriyle daha da zenginleştirildi. Mitingin sonuna doğru Türk-Alman ilişkileri, işbirlikçi Kürt gruplarının ihbarları ve karşı-devrim faaliyetleri, yurtseverlerin ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkmadaki kararlılığını gösteren ve Alman polisi ile işbirlikçi ÖY'nun Kürdistan halkına yönelik ortaklaşa çaba ve amaçlarını teşhir eden bir tiyatro sergilenmiş, tiyatro oldukça beğeni kazanmıştır. Toplu halaylarla miting ve protesto eylemi sonuçlandırılmıştır.

FAŞİST TÜRK DEVLETİ, REFORMİST UŞAKLAR VE FRANSIZ POLİSİ ELELE

Son dönemlerde ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilen gerici ittifaklardan bir tanesine de Fransa alanında tanık olduk. "Özgürlük Yolu" denilen uşak güruhun ihbarlarından hareketle Fransız polisi hiçbir hukuki dayanağı olmadan, tamamen keyfi bir biçimde Kürdistanlı yurtseverlerin evlerine baskınlar düzenledi: tehdit ve gözdağı vermeye çalıştı. Evlerde ve dernekte yaptığı aramalarda gözüdönmüşçesine hareket ederek tüm eşyaları kırıp döktü. Yurtseverler üzerinde tam bir faşist terör estiren Fransız polisi, ihbarcı uşakların verdikleri asılsız bilgilere dayanarak her evde adeta bir cephane ile karşılaşacağını sanıyordu. Fakat aramalar sonucunda silah vb. en ufak bir suç aletine rastlamayınca hayal kırıklığına uğradı. Ancak yine de faşizan uygulamalarından vazgeçmedi.

ERNK yanlısı Kürdistanlı yurtseverlere böylesine azgınca saldıran Fransız polisi, kendi başına hareket etmiyordu elbette. O, üçlü sacayağının sadece bir ayağını teşkil ediyordu. —Diğer ayaklar ise TC ve reformist teslimiyetçilerdir.— Bu tür uygulama ve yönelimler karşılığında, sömürgeci faşist Türk devleti Fransa'ya birtakım ekonomik ayrıcalıklar sunmaktaydı. Faşist Özal ile Chirac hükümetleri arasında son dönemlerde giderek gelişen ticari ilişkilerde Türk devleti sunduğu olanaklara karşılık Fransa'dan, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine yönelmesini istemekteydi. Uşak reformistlerin ihbarları da işin tuzu biberi oluyordu.

İşte Fransız polisinin tutumu ve kitlelerimize yönelik azgın saldırılarının altında yatan asıl neden budur.

Polis baskınında KKWK'nin bütün eşyaları dağıtıldı.

Tüm Komplo ve Saldırılara Karşın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Demokratik Güçler Tarafından Destekleniyor

27. 6. 1987 tarihinde Stuttgart'ta yaklaşık 12 örgüt, Alman devletinin ve NATO'nun Kürdistan'daki yönelim ve savaş provaların: protesto etmek amacıyla bir yürüyüş ve miting düzenlediler.

Bundan bir gün önce de yani 26. 6. 1987 tarihinde konuya ilişkin bir toplantı yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı toplantı oldukça tartışmalı geçti. Toplantının gündeminde yeralan NATO'nun Ortadoğu bölgesindeki genel hedefleri İran-Irak savaşı ve Sovyetlerin, NATO için yarattığı tehlike dile getirildi.

Yine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK'yi karalamaya çalışan unsurlar, Avrupa'daki bazı olayları ön plana çıkararak, amaçlarına ulaşmak istemişlerse de, dost güçler bu tutumlarına ve amaçlarına müsaade etmedikleri gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini destekleyen konuşmalar yapmış; Brüksel'de yapılan toplantının basına yönelik yaptığı açıklamaları izah ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı ve bunun öncü gücü PKK'yi desteklemeye yönelik çağrılar yapmıştır. Toplantıyı yöneten bir demokratta PKK'ye yönelen tüm saldırıları kınayarak, bu saldırıların arkasında emperyalizmle, Türk devletinin olduğunu dile getirmiştir. Böylesi bir durumda konuşma cesareti bile bulamayan sosyal-şoven akımlar tam bir şaşkınlık içerisinde kendi varlıklarından adeta şüphe eder hale geldiler.

Böylesi bir toplantı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin birçok gücü arayış içerisine ittiğini ve dost güçlerin her alanda Kürdistan halkının mücadelesine sahip çıktıklarını ortaya koymaktadır. Yine Kürdistanlı yurtseverlerin bulunmadığı platformlarda bile, halkımızın, haklı davası savunulmakta, bildiri ve broşürlerimiz dağıtılmaktadır. Tüm bunların ise, halkımızın PKK önderliğinde geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşının, bundan sonra uluslararası alanda ilerici insanlığın desteğini daha fazla kazanacağını ortaya koymaktadır.

5 Haziran '87 günü Danimarka'nın Arhus kentinde de çok sayıda Danimarkalı demokratın katıldığı toplantıda ERNK taraftarı yurtseverler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türk devletinin uluslararası komploları hakkında bilgi verdiler. Bazı Avrupa hükümetlerinin antidemokratik baskıları sergilendi. Danimarkalı demokratlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışmanın bir göstergesi olarak 4000 dkr. bağış bıraktılar.

BRÜKSEL'DE AÇLIK GREVİ

Zindanlarda sömürgeci-faşist Türk devletinin savaş esirleri üzerinde yoğunlaştırdığı insanlık dışı uygulamalarına Diyarbakır zindanlarında Mehmet KALKAN adındaki devrimciyi daha katlederek bir yenisini daha ekledi. Diyarbakır zindanlarında Mehmet KALKAN'ın katledilmesiyle zindanlarda bulunan savaş esirleri direnişe geçerek eylemlere başlamış, bunun sonucu birçok devrimci ölüm hücrelerine yerleştirilerek direnişi bastırmak için sömürgeci-faşist cellatlar saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Kürdistan'da katliamlar gerçekleştirerek terör estiren faşist TC, insanlık dışı barbar niteliğini gizleyebilmek için ilerici insanlığı "demokrasiye geçiş" maskesiyle aldatarak AET'ye üyelik için başvurmuştur.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin bu uygulamalarını protesto etmek, sahte demokrasi aldatmacalarıyla AET'ye girişini engellemek amacıyla 13 kişilik bir Kürdistanlı yurtsever grup Brüksel'de basın toplantısı düzenleyerek 29 Haziran 1987 tarihinde açlık grevine başlamıştır. 10 Temmuz günü bir basın toplantısı ile sonuçlandırılan açlık grevi TV, radyo ve dünya basınında yer alarak yankılar uyandırdı. Yapılan basın toplantısı geniş ilgi görürken, içerde ve dışarıda mücadelemize yönelik saldırıların amaçlarına bir kez daha dikkati çeken eylemciler, amaçlarına ulaştıklarını, bu nedenle eyleme son verdiklerini açıkladılar.

Fransız Devletinin Kürdistan Yurtseverleri Üzerindeki Anti-demokratik Uygulamalarını Şiddetle Protesto Ediyoruz

Fransız Polisi Türk Faşizminin İsteklerini Yerine Getirmekten Vazgeçmelidir!

Baştarafı 1. sayfada

severleri tehdit ettiler. Ama ARGK ile dayanışmalarını ifade etmek için toplantıya gelme kararlılığında olan Fransa ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen yurtseverler, bu anti-demokratik uygulama ve tehditlerden yılmadılar. 11 Temmuz sabahından itibaren toplantının yapılacağı salonun bulunduğu alanda toplandılar. Fransız polisi, dayakla, kadın, çocuk ayrımı yapmadan kitleyi toplamaya ve tutuklamaya başladı. Yurtseverler sloganlarla ve bildirilerle ve bu arada çeşitli işgal eylemiyle, Fransız polisinin bir süredir devam eden ve en son 11 Temmuz'da iyice açığa çıkan anti-demokratik baskılarını protesto ettiler.

Fransız Polisi, Türk faşizmiyle işbirliği yapmaktan vazgeçmelidir

Fransız polisinin son uygulamaları rastgele bir olay olmayıp, temelinde Türk faşist-sömürgeciliğinin olduğu bir ucu Pentagon, diğer ucu uşak Kürt reformistlerine varan, bu arada silah tekellerinin çıkarlarının da büyük rol oynadığı; Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi ve örgütü ERNK'ye karşı kurulan komploların bir parçasıdır. Çünkü, daha gece gününden önce saat 17.30'da Amerika'nın sesi, Fransız polisinin Paris'teki ARGK ile dayanışma gecesini ertelediğini birinci haber olarak verdi. Hemen ardından ikinci haber olarak Komkar adına yayınlanan ve (bilinçli olarak 24. 4. 1987 tarihi kullanılmasına rağmen 7 Temmuz '87 tarihinde Almanya'da gizliden dağıtılan) bildiriyi okudu. Sözkonusu bildiri tahrik ve yalan haberlerle doluydu. (9 Temmuz '87 tarihinde Komkar sözkonusu bildirinin kendilerine ait olmadığına dair bir bildiri dağıttı. Ama içerik olarak hangisinin MİT'e ait olduğunu anlayamadık).

Olayın biraz daha gerisine gidelim. 18 Haziran '87 tarihinde Avrupa parlamentosunda Türk egemenlerinin Rum ve Ermeni halkına karşı geliştirdiği soykırımı protesto eden ve *Kürt halkının ulusal haklarının tanınmasını talep eden* bir kararı benimsedi. Aynı dönem Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğini bir anda genelkurmaylık da dahil bütün kurumlarını iflasla karşı karşıya bırakan karakollarını, kontralarını, milislerini, ekonomik kurumlarını hedefleyen eylemler gelişti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve ARGK'nın sesi dünyanın her tarafına yayıldı.

Panik içinde kalan Türk faşizminin tepkisi emperyalist müttefiklerine oldu. Kenan Evren, emperyalist devletleri "NATO'dan çıkacağız" diye tehdit etti. Yığınlara "Kahrolsun Avrupa", "Kahrolsun Hıristiyanlık" sloganlarını attırdı. (20 Haziran '87 Sivas konuşması) Ayrıca Avrupa demokratik kamuoyunu şarlatanlıkla suçladı. Tepki bununla da bitmedi. Ertesi gün Ankara dışişleri yetkilileri AET ülkeleri elçileri ile toplantı yaptı. Faşist rejim isteklerini bildirdi. Arkasından T. Özal, ekonomik yaptırım tehditinde bulundu. Bunun ilk adımlarını da attı. Fransa'nın Türk hava limanlarının radarlarını yenileme ihalesini alan tekelin anlaşmasını yarıresmi dondurduğunu açıkladı. T. Özal, Avrupa Parlamentosunda kabul edilen karar "parlamentoda temsil edilen ülkelerin kendi parlamentolarında da kabul edilirse, işte o zaman Türkiye'nin bu ülkelerle olan ilişkilerinde gerçek sorunlar ortaya çıkar" (27 Haziran 1987 Hürriyet) diyerek tehditini daha da açıklıyordu.

Bilindiği gibi Olof Palme cinayetinde İsveç Bofors top silah tekellinin de rol oynadığı CİA-SÄPO-MİT işbirliği ile işlenmiş, bu cani cinayet PKK'ye malledilmek istenerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş davası, dünya halklarından tecrit edilmek istenmişti. Dünyanın gözleri önünde komplonun içyüzü ortaya çıkmış, İsveç polisi ve devleti teşhir olmuş, hiçbir gücün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini ve dünya devrimci-demokrat güçleriyle güçlü bağlar kurmasını önleyemeyeceğini göstermişti.

Şimdiki komplo daha çok boyutludur. Fransız ekonomisinin durumu biliniyor. Emperyalist ülkeler içinde en hastalıklı ekonomidir. Fransız tekelleri bunalımı aşmanın yolunu, silah üretiminde bulmuşlardır. Dünyaya savaş makinası yayan emperyalist ülkelerin başında Fransa gelmektedir. Yedinci yılını dolduran İran-Irak savaşında, yüzbinlerce insanın ölümüne neden olan ve özellikle de Kürdistan halkını soykırıma uğratan Saddam diktatörlüğünün, napalm bombaları da dahil en büyük silah sağlayıcısı Fransız emperyalist tekelleridir. Üstelik sözde sosyalist hükümet bunu yapmıştır.

Fransız polisinin ırkçı ve anti-demokratik saldırıları, Fransız silah tekellerinin Türk faşizmiyle işbirliğinin bir sonucudur. Yeni Fransız muhafazakar hükümeti seçilir seçilmez, ilk tebrik eden Türk faşist hükümeti olmuştur. Hemen ardından Türk faşist başbakanı T. Özal, Paris'e gitmiş, bu gezi nedeniyle yine Fransız polisi çok sayıda yurtsever gezi boyunca hiçbir gerekçe göstermeden tutuklu tutmuştur. Fransa'nın eski muhafazakar başbakanı ve eski AET başkanı, aynı zamanda Fransa Cumhurbaşkanı adayı Prof. Dr. Raymond Barre 1986 ve 1987 Haziran'ında iki defa Türkiye'ye Fransız tekellerinin temsilcisi olarak gitmiş, adeta Napolyon gibi karşılanmış, kaldığı üç gün boyunca özel uçak tesis edilerek, Türk tekellerinin 'onur' konuğu olarak ağırlanmıştır. Barre'ye göre 'iktisat siyasetsiz' olamazdı.

Fransız Emperyalizminin Kürt Halkına Karşı, Türk Sömürgeci Egemenleri İle Suç Ortaklığı Yeni midir?

Uzaklara gitmemize gerek yok, Kemalist rejimle suç ortaklığına bakalım. Daha 1921'de Fransa, emperyalist çıkarları uğruna kemalistlerle anlaşır. Londra konferansında anlaşma imzalar, bunu "Türkiye'yi Rusya'nın kollarından kurtarmak" olarak değerlendirir. Kemalistlere verilen ve o gün için büyük değeri olan on uçak ve çok sayıda silahla, Kürt, Rum ve Ermeni halkı katledilir. 1914-18 emperyalist savaşı ardından, Kemalistlerle, Kürdistan'ı parçalayan ilk antlaşmaya giden Fransız emperyalistleridir. 1921 Ankara antlaşmasıyla sadece Kürdistan bölünmez, aynı zamanda bölünmüş statükoyu parçalayacak Kürt ulusal hareketlerine karşı ortaklık yapmak üzerine de anlaşılır. Nitekim 1925 Palu-Hani-Genç (Şeyh Sait) ayaklanması başgösterdiğinde, Türk ordusu başarısız kalır. Ayaklanma Mardin, Siirt, Hakkari yönünde gelişir. Ayaklanmanın bastırılmasının en olanaklı yolu arkadan kuşatmaktır. Türk ordusunun buna gücü yetmez. Türk ordusu, Fransızların işgalindeki Güney Kürdistan'dan Fransız güçleri tarafından Mardin'e aktarılır. Böylece Fransız emperyalistleri bir daha binlerce Kürt insanının hunharca katledilmesine ortak olurlar. Bu ortaklık 1938'de de sürer. Fransız emperyalizmi, kemalistleri SSCB'ne saldırtmak için Hatay'ı bahşeder, siyasal ve askeri destek verir, böylece Dersim'deki soykırıma da ortak olur. Türk, Arap ve Fars sömürgecileriyle işbirliğini bugün de aynı hızla sürdürür. Irak'taki ekonomik talanı için, Kürt halkının katledilmesinin en büyük destekçisi yine Fransız emperyalistleridir.

Başka halklara karşı da Fransız burjuvazisinin, Türk burjuvazisiyle suç ortaklığı tarihi yüklüdür. Bunun en belirgin ve taze olan iki örneği Cezayir Ulusal Kurtuluş Hareketi ve 1956 Süveyş işgal girişiminde Mısır-Suriye halklarına karşı yapılan işbirliğidir.

Fransız Emperyalistlerinin "Kürt Dostluğu" Ve "Demokrasi" Gösterisi Sahtedir

Kürdistan'ı bölen ve bugün de dahil olmak üzere yüzyıldan fazladır, Kürt halkının soykırımına ortak olan bir devlet nasıl "Kürt halkının dostu olabilir"? Fransa yalnız Kürt halkının soykırımına katılmaz aynı zamanda, işbirlikçi de yetiştirerek muhtemel ulusal hareketleri içten çökertmenin tedbirlerini alır. Fransa'nın Kürt egemenlerinden uşak devşirme tarihi 1815'lere kadar uzanır. Mısır Valisi Kavalalı M. Ali Paşa, Kürt aşiret reislerinin çocuklarını Paris-Fransız okullarına yollar. 1950'lerle Fransız elçilikleri Kürt feodal ve aristokratlarının dergahı olur. 1900'le örgütlenen Kürt feodal aristokratlarının da en büyük güvenceleri Fransız elçilikleridir. Her defasında da en büyük kazığı onlardan alırlar. Bedirxanların kalanları bu ilişkinin köprüsü olurlar. Diğerleri bu yolda yürürler. 1914-30 Fransa'nın Güney Kürdistan işgalinde bu uşaklık kalıcılaştırılır. Bir de buna kültürel maske geçirilir. Artık Paris, Kürt gerici milliyetçiliğinin kıblegahıdır. Ve günümüzde Fransa Kürt Enstitüsü vb. kurumlarda topladığı bu uşaklarla, reformculuğu ve işbirlikçiliği geliştirerek, halkımızın bağrına zehirli kamasını saplamaktadır. Fransız burjuvazisi, uşaklık ilişkilerine aldığı bu gerici milliyetçiliği Türk cezaevlerinden atmak için olmadık ağırlığını koyarken, yüzlerce işçi, köylü, kadın, genç Kürdistan devrimcisinin, yurtseverinin katledilmesini sadece izlemiştir. Bayan Mitterand, uşaklarına "Kürt halkına yardım" sahtekarlığı altında 1 milyon Frankı ajanlık payı olarak verirken, halkımızı katletmeleri için sömürgecilere milyonlarca Frank kredi ve napalm silahları veriliyor.

Türk Faşizmine Verilen Bu Açık Destek ve Yapılan İşbirliği; Kürt Halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Gelişmesini Hiçbir Şekilde Durduramaz

Kürt halkının savaşı haklı ve kutsaldır. Kürt halkı kölelikten kurtulmanın savaşını veriyor. Bunu en iyi köleliği ve kölelik ardından özgürlüğü tadan Fransız halkı bilir. Fransız halkı, 1870'te kendi burjuvazisinin ihaneti ve ortaklığıyla işgale uğrar. Paris bombalanır. Yine 1940'larda faşizmin işgaline uğrayan Fransız halkı, yabancı egemenliğin ne olduğunu iyi bilir. Fransız halkı daha dün Fransız burjuvazisinin Cezayir katliamlarına şahit olmuştur. Türk faşist sömürgeciliğini desteklemenin ve hele onunla suç birliği yapmanın insanlık suçu olduğunu bilir. Ve Fransız demokrat halkının kendi burjuvazisinin Kürt halkına karşı suçlarına karşı sessiz kalmayacağına inanıyoruz. Fransız halkı işbirlikçiliği de iyi bilir. Fransız burjuvazisinin "Kürt dostluğunun" ve "demokrasi" çehresinin üstünü kazarsa, nasıl bir karanlık çehre ve anti-demokratizmin yattığını görür. Fransız polisinin faşist Türk polisini aratmayacak bir barbarlık örneği göstererek Paris'te geceye gelen kadın ve çocukları topladığı için aynı gün Türk dışişlerinden Fransa devletine bir teşekkür mesajı gönderilmesi, demokratlık hatta insanlık adına utanç verici bir durumdur.

Kürdistanlı yurtseverler başka halklara saygılıdırlar. Ancak kendi haklarından da taviz vermezler. Fransız polisi, yurtseverlere baskı yapan, ERNK çalışmalarını engellemeye çalışırken, MİT elemanları, Türk faşizminin kontr-gerillaları, Avrupa'da çoğu devlet polisinin içinde yasal olarak çalışmakta, günahlar işlemektedir.

Eğer, Fransız polisi —ki polis Fransız burjuvazisinin tekel çıkarlarının basit bir piyonudur— bu tür baskılarla halkımızın meşru ve kutsal ulusal bağımsızlık savaşını durdurmayı düşünüyorsa, hele halkımızın ordulaşmasını, ARGK'nın gelişmesinin durdurulacağını umuyorsa büyük bir yanılgı içindedir. Bağımsızlık için ayaklanan bir halkın zaferini önleyebilecek hiçbir güç yoktur yeryüzünde. Fransız burjuvazisinin Dien Bien Phu'da (Vietnam'da) aldığı darbenin acısı geçmemiştir sanıyoruz.

Onun için, Fransız burjuvazisi, halkımıza ve kurtuluş cephesi ERNK'ye karşı Türk faşizmine destek vermekten, polisini saldırtmaktan vazgeçmelidir. Zerre kadar olabilecek burjuva demokratlığı bile bu işbirliğine izin vermez. Biz ulusal bayrağımız ERNK bayrağına olan her saldırıyı, Kürdistan Halkına bir tecavüz saldırısı olarak değerlendireceğiz. Türk faşizmiyle işbirliğini lanetleyecek, bu işbirliğinin içyüzünü dünya halkları nezdinde teşhir edeceğiz. Her yerde olduğu gibi Fransa'da da polisin anti-demokratik baskılarına karşı direnecek, bir adım gerilemeyeceğiz.

— Kahrolsun Türk faşist-sömürgeci barbarlığı ile suç ortaklığı yapanlar!

— Fransız polisi, Kürdistanlı yurtseverlere baskıdan vazgeçmelidir!

— Yaşasın ERNK ve ARGK!

Kenan Evren'in Sivas'tan Yaptığı "Milli Birlik" Çağrıları Tüm Gerici Odakları Harekete Geçirdi:

Lavrion Olayları Faşist Türk Devletinin Avrupa'da Başlattığı PKK Karşıtı Kampanyanın Bir Parçasıdır

Halkımız güçlü adımlarla özgürlüğe yürümekte ve ayak sesleri sömürgeci Türk burjuvazisi ile hempalarının yüreğine korku salarak tüm cihanı sarmaktadır. Muharebelerde sömürgeci ordu sürülerini bozguna uğratan halk kurtuluş ordumuz, cennet Kürdistan'ın her yanında ihanet odaklarını bir bir çökertmektedir. Özellikle geçtiğimiz Haziran ayı sonlarında Pınarcık'ta ihanete vurulan darbe, sömürgecilerin can telaşını bir kat daha arttırdı. Bunun üzerine faşist Türk devleti içte ve dışta, ulusal kurtuluş mücadelemize ve öncü gücü PKK başta olmak üzere tüm yurtsever Kürdistanlı kitlelere yönelik yoğun bir saldırı kampanyası başlattı. Ve tabi emperyalist ağa-babaları ile işbirlikçi uşakları harekete geçirerek...

İşte aynı günlerde ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik bu saldırı kampanyasının bir parçası da Yunanistan'daki Lavrion kampında yaşandı. ARGK birliklerinin Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine peşpeşe vurduğu etkin darbeleri hazmedemeyen Kenan Evren 'solu'nun çeşitli fraksiyonları, onurunu çoktan yitirmiş köle ruhlu reformist uşaklarla birlikte, kampta bulunan ERNK taraftarlarına yönelik çeşitli komplo ve saldırılar geliştirdiler. Bu amaçla HK, Partizan Dev-Yol gibi sosyal-şovenlerle Rızgari gibi reformist sefiller, günlerce bir araya gelip çeşitli toplantılar düzenleyerek devrimcileri imha etmenin planlarını yaptılar. Bir yandan komplo ve provokasyon faaliyetlerine hız verirken, bir yandan da bu karanlık amaçlarına varmada kullanmak üzere özellikle de bayanlar aracılığıyla kampa çeşitli silahlar taşımaya başladılar. Ne var ki devrimciler durumu erkenden farkederek aldıkları bazı önlemlerle bu sinsi planın hayata geçmesine olanak tanımadılar. Sabahın beşbuçuğunda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yanlısı devrimcilerin kaldığı blokta şüpheli şekilde dolaşan bir unsur yakalanıp üzeri arandığında üzerinde kısa fünyeli iki dinamit lokumu ile bir keser çıktığı görülür. Devrimcilerin dinamitlere el koyması ardından bu unsur kaçarak polise sığınmış ve böylelikle de bir katliam girişimi boşa çıkarılmıştır.

Daha sonra devrimciler, son günlerde üstüste toplantılar yapan sözkonusu tasfiyeci grupların kaldıkları odaları aramaya koyulmuslardır. Şüpheli görülen Dev-Yol ve Rızgari'nin kaldığı odalarda bıçak, tabanca ve hazırlanmış şişeler ele geçirilmiş ve bu unsurlar teşhir edilmiştir. Ardından sömürgecilerin tezgahladığı oyun ve komploların amaçlarını açıklayan çeşitli konuşmalar yapılarak, bu oyunların faşist rejimin Kürdistan'daki vahşetlerinin bir parçası olarak gündeme getirildiği vurgulanmış ve kendisine devrimci, ilerici diyenlerin buna alet olmaması gerektiği vurgulanmıştır. Polisin kampa girerek olaya müdahale etmesi ve devrimcileri kamptan çıkararak bir kısmını Atina'daki çeşitli karakollara götürmesinin ardından Partizan, HK, Rızgari ve Dev-Yol adlı tasfiyeci güruhlar ortak bir basın toplantısı yaparak PKK'yi suçlamaya, karalamaya çalışmışlardır. Hatta utanmazlıklarını daha da ileri götürerek PKK'ye karşı, PKK sempatizanlarının kamptan çıkarılması amacıyla açlık grevine başladıklarını ilan etmişlerdir.

Aslında duruma pek de şaşmamak gerekir. Birbirine can düşmanı gibi görünen bu güçlerin, Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesine karşı ortaklıklar kurması yeni değildir. Faşist rejim bunların iplerini çoktan beri ele geçirmiş ve gerekli gördüğü zaman bunları Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı rahatlıkla harekete geçirebiliyor. Nitekim devrimciler de yaptıkları basın toplantısında bu güçlerin nasıl K. Evren'in birer basit aleti durumuna geldiklerini, tezgahlanan komplo ve katliam girişimlerinin altında yatan nedenleri izah ederek bunları teşhir etmiştir.

Gerçekten Lavrion'da yaşanan olayların kaynağı kimdi? Neyi amaçlıyordu? Olayların zamanlanması bir tesadüf müydü, yoksa sistemli, bilinçli bir zamanlama mı sözkonusuydu? Bu ve benzeri sorular üzerine düşünülecek olursa rahatlıkla anlaşılacaktır ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin binbir surat ve kılıkla mücadelemize yönelttiği saldırıların tipik bir parçasıyla karşı karşıyayız. Bunu anlamak için Türk burjuva basınının ağız birliğiyle olayları veriş tarzına bakmak yeterlidir. Bu konuda birkaç kısa örnek durumu daha anlaşılır kılacaktır.

"Lavrion'da olay. **PKK'cılar Türklere saldırdı.** *Yunanistan'da siyasi mültecilerin yerleştirildiği Lavrion kampında geçen cumartesi günü Türklerle Kürtler arasında olaylar çıktı."* (24 Haziran 1987, Milliyet)

"Lavrion'daki Türk ve Kürt kaçaklar kıyasıya döğüştüler... Yunanistan'a sığınan kanun kaçakları ve bölücülerin kalmakta olduğu Atina yakınındaki Lavrion kampında dün **kendilerine Kürt diyen eşkiya uzantıları ile Türkler arasında büyük bir kavga patlak verdi...** *Lavrion'da, Avrupa Parlamentosunun Ermeniler ve Kürtler ile ilgili karar ve onun hemen sonrasında Mardin'de bölücü eşkiyanın katliamı olayından sonra durum çok gerginleşti..."* (24 Haziran 1987, Tercüman)

"Yunanistan'ın Atina haber ajansı, Başkent Atina'nın 60 kilometre doğusundaki Lavrion mülteci kampında, Mardin'in Pınarcık köyüne yapılan kanlı saldırıyı gerçekleştiren PKK'nın 'Halkın Kurtuluşu' örgütü taraftarlarıyla iki gündür çatıştığını duyurdu. Ajans, çatışmanın, PKK'nın **'Pınarcık katliamı'nın Lavrion'da duyulması üzerine kampta bulunan farklı siyasi görüşteki kaçak Türk mültecilerin öfkelenmesi Kürt ayrılıkçıları tehdit etmesiyle başladığını belirtiyor."** (24 Haziran 1987, Hürriyet)

Her halktan, her ulustan ilerici-demokrat ve devrimci insanlar, faşizmin borazanı durumundaki Türk burjuva basınında yer alan bu satırları ibretle okumalı ve üzerine iyice düşünmelidir. Hangi maskeyle olursa olsun Kürdistan halkının kutsal mücadelesine ve PKK'ye saldırıların altından mutlaka Türk faşist rejimi ile emperyalizmin parmağı bulunduğu gerçekliği bir kere de Lavrion olaylarıyla kanıtlanmış oluyor. Yukarıdaki alıntılarda azgın ırkçı-şoven mantık açıkça sırıtıyor. Ve açıkça görülüyor ki, Türk egemen sınıflarının barbarlıklarını kınayan kararlar ile Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesi yalnızca Evren-Özal gibi faşist rejim temsilcilerini ürkütmüyor. İflah olmaz sosyal-şovenizmin temsilcileri zaman zaman Evren-Özal'ı bile geride bırakabiliyor. Ve yukarıdaki satırlarda da görüldüğü gibi faşist rejim, "PKK'cılar Türklere saldırdı", "Kendilerine Kürt diyen eşkiya uzantıları ile Türkler arasındaki kavga", "Pınarcıkta'ki katliamın duyulması üzerine... Türk mültecilerin öfkelenmesi..." vb. ifadelerle kendi "yavru"larına açıkça sahip çıkmaktadır.

Şimdi artık Lavrion'daki saldırıların, Kenan Evren'in Sivas'tan yaptığı "Milli birlik ve beraberlik" çağrılarına uyularak gerçekleştirilen sistemli yönelimlerin bir parçası olduğundan kuşku duyulabilir mi? Türk burjuvazisi tarihi tekerrür ettirmeye çalışıyor. Kemalist burjuvazi, 1925-30'larda Kürdistan'da giriştiği vahşi soykırımları nasıl TKP'ye onaylatıp alkış çaldırıyorsa; bugün de benzeri katliamlarına sosyal-şoven ve uşak reformist güçleri ortak etmektedir.

Dikkat edilirse, PKK-ERNK-ARGK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin -ülkede yaratılan '87 Yaz Atılımına paralel olarak- dünya ilerici insanlığı nezdinde önemli bir prestij ve sempati kazanması, faşist Türk devletinin çeşitli kollardan hemen harekete geçmesini de birlikte getirmiştir. Birçok yol ve yöntem deneyen faşist rejim, sosyal-şoven ve reformist uşak piyonlarından yararlanmayı da asla ihmal etmiyor. Sadece haziran ayından bu yana Avrupa'da yürütülen faaliyetler bile sömürgecilerin nasıl çok yönlü çabalar içerisinde olduğunu gözler önüne sermektedir. Kürdistan halkının mücadelesine ve öncü PKK'ye karşı sağ ve 'sol'-uyla tüm güçlerini harekete geçirmiştir. Avrupa turlarına çıkan -ki çoğu da faşist rejimin özel izniyle çıkmaktadır- Baştürk'lerden Aziz Nesin'lere, Haydar Kutlu'lardan Türkeş'lere kadar her çevre ve kişi; gittikleri alanlarda, bulundukları platformlarda ve yaptıkları küçük-büyük toplantılarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve PKK'yi karalamayı baş görev edinmişlerdir. Her biri kendi dilinden ve gücü yettiğince bu doğrultuda faşist rejime hizmet sunmaktadır. Her duadan önce besmele çeker misali, her konuşmalarında Kürt halkının en doğal hakkı olan bağımsızlık mücadelesine ve PKK'ye küfürnamelerini ihmal etmeyen bu "demokrat", "aydın" baylar acaba Türkeş'le aynı konuma düştüklerini farketmiyorlar mı? Yeri geldiğinde her biri bilmem kaç yıllık solculuklarıyla övünüyorlar da, solculuk ve devrimcilik gereğinin zerresini olsun yerine getirmeyi akıllarına getirmiyorlar mı? Türkiye ve Kürdistan devrimlerine karşı -bazen sınırlı genel doğruların ve süslü cümlelerin arkasına gizlenerek de olsa- K. Evren'in silahşörlüğünü ne zaman bırakacaklardır? Bunun tarih önündeki hesabını hiç mi düşünmüyorlar?

Bu baylar faşizmin, ırmaklarında akıntıya kürek çekmeye devam ededursunlar, devrimin yürüyüşü engellenemiyor, devrim yürüyor. Ve yürüdükçe faşizmin korkusu artıyor. Korkuyla birlikte çaba ve çırpınışları da artıyor düşmanın. Kürdistan devrimine karşı yıllardır kullana kullana posa haline getirdiği sosyal-şovenler ile teslimiyetçi reformistleri son bir çabayla tekrar harekete geçiriyor. ÖY, DDKD ve benzerlerine basın toplantıları düzenlettirerek "PKK'nin teröristliği"ni kanıtlamaya çalışıyor. Daha da ileri gidilerek bu düşkünlerin eliyle yurtseverlere kurşun sıktırıyor. Lavrion'da görüldüğü gibi üçü-beşi bir araya getirilerek devrimcilere saldırtılıyor. Fakat maşaların tüm çabalarına rağmen istenilen sonuç alınamıyor. PKK önderlikli bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz; hem Avrupa'da yaşayan Kürdistanlı yurtseverlerden, hem Türkiyeli emekçilerden ve hem de Avrupa ilerici kamuoyundan gün geçtikçe daha fazla maddi-manevi destek almaktadır. Bu durum karşısında faşist Türk devleti, artık gizli-kapalı, maskeli faaliyetlerle yetinmeyerek kendi açık kimliğiyle de ortaya çıkarak bu alandaki faaliyetlerimize karşılık vermeye çalışmaktadır. Bu amaçla çeşitli Avrupa ülkelerinde, emperyalist polis ve tasfiyeci reformist güçlerle içiçe MIT mensupları cirit atmaktadır. Çeşitli komplo ve imha planlarından, "bölücülüğe karşı" yürüyüşler düzenlemeye kadar hummalı bir faaliyet yürütmektedirler.

Sömürgeci-faşist Türk devleti içerde olduğu gibi dışarda da öylesine aciz ve çıkmazdadır ki, PKK'ye karşı yürüyüş ve mitingler düzenlemeye kalkışmakta ve "milli birlik" çağrıları yapmaktadır. Onbinlerce yurtseverin gür sloganlarla faşizmi lanetlediği alanlarda -Nürnberg'de görüldüğü gibi özellikle aynı alanlar seçilerek- birkaç yüz çapulcuyu bir araya toplayan sömürgeciler, uşaklarının yapamadığını kendi eliyle yapmaya çalışmaktadır. Sözümona PKK'yi teşhir edecektir. Oysa onbinlerin haykıran seslerine karşılık, çakal ulumalarını andıran seslerle faşizmin çirkin yüzü gizlenebilir mi? Kaldı ki, Avrupa kamuoyu faşizmi çok iyi tanıyor, yakından biliyor. Bu nedenle de TC'nin, Partimizin ve mücadelemizin lehinde oluşan kamuoyunu kendi lehine çevirme çabaları da sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Fakat ilerici, demokrat, yurtsever kitlelerin kimin ne olduğunu, PKK'ye "devrimcilik", "ilericilik", "ulusal kurtuluşçuluk" maskeleriyle yöneltilen saldırıların altında kimlerin bulunduğunu, ve bu saldırıların bir halkası olan Lavrion olaylarının da K. Evren'in "milli birlik" çağrılarına verilen bir cevap olduğunu daha iyi anlaması için olaylara böylesi bir bütünsellik içerisinde bakmak kaçınılmaz olmaktadır. Saflar ülkedeki gibi Avrupa'da da giderek netleşiyor. Türkiyeli ve Kürdistanlı her insan artık ya faşist Türk devleti yetkilileri ve MHP gibi sivil faşistlerle kol kola yürüyecek, ya da PKK şahsında somutlaşan Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci saflarında yer alacaktır. Orta yol kalmıyor artık. Ve tüm ilerici, demokrat, anti-faşist güçleri devrim saflarına davet ediyoruz.

Gerçek Devrimden Yana Olan Yurtsever Tüm İnsanlara!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin son dönemlerde gelişip güçlendiği, tüm dostların ve düşmanların da bildiği bir gerçektir. Görülüyor ki, bu gelişme ve ilerlemeler kaydedilirken, tarihin her döneminde olduğu gibi günümüzde de, düşman baskıları had safhaya ulaşmaktadır. Tarih boyunca sömürgeciler Kürdistan halkının direnişini değişik yollarla (kendinden olmayan güçleri, hain-uşak misyonerleri, hile ve enterikaları kullanarak) bastırmaya çalışmıştır. Bu konuları PKK -Kürdistan İşçi Partisi- defalarca Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyuna açıklamıştır.

Fakat bu durumları anlamak istemeyen, Kürdistan adına, Türkiye "Komünist" Partileri adına yola çıktığını iddia eden vatan hainleri, soysuz insanlar ve revizyonist sosyal-şoven kukla örgütler vardır. Yazımda bu konulara kısaca değinmek istiyorum.

Kendim geçmişte, bu örgütlerden biri olan Partizan'ın sempatizanı idim. Devrime her zaman olan inancımdan dolayı uzun süre bu örgüt içerisinde şu veya bu oranda görev aldım. Fakat gerçekten bu örgütün yıllar sonra hangi düzeye geldiğini, başlangıçtaki Parti programının eksikliklerine rağmen, gelişen zaman içerisinde nasıl köreltilip amacından saptırılıp, tasfiye edildiğini geç kavradım.

Bir örnek verilecek olursa; "İbrahim Kaypakkaya'nın izinde yürüyoruz" adı altında 31 Mayıs 1987'de "TKP-ML"-nin 15. kuruluş yıldönümü" amacıyla bir merkezi gece düzenlediler. Ne kadar "sahip" çıktıklarını pratikte gösterdiler. Disiplinsiz geçen gecenin sonunda salonu terk ederken geride bırakılan boş bira şişelerinin yanı sıra salonda astıkları pankartların haftalarca öyle asılı kalması ve yüzlerce İbrahim Kaypakkaya'nın posterlerinin ayaklar altında kalmaları ibret verici bir manzaraydı.

1976'dan günümüze kadar, bu örgüt içerisinde ilkeli bir birlik ve programdan bahsetmek gülünç olur. Bundan dolayı sürekli dağılmalar, sürtüşmeler, zoraki birlikler meydana gelmekteydi. Peki bu durumlar nereye kadar sürdü? Sonucu herkesçe malûmdur.

Bu örgütün PKK ve Kürdistan devrimine bakış açısı ise baştan beri hiçbir zaman netleşmedi. Özellikle PKK'ye bakış açıları ilk dönemlerde bir hakemlik rolü idi. bu örgütün gerçek kimliği, PKK'nin başlatmış olduğu gerilla saldırıları, kitleler üzerinde yaratmış olduğu derin sempati ve cuntaya karşı mücadelede halkın umudu haline gelmesiyle ortaya çıktı. Bu örgütün ilk gerçek paniği bu dönemde kendisini gösterdi. Parti içerisinde daha evvel PKK hakkında sık sık sürtüşmeler vardı. Fakat net, açık olarak bir türlü tavır takınamıyorlardı.

Peki neden paniğe kapıldılar? İki neden görebiliyorum: Birincisi, -kendilerince- Türkiye'de ve Kürdistan'da tek komünist partisi olduklarını ve kırsal alanda (sonraları Kürdistan dediler) "gerilla savaşı" verdiklerini belirtiyorlardı. İkinci neden, 15 Ağustos 1984'ten sonra PKK düşmanlığına hız vermeleri ile beraber yeniden PKK gündem olmaya başladı. "Karşı-devrimci mi, değil mi" tartışmalarını canlı bir şekilde sürdürdüler. İlk önce, mal bulmuş mağrip gibi, PKK içerisinde ihanet eden unsurları savunmak ve onlara kucak açmak oldu. Daha evvel burjuvazi ve çömezleri tarafından yapılan karalama ve aşağılık suçlamaları, bazen açık, bazen de gizli olarak kampanya şeklinde sürdürdüler, bu koroya hararetle katıldılar.

Yapılan bu anti-propagandayı ise "komünistlik" adına yapmaktan geri durmuyorlardı. "PKK'de demokrası yok", "Rus sosyal-emperyalizmini ve Esad kliğini savunuyor", "milliyetçi, karşı-devrimci bir örgüt olduğu"nu vb. geveleyip durdular.

Aslında bunların amacı, PKK'nin devrimci bir örgüt olup olmaması değildi. Kürdistan'ın ayrılıp bağımsız bir devlet olmasını kabullenemiyorlardı. Esas olarak bir ruh halleri vardı. Geçmişte ortaya çıkmayan gizli sosyal-şovenist ruh hali yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Göstermelik olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunuyoruz demelerine rağmen, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında telaşları daha da artmaya başlamıştı. İstemeyerek de olsa, kendi kimliklerinin ortaya çıkmasını önleyemediler.

Halbuki geçmişte gizli sinsi sosyal-şovenist ruh hallerini onlardan önce, Türk egemen güçlerinin temsilcileri olan Şefik Hüsnü, İsmail Bilen, Uğur Mumcu, Doğu Perinçek vd. tüm çömezler açıkça ilan etmişlerdi.

Partizan vd. güçler ise, yukarıda değindiğimiz gibi şovenist ve inkarcı ruh hallerini gizlemek için, bir taraftan destekliyoruz demektedirler, diğer taraftan kendi kitlelerine aylarca anti-Kürdistan devrimi ve PKK düşmanlığı temelinde feodal, mezhepçi içerikli konuşma ve seminerler düzenlemekten geri kalmıyorlar, yaptıkları bu ihanet ve sırt çevirmeyi de Marksizm-Leninizm adına yapmaktan geri durmuyorlardı.

Geçmişteki Türk "sol"cularınınki gibi, Kürdistan devrimi bunların da uykularını kaçırıyordu. "Nasıl olur? Türkiye bölünürmü? Zaten size tarihi haksızlık yapılmış; sömürge de değilsiniz, 4 ayrı ulusunuz var; en iyisi ortak örgütlenelim; partimiz koskocaman Türkiye 'Komünüst' Partisi'ni temsil etmektedir" biçiminde ileri geri çabalayıp durdular.

Yine o dönemin T"K"P'si ise Kemalizme övgüler dizerek, "doğuya ilericilik gidiyor, medeniyet gidiyor" soysuzluğu ile Kürt ulusuna yapılan vahşi katliamları görmezlikten gelerek, gerçekleri bir türlü kabullenmediler.

Kürt ulusuna mensup olup da, Kemalizme dalkavukluk edenleri de gözardı edemeyiz. Geçmiş tarihte Kürdistan'daki isyanlara sırt çevirip ihanet eden unsurlar o dönemin isyancılarına şu çağrıyı yapmaktaydılar: "Kürdistan hayalinden vazgeçin, silahları bırakın, milli birlik içerisinde örgütlenelim" (o dönemdeki dalkavukların başını çeken Hasan Hayri, Diap Ağa ve benzerlerinin; günümüzde ise Semir, Şahin, Merkitlerin ihanetlerini iyi incelememiz gerekiyor).

Peki yapılan bunca sorumsuz, sinsi, gizli sosyal-şovenizme rağmen, bu ve benzeri örgüt saflarında olan ve gerçekten faşist Türk devletine karşı Türkiye proletaryası ve emekçi halkların çıkarlarından yana olan, Kürdistan'ın özgürce ayrılıp devlet kurmasını isteyen, gönüllü birlikten yana olan tüm dürüst insanlara düşen görev, bir an önce araştırıp, inceleyip gerçeklerin yanında yer almaktır.

Bugün devrimciliğin, demokratlığın gerçek anlamı en zor koşullarda, PKK önderliğinde geliştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemektir. Düşmanca yaklaşım gösteren, gerçeklere kulaklarını tıkayan, enternasyonalizmle ve devrimcilikle zerre kadar alakası olmayan şefleri yalnız bırakın.

Geçmişteki tüm devrimci mirasın tek temsilcisi olan PKK içerisine girmeseniz bile, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü örgütüne dost kalmak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemenin enternasyonalizmin tek ölçütü olduğunu unutmayalım.

— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
— Yaşasın PKK ve Onun Önderliğindeki ARGK - ERNK!

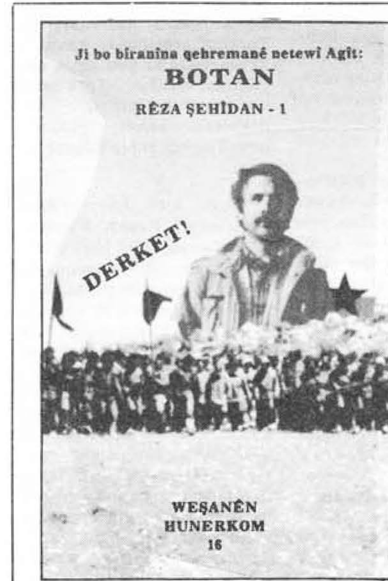
Devrimci selamlar
Baden Würtemberg'den bir ERNK taraftarı
Nezir / 1 Haziran 1987

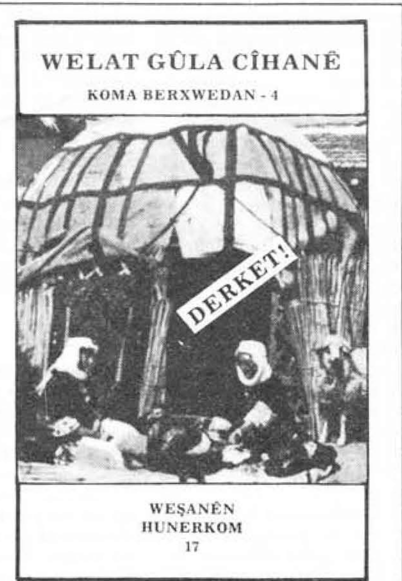
Kürdistan'dan Bir Askerin Mektubu

Ben, Bingöl'de sömürgeci faşist Türk devletine askerlik yapıyorum. Gelin-Pertek köyünde meydana gelen çatışmada şehit düşen devrimcilerle ilgili bazı açıklamalarda bulunacağım.

Köy devriyesine çıkmak için büyük bir grup olarak hazırlanıyorduk. O anda, ismini bilemediğim bir köy korucusu, sarışın, ufak boylu, hafif topallayarak karakola geldi. "Komutanım bir grup terörist köye gelmiş. Şimdi köydeler" dedi. Yüzbaşı: "Ulan doğru söyle, yalan olmasın ha" dedi. "Yok komutanım vallahi-billahi şu anda köydeler" deyince tam 30 kişilik grup silah kuşandı. Ben, bir defa gelen ihbarı bildirmediğim için beni operasyon grubuna almadılar, yani operasyona götürmediler. Ama çok iyi bir arkadaşım isteyerek de olsa gitti. Operasyona giden askerler köye yaklaşınca pusu kuruyorlar. Pusuda bekleyerek, devrimcilerin köyden çıkmasını bekliyorlar. Bir süre sonra devrimciler köyden çıkarak tam çember içerisine girdiklerinde Türk askerleri tarafından yaylım ateşine tutuluyorlar. Ateş hattı içerisindeki çatışmada dört erkek devrimci şehit düşerken, sağ kalan bir bacı ise kayalığa tırmanıyor ve slogan haykırıyor. Kars'ın Iğdır ilçesinden İbrahim Yılmaz adındaki asker ayağa kalkarak bacıyı yaylım ateşine tutuyor ve bacıyı şehit ediyor. Daha sonra, bu devrimcilerin cenazelerinin başına ben de gittim. Pala bıyıkları, kıvırcık saçlarına baktıkça dayanamıyordum. Takma isminin Emine olduğu söylenen bacının başında beyaz bir eşarp vardı. Kızıl kanı ile kıpkırmızı olmuştu. O anda A... adındaki arkadaşım bana, "Z... ne diyorsun, ben dayanamıyorum, tarıyacağım bu namussuzları" dedi. O anda alay komutanı da geldi. "Kimdir bunları vuran." "Kahraman asker İbrahim Yılmaz" dediler. alay komutanı o namussuzun gözünü öperek, "Ulan sen bir Rambosun" dedi. Daha sonra bu askerin adı, bundan sonra İbrahim değil, Rambo oldu ve Rambo diye hitap edilmeye başlandı.

Anlatacağım çok şey var, ancak bu kadarını anlatabildim.

ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZIN DÜNYA BASININDAKİ YANKILARI

Baştarafı 1. sayfada

başladı.

Faşist rejimin mimarı ve başı Kenan Evren; her önüne çıkana küfreden dayak yemiş haşarı çocuklar misali, NATO'dan AET'ye dek tüm emperyalist hamilerine çatmaya başladı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında neden kendilerini yalnız bıraktıklarını soruyordu emperyalist efendilerine. Aslında efendileri kendilerini yalnız da bırakmış değildi. Faşist Evren'in Sivas'tan feryatlarını yükselttiği günlerde bile binlerce NATO askeri Kürdistan'da savaş provaları yapmaktaydı. Fakat devrimci direniş savaşımız karşısında sömürgeci Türk egemenliğinin çözülüşü ve çöküşü o denli hızlıydı ki, emperyalizmin dört bir koldan yaptığı yardımlar bu nedenle yeterli görülmüyor ve habire daha fazla yardım talebinde bulunuluyordu. Bunlara bir de, Avrupa Parlamentosu'nun aldığı son karar eklenince faşist şef Evren daha da ileri giderek, NATO içindeki durumlarını gözden geçirebileceklerini iddia etti. Elbette ki, bu iddiayı kimse ciddi bulmadı, ama bu durum faşist rejimin ne kadar sıkışmış olduğunu açığa çıkarması bakımından oldukça ilginçti. Bir de belki Pentagon patentli Türk generallerinin ilericiliğini, demokratlığını tartışmayı pek seven tasfiyeci Türk soluna bir konu teşkil etmesi bakımından ilginç olabilirdi. Biz kendilerine bu konuda biraz yardımcı olmak amacıyla bir karşılaştırma yapmalarını önerelim: haydin bakalım entelektüel baylar tartışın biraz! 'Türkiye NATO'da kalabilir de' tarzında demeçler veren TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu mu daha ilerici, yoksa "gerekirse NATO'dan kalıp kalmayacağımızı yeniden gözden geçirebiliriz" diyen Kenan Evren mi? Umarız bir 'haksızlık' yapmaz da bay Kutlu'yu ikinci sıraya düşürmezsiniz.

Evet, özellikle '87 yılı içerisinde yaratılan güçlü gelişmeler ve elde edilen önemli mevziler faşist rejimin soluğunu daralttıkça daralttı. Öyle ki, son dönemlerde başta Mardin alanı olmak üzere, Hakkari, Siirt, Diyarbakır, Adıyaman, Bingöl, Dersim vb. alanlarda sömürgeci güçlere ve işbirlikçi uşaklarına ağır kayıplar verdirilmesi ve kemalist-faşist rejimi yıkımın eşiğine götürmesi karşısında, Türk burjuva egemenliğinin "kurtuluşu" için yeniden "milli birlik ve bütünlük" teraneleri her tarafı sarmaya başladı. İkinci Atatürklüğe soyunan ve her yönüyle birincisini taklite çalışan Evren de Sivas'tan yola çıkarak, Türk egemeninin o ırkçı-şoven ruhunu, o kirli ruhu yeniden hortlatmaya çalışmaktadır. Fakat o daha Sivas'ta iken, Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'ye bağlı gerilla birliklerinin Mardin-Pınarcık'ta işbirlikçi ihanetçi takıma vurduğu ölümcül darbenin sesi tüm dünyada bir anda yankılandı. Faşist şef kanlı pençelerini görmemezlikten gelerek "katliam" diye haykırdı. Ve birçok çevreyi de bu iğrenç yalanına ortak ederek tüm dünya ilerici insanlığını da aldatacağını sandı. Savaşta yaşamını yitiren birkaç çocuğun durumunu kendisine bulunmaz bir fırsat sanarak yavuz hırsız misali gerçeği çarpıtacağını sandı.

Avrupa Parlamentosu'nun, Ermeni katliamlarını kınayan ve Kürt sorununun kabul edilmesi gerektiği yönündeki kararını bahane eden sömürgeci yetkililer, neredeyse o vahşet saçan kirli tarihlerini unutturacaklarını sandılar. Kürdistan'daki varlık nedenlerini ve katliamlarını hatırlamaz görünerek, kurtuluş kuvvetlerimizin "katliam" yaptığını dünyaya ilan etmeye çalıştılar. Ne var ki, dünya ilerici insanlığı Türk egemenlerinin barbarlıklarını unutmamıştır. Evren ve Özal'ın çığlıklarının ne anlama geldiğini, insanlık çok iyi bilmektedir. Nitekim, ulusal kurtuluş savaşımızın tüm dünyada yankılar yarattığı günlerde, sömürgeci-faşist Türk devletinin, Cephemizin öncüsü PKK'yi "katliam yapmak"la suçlamaya çalıştığı dönemde Belçika'da yayınlanmakta olan Le Soir gazetesinde Abed Attar imzasıyla çıkan *"Kürtlerin Ebedi İsyanı"* başlıklı yazıda şu görüşler yer alıyordu:

"Türkler tarihlerinin incelenmesini istemezler. Geçenlerde Avrupa Parlamentosu tarafından da soykırım olduğu kabul edilen Ermenilerin durumuna sebebiyet veren Osmanlı İmparatorluğu tarihinin de karıştırılmasını istemezler. Parlamentonun bu son kararı Kemal Atatürk cumhuriyetinin başkanı Kenan Evren'in kızgınlığına sebep oldu. 1922'de Lozan'da güç kazanıp, bağımsız bir Kürdistan'ın kurulmasını öngören 1920 Sevr Antlaşmasını iptal ettiren 'Türklerin babası', 1925 Şeyh Sait isyanı ve 1938 Seyit Rıza isyanını kanla bastırdı. Kemal'in devamcıları Kürtlerin kimliğini ve kültürlerini inkar eden milliyetçi politikalarını devam ettirdiler... Ankara hükümetlerinin Kürtler üzerine çullanarak baskı, tutuklama, öldürme, tasfiye (likidasyon) yapması 1978 Kasım ayı sonlarına doğru... PKK'nin doğuşuna sebep oldu.

"Türkiye, İran ve Irak'taki diğer Kürt örgütlerinin tersine PKK otonomi için değil, Kürdistan'ın kurtuluş ve bağımsızlığı için savaşıyor." (Le Soir, 23.6.1987)

Görüldüğü gibi, kirli tarihlerinin gün geçtikçe daha çok açığa çıkmasının verdiği telaşla çığlıklar atan Türk sömürgecilerinin vahşetleri unutulmamıştır. Kürdistan'da tarih boyunca katliamı yapanların kimler olduğunu ve bugün bu barbar-katil sürülerine karşı kutsal bir savaş açmış bulunan PKK'nin amacının ne olduğunu dünya ilerici insanlığı çok iyi bilmektedir.

Yine Fransa'nın dünyaca tanınmış gazetelerinden olan Le Monde, aynı konuda, *"Kürdistan'da Katliam"* başlıklı başyazıda şu görüşlere yer verdi:

"Türkler, ulusal çıkarları adına, başka halklarda da olduğu gibi yapmış oldukları vahşetlerden sorumlu olduklarını asla kabul etmezler...

"Türkler, Atatürk'ün Kürtlerin yardımlarını alması amacıyla ve 1920 Sevr Antlaşmasını iptal ettirmek için onlara bağımsızlık vaadinde bulunduğunu unuttular. Yunanlılar üzerindeki zaferlerinden sonra (1923) topraklarının yarısını işgal etmiş ve üç Kürt isyanını (1925-1938) en son vahşetle bastırmıştır...

"PKK eylemlerindeki artışlar, şimdilik az da olsa, bağımsızlıktan yana olan Türkiye Kürtlerinden yardım aldıklarını gizlenemez kılmaktadır." (Le Monde, 23.6.1987)

Ayrıca çeşitli ülkelerden birçok yüksek tirajlı gazete, dergi vb. yayın organları Pınarcık eylemine ve Avrupa Parlamentosu'nun kararına geniş yer verdiler. Ağırlıklı olarak, Evren-Özal, Ecevit vb. kuklaların açıklamaları "çelişkili ve saçma" olarak değerlendirildi. Bunlardan 23 Haziran 1987 tarihli Liberation'da, Pınarcık eylemi ile birlikte Kürdistan'daki son gelişmeleri değerlendiren bir yazıda, *"... Tüm basının, sağ ve sol muhalefetin tutumunda olduğu gibi bay Evren ve Özal da çelişkili biçimde Batı Avrupa'yı suçladı..."* deniliyor ve soruluyor:

"Ama yine de uluslararası kamuoyuna kanıtlanması gereken bir olgu var: Kürt gerillalarının Türk köylerine ve Ankara tarafından oluşturulan 'köy korucuları'na yönelik saldırıya teşvikle, 1915'te Ermeni halkının soykırımının tanınması arasında ne gibi ilişki olabilir?"

TC'nin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine gerekince karşı çıkmadığı, hatta desteklediği gerekçesiyle Batı Avrupa emperyalist ülkelerini suçladığı, PKK'ye karşı çeşitli önlemler almaya ittiği ve yine Pınarcık eyleminin çeşitli yankıları bazı önemli yayın organlarında kısaca şu biçimlerde yer aldı:

"... Ankara'dan aldığımız haberlere göre, Avrupa Parlamentosu'nun 1915'te Doğu Anadolu'da gerçekleştirilen Ermeni soykırımı ile ilgili bir karar almasından sonra, Türk hükümeti... bir Fransız firmasıyla yapmış olduğu önemli bir sözleşmeyi dondurdu." (Le Monde, 28.6.1987)

"General Evren'in Eylül '80 darbesinden bu yana Kürdistan'da asla görülmemiş düzeyde bir 'temizleme' operasyonu Türk ordusu tarafından başlatıldı. Suriye sınırına yakın Mardin vilayeti, hava ve kara kuvvetlerine bağlı 15.000 kadar komando ve timlerin **istilasına uğradı."** (L'Humanité, 23.6.1987)

Ayrıca daha birçok gazete, dergi vb. yayınlar aynı konuda değişik görüşler de içeren geniş yayınlar yaptılar. Bunlardan The Ekonomist, The Guardion gibi İngiliz gazeteleri, Washington Times vb. ABD emperyalizminin sesi durumundaki gazete ve dergiler ile çeşitli emperyalist TV ve radyolarda, direniş mücadelemize karşı saldırgan üsluplar kullanıldı. Elbette ki emperyalizmin sözcülerinden başka bir tavır da beklenemezdi. Ancak bu saldırı furyası arasında birçok gerçeği de ele verdiler. Bunlardan ünlü Alman dergisi Der Spiegel'de yer alan yazıda oldukça ilginç noktalar var. *"Kürtler... Kainatın Öksüzleri"* başlıklı yazının hemen girişinde yer alan *"Doğu Anadolu'da bölücülere karşı sürdürülen savaş Ankara'nın AET'ye girişini tehlikeye sokuyor"* şeklindeki belirleme, bağımsızlık savaşımızın nasıl faşist rejimin yüzündeki demokrasi maskesini alaşağı ettiğinin açık kanıtıdır. Zira faşist Evren'in, nasırına basılmışcasına feryat etmesi, NATO ile ilişkilerini gözden geçireceklerini belirtmesinin altında yatan asıl neden budur. Yani Kürdistan'da savaş olduğu sürece faşist rejimin demokrasi martavalları tutmayacaktır. Tüm güçlerini savaşa sürmesine rağmen bir sonuç alamadığı içindir ki, faşist Türk sömürgecileri, yana-yakıla NATO'dan daha fazla destek talep etmektedirler.

Ortadoğu'daki gelişmeleri ve Kürdistan Devriminin bölgedeki hayati rolünü gözönünde bulunduran NATO da TC'nin bu çağrılarını yanıtsız bırakmamaktadır. Nitekim sözkonusu dergide yer alan aynı yazının daha ileriki bir paragrafında şöyle deniyor:

"Aynı zamanda katliamın gerçekleştirildiği anda NATO, Doğu Anadolu'daki Aurora-Express adlı tatbikatı 7 ülkenin 5000 askeri ile gerçekleştirmekteydi. Burada gerillaya karşı nasıl savaşılacağı tatbikatı da yapılmıştır."

Elbette ki, Kürdistan'da bir ay boyunca devam eden "NATO tatbikatı" adıyla yapılan savaş provaları, aslında emperyalist orduların direkt olarak Kürdistan Devrimine ve başarıyla yürütülen gerilla savaşına karşı bir hazırlık amacıyla yapılmaktaydı. Herhalde hiç kimse "gerillaya karşı nasıl savaşılacağı" tatbikatının Sovyetlere yönelik olduğunu iddia edemez.

Der Spiegel dergisindeki yazıda ilginç bir nokta daha var. Yazının bir yerinde şöyle deniyor:

"Marksist-leninist PKK, Ankara'daki iktidara karşı silahlı mücadeleyi kendine görev koydu... Sadece askeri karakolları veya birlikleri basmıyor. Düşmanı aynı zamanda kendi halkı arasında da arıyor. Çürümüş Kürtler arasında... PKK'nin bir operasyon bölgesi de F. Almanya'dadır. Köln'deki MİT yetkilileri en az 3 ölüm olayını bunlara yüklemektedirler."

Kürdistan'da, Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK ile faşist ordu sürüleri arasında savaş şiddetlendikçe gerillalarımızın kahramanca mücadeleleri karşısında faşist TC ordusu iflas edip yerine NATO güçleri devreye girmeye hazırlanmakta iken, yurtdışında da ÖY, DDKD, "Kürdistan Press" vb. güçlerin saldırılarını giderek azgınlaştırması tesadüfi sayılmamalıdır. Der Spiegel'in sözünü ettiği "Köln'deki MİT yetkilileri" arasında "çürümüş Kürtler" diye tabir edilen reformist güçlerin yer aldığından artık herhangi bir şüphe kalmamıştır. Elbette ki, PKK'nin sözümona "cinayetlerini" ispatlamaya çalışmak "Köln'deki MİT yetkilileri"nin başta gelen görevidir ve bu görevi yerine getirebilmek için sarfettikleri çaba da az değildir.

Ne var ki, bu tür çabalar sonuç vermemekte, devrimci direniş savaşımız gelişip dünyanın dört bir yanında yankılandıkça, ilerici insanlık, faşist Türk sömürgeciliği ile hempalarının çirkin suratlarını daha net görebilmektedir. Ve Kürdistan halkının PKK-ERNK-ARGK önderlikli kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, çağdaş ilerici insanlıktan giderek daha fazla destek almakta ve zafere yürümektedir.

Türk Burjuva Basını, Kürdistan Direniş Mücadelesi Karşısında Yenilginin Kaçınılmaz Olduğunu İtiraf Ediyor

Baştarafı 1. sayfada

Hatta bu, en üst düzeyde kendisini gösterdi. Öyle ki, ARGK birlikleri karşısında sürekli yenilgiden kurtulamayan sömürgeci ordunun için için kaynayan bunalımı daha fazla kazalı tutulamadı ve infilak etti. Türk Genelkurmayı adeta allak-bullak oldu. Hükümetle Genelkurmaylık, yenilginin suçunu birbirlerine yüklemek için uğraş verdiler. Mecliste, hükümet, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine engel olamadığı gerekçesiyle istifaya çağrıldı. Sömürgeci Türk burjuvazisi öylesine sıkıştı ki, AET'den NATO'ya kadar başvurmadık kapı bırakmadı.

Faşist şef Evren, Sivas'ta "milli birlik ve beraberlik" çağrılarını tekrarlayıp dururken, düşman cephede tam bir panik, acizlik ve çaresizlik yaşanmaktaydı. Pınarcık eyleminin yarattığı şok etkisiyle yapılan meclis toplantısında SHP, DYP ve DSP gibi burjuva muhalefet partileri hükümeti acizlikle suçlayarak istifaya çağırdılar. Direniş savaşımız karşısında "12 Eylül rejiminin iflas ettiği", "hükümetin acz içinde olduğu" vb. itiraflar bizzat sömürgeci mecliste dile getiriliyordu. Bazı milletvekilleri yardıma "barış gücünün çağrılması" biçiminde sözler sarfederken, DSP'li bir milletvekili şöyle diyordu:

"PKK lideri, birkaç gün önce Hürriyet gazetesinde açıklandığı gibi adamlarına saldırı emri vermiştir. Bu yazıyı hükümet okumadı mı? 54 komando birliği, özel timler nerede? Bölgede değiller mi? Bu devlet sizin hükümetinizin elinde acz içindedir. Teşhisi sağlıklı koyamazsanız ***bir gün sizin hükümetinizi de teslim alırlar."***

Bu uşak milletvekili durumun ciddiyetini anlamış görünmektedir. Fakat yanıldığı nokta şu ki; teslim alınacak olan sadece hükümet olmayacak, sömürgeci TC devletinin kendisi olacaktır. Hükümete yönelik eleştirileri cevaplayan Keçeciler, *"Olayların milli panik haline dönüşmesini istemiyoruz"* diyordu. Gerçekten de —faşist Evren milli birlik martavallarını okuyadursun— yaşanmakta olan tam bir "milli panik"ti.

Burjuva basınında itiraflar birbirini izlerken Evren, Özal vb. faşist devlet yetkililerinin "kan yerde kalmayacak", "ezeceğiz, kökünü kurutacağız" vb. açıklamaları artık "sinir bozucu" ve "tahammül edilemez" olarak değerlendiriliyordu.

Evet, '87 baharıyla birlikte mücadelemizin yaygın gerilla savaşı aşamasına varması ve daha sonraki kısa sürede kaydedilen gelişmeler, sömürgeci-faşist rejimin savaş güçlerini büyük oranda geçersiz kıldı. Faşist rejim sözcülerinin "çare, çare" diye feryat etmesinin altındaki gerçeklik budur. Ve bu gerçeklik aynı zamanda —birçok gerici, uşak çevrenin gürültüler koparmasına rağmen— uygulanan başarılı gerilla taktiklerinin doğruluğunun kanıtıdır. En başta faşist Türk ordusunun nasıl iflas ettiğini, kendi üst düzey yetkililerinin ağzından dinleyelim; Milliyet gazetesinden Mete Akyol'un sorularını yanıtlayan Diyarbakır 7. Kolordu Komutanı Korgeneral Aşir Özözer, "Güneydoğu'da gerilla savaşı var" başlıklı yazıda şöyle diyor:

"Koskoca Amerika, avuç-içi kadar Vietnam'da gerillayla başa çıkamamıştır... Türkiye bugün bir savaş içindedir. Bu savaşı karşı taraf başlatmıştır ve Türkiye de bu savaşta yerini almıştır. Savaşın biçimi 'gerilla savaşı'dır. Düzenli savaş sistemine göre eğitilmiş olan askerlerimiz ise, alışık olmadıkları bu savaşta maalesef aynen, Vietnam'daki Amerika'nın sıkıntısını yaşamaktadır." (30 Haziran 1987, Milliyet)

İflasın bundan daha açık ifirafı olabilir mi? "Vietnam"daki Amerika'nın sıkıntısı"-nın, korkunç bir yenilgiyle sonuçlandığı hatırlanacak olursa, faşist rejimin bugünkü sıkıntısı daha iyi anlaşılacaktır. Aynı gerçekliği değişik bir şekilde dile getirenlerden bir tanesi de, faşist Türk burjuvazisinin akıl hocası M. Ali Birand'dır. Faşist ordunun sanki yıpranmadık bir yanı kalmış gibi, bay Birand şöyle diyor:

"Ayrılıkçı güçlerle mücadele ve yöre halkını koruma görevinin ağırlıklı şekilde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bırakılması hata olmuştur. Gerekli önlemler alınıp, ordu devreden çıkarılmalıdır. Asker, eğitimi icabı, ***tüm iyi niyetine rağmen bu işin altından kalkmamaktadır.*** *Dolayısıyla da, gereksiz şekilde yıpranmaktadır."* (28 Haziran 1987, Milliyet)

Kuşkusuz, tüm bu açıklamalar faşist Türk ordusunun ARGK karşısındaki yenilgisinin birer itirafıdır. Her fırsatta "Türk Silahlı Kuvvetleri devletimizin güvencesidir" dedikleri faşist ordunun böylesine "güvence" olmaktan çıkmasının ardından faşist rejim hangi güçle savaşı sürdürecektir? "Köy koruculuğu" adını verdikleri milis çetelerle mi? Yoksa "özel tim", "kontr-gerilla" vb. güçlerle mi? Fakat Kürdistan'da yaşanan olaylar bu güçlerin de çoktan iflas ettiğini defalarca kanıtlamadı mı?

Hatırlanacak olursa, sömürgecilerin milis çeteciliği örgütlemeye başladığı 1985 yılından beri kurtuluş kuvvetlerimiz sabırlı bir ikna ve eğitim çalışmasıyla bu güçleri sömürgecilerin maşası olmaktan kurtarmaya çalıştı. Buna rağmen hala düşmanlıktan vazgeçmeyenleri ise, devrimci şiddet uygulamasıyla etkisizleştirdi. İçlerinden hiçbir şekilde ikna olmayan, sömürgecilere gönüllü olarak uşaklık yapanlarına bu öylesine pahalıya ödettirildi ki, en sonunda "Ocağım söndü... Savunacağım kimse kalmadı... Koruculuk işini bırakacağım" diyerek sömürgecilerden aldıkları silahları geri vermek zorunda kaldılar.

Kısacası, sömürgeci Türk devletinin güvendiği güçlerden biri olan çetecilik de böylece çökertilmiş oldu. Geriye "kontr-gerilla" ve "özel tim" denilen "özel savaş" örgütlenmeleri kalıyor ki, bu güçlerin Kürdistan'da çetecilik olmadan işlev göremeyeceği daha başlangıçtan belliydi. Kaldı ki bunlar, çetecilik birlikte bile gerilla birliklerimiz karşısında tutunamadılar. Nitekim bu güçler ARGK birlikleri karşısında öylesine etkisiz ve varlığı ile yokluğu belirsiz bir konumda kaldılar ki, bunlara çokça bel bağlayanlardan biri olduğu anlaşılan Oktay Ekşi uğradığı hayal kırıklığını şöyle belirtti:

"Sahi, bir zamanlar adından çok söz edilen 'kontr-gerilla örgütü' vardı. O örgütün asıl işi, böyle yurdumuzu içinden bölmeye çalışan hainlerin planlarını ortaya çıkarmak ve onların hakkından gelmek değil miydi?" (25 Haziran 1987, Hürriyet)

Biri çıkıp da, Kürdistan gerillası karşısında sizin kontr-gerillanız çoktan iflas etti dese de Oktay Ekşi gibi meraklıların bu merakını giderse hiç de fena olmayacaktır.

ARGK Karşısında Yenilgi Türk Genelkurmaylığını Bunalıma Götürdü

Faşist Türk devletinin savaş güçlerinin böylece tek tek etkisiz kalması, ister istemez bunalımın patlak vermesine yol açacaktı. Ordu başarısızlığın nedeni olarak gösterdiği bir günah keçisi göstermek zorundaydı. Yıllar yılı "kahraman" olarak ilan edilen milyonluk faşist ordunun, kurtuluş kuvvetlerimiz karşısındaki yenilgisi nasıl izah edilecekti?

Genelkurmaylıktaki bunalım basit değildir. Buna "süper" bunalım denmesi boşuna değildir. Hep "tabu" olarak kalan ordu, Türk tarihi boyunca toplumda belirleyici bir öge olmuştur. Bu durum "ordu-millet" sloganında ifadesini bularak "Türk ordusu yenilmezdir" şartlanması topluma benimsetildi. Ordu eleştirilemez, hele paşalara hiç yaklaşılamaz. Ordunun "dokunulmazlığı" o kadar şişirilmişti ki, Türk solu bile onun önünde elpençe durmuştur. Bu ordu aynı zamanda emperyalizmin bölge çıkarlarını da koruyan temel güçtür. İşin özünde de Türk ordusu, Türk egemenlik sisteminin bel kemiğidir. 1980'e kadar olan bütün bunalımlar ve askeri darbeler ardından, muhalefetin güçsüzlüğünden "kışlaya çekilme" manevrasını yapabilmişti. Bu defa bu oyunu oynayamamış, rejimin temel gücü bunalıma düşmeye ve sarsılmaya başlamıştır. K. Evren'in NATO'ya sitemi bu nedenledir. "Ben gidersem siz de gidersiniz" diyor. Sorun bu kadar ciddi olduğundan ister-istemez basına yansıyor, hükümet ve ordu ise, basını, "sorunu büyütmekle" suçluyor. Ecevit, T. Özal "sivil darbe" yaptı diyor. Demirel bile rejime zarar verdi diye Özal'ın yöntemini "faydacılıkla" suçluyor. Basın bunalımı geçici ve küçük boyutlu göstermeye, neden ve boyutlarını saptırmaya çalışıyor. Hiç olmazsa "PKK terörü durduruluncaya kadar aman orduyu eleştirmeyelim" diyorlar. Açık ki, bunalımın atlatılması en başta PKK önderliğindeki silahlı direnişin durdurulmasına ve buna bağlı olarak Türkiye'deki toplumsal muhalefetle, bölgede rejimi ve emperyalist çıkarları tehdit eden etmenlerin ortadan kalkmasına bağlıdır.

Kısacası Türk Genelkurmaylığı Kürdistan silahlı savaşına karşı çıkmazdadır. Bu çıkmaz ve bunalım yapıyı öyle sarmış ki, artık gizli-saklı tutma olanağı da kalmamıştır. Burjuva basınında bile artık o "dokunulmaz" ordunun başarısızlıkları, laçkalıkları sık sık gündeme gelecektir. Pentagon patentli "paşa"ların yeteneksizlikleri, korkaklıkları, yolsuzluk ve ahlaksızlıkları sergilenecek ve o herşeyin üstünde tutulan, "tabu" sayılan ordu, paçavra haline gelecektir. Yani Kürdistan'da tattıkları yenilgi ve başarısızlıkların hesabını Ürüğ'dan, Torumtay'dan, şu veya bu "paşa"dan sormak ya da öyle göstermekle sorun halledilemez. Sorun, Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık savaşı karşısında Türk ordusunun toptan iflası sorunudur. Ve hiç bir çaba bu gerçekliği artık gözardı etmeye yetmemektedir.

Faşist Türk Ordusunun İflasına Karşılık Dev Gibi Büyüyen ARGK Gerçekliği ve Burjuva Basınında Tartışılan Kurtarılmış Bölgeler

Düşmanın, her alandaki iflas ve çıkmazının giderek daha fazla su yüzüne çıkması, buna karşılık devrim güçlerinin gelişerek büyümesi karşısında Türk burjuva basınında "halk savaşı", "gerilla savaşı" taktikleri yoğun olarak işlenmeye başlandı. Kürdistan'daki savaş sömürgeci Türk egemenlik sistemini o kadar tehdit ediyor ki, sonunda gelişmeleri bir "terör olayı" olarak lanse etmeye çalışmanın kendilerine fazla bir yararı olmayacağını anladılar. Bundan tümüyle vaz geçilmedi. Fakat Kürdistan'daki savaşı "terörizmle" izah etmek mümkün olmuyor artık. Bu iş daha çok faşizmin gönüllü uşakları tasfiyeci-reformistlere devredilmiş görünmektedir. Savaşta asıl muhatap güç olan faşist Türk sömürgeciliği ise, savaşın biçimini ve gerçek boyutlarını itiraf etmekten başka yol bulamamaktadır.

Vietnam, Çin vb. ülke deneylerini son günlerde daha çok inceleyen faşist rejim sözcüleri, Kürdistan'daki gelişmelerin "kurtarılmış bölgeler" oluşturma safhasına geldiğini söylüyorlar. Faşizmin ezeli borazanı Tercüman, 24 Haziran 1987 tarihli "Türklüğe Topyekün Saldırı" başlıklı başyazısında şöyle diyor:

SÖMÜRGECİ BASINDAN YORUMSUZ...

Milliyet:

"... Yetkililer, Mardin'e saldırılacağı biçimindeki iddiaları doğrulamaktan kaçınırken, 'Her an her yere eylem düzenlenebilir' dediler."

Yavuz Donat, Tercüman:

"... Şoförümüz büyük dikkatle arabayı kullanıyor. Zira her an bir başka mayına rastlama ihtimalimiz var.

Patlama yerine 100 metre kala askerler durduruyor:

— İniniz, devam edemezsiniz. Yol tehlikeli. Eşkıya mayın döşemiş.

Otomobilden iniyoruz.

Tepelerin üzerinden yürüyerek patlama yerine geliyoruz.

Yerde bir ceset... Yaralılar... Ağlayanlar... Bağıranlar... Askerler... Minibüsten 20 metre uzağa fırlamış motor... 8-10 metre uzaktaki kapı... Sanki savaş manzarası...

Ankara'dan şen ayrılmıştık, maalesef yaslı dönüyoruz."

Hürriyet:

"Özal, dönüş için aracına binerken, yürekler ağızlardaydı. Görevliler ardından şöyle sesleniyorlardı: 'Aman Başbakanım; dikkat... Patlamamış bir mayın olabilir.'

Özal, olayların, kendisinin Pınarcık'a gidişiyle ilgisi olmadığını söyledi ve 'Daha önce planlanmış' dedi."

Güneri Cıvaoğlu (Ölüm yolculuğu mu?), Sabah:

"Ölüme belki bir metre var. Belki üç metre... Belki birkaç yüz metre... Sonra...

Belki bir mayın, aracımızın tekerleri altında patlayacak. Ve son.

Karşımda Yavuz Donat'ın yüzüne bakıyorum. Alnından, yanaklarından, boynundan, nohut gibi terler iniyor..."

Abdullah Uraz, Son Havadis:

"Ülke tarihinde böyle bir dönem yaşanmadı... Allah büyüktür."

Hürriyet:

"Sınırda tünel mi? Teröristlerin Suriye sınırı yakınlarındaki bu köylerde eyleme girişikten sonra kayıplara karışması, 'Acaba Türkiye-Suriye sınırında gizli bir tünel mi var? Teröristler gizli bir tünel mi kazmışlar?' sorusunu gündeme getirdi.

"Üç köy, bir mezra bastılar... Çaya mayın... Kürdistan yemini... Bölüğe saldırı teşebbüsü..."

Kamran İnan:

"Türkiye, 48 saat arayla 2 büyük şok geçirmiştir."

"Güneydoğu'daki kanlı terör, Türkiye'ye yöneltilmiş topyekün saldırının bir parçasıdır. Olay, sıradan bir arayış meselesi değildir! **Hatta olay, bir 'terör' meselesi olmaktan da ibaret değildir!...** *Hadiseler 'eşkıyanın son çırpınışı' değildir. 'Hadiseler, İran-Irak savaşı sebebiyle bölgede bu devletlerin kontrolünü kaybetmesinden kaynaklanıyor' diyerek de vatan kalbindeki kanama karşısında kendimizi teselli edemeyiz. ...1922'den bugüne kadar Misak-ı Milli'ye karşı yöneltilmiş olan bu en büyük tehdidi tezgahlarken, PKK belli bir strateji çerçevesinde hareket ediyor. ... 'Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'na teslim olun' derken, PKK, bölge halkını 'teslim almak' istediğini, başka bir deyişle 'kurtarılmış bölge' oluşturmak amcında olduğunu göstermiştir...*

"Kurtarılmış bölge' veya 'özerk bölge', PKK çeteleri için 'yığınak' ve 'nizami ordu' sahaları olacaktır... Bu 'halk savaşı' taktiği, Mao tarafından Çin'de, Ho Shi Minh tarafından Vietnam'da uygulandı...

"Türk milleti, vatan bütünlüğünün 1922'den beri en büyük tehditle karşılaştığının şuurundadır."

Faşizmin bir numaralı savunucusu Tercüman, bu kadar itirafı durup dururken yapmıyor elbet. Kürdistan'da faşist rejime kök söktüren bir savaş yaşanıyor. Bu savaşta, sömürgeci güçler önemli oranda yenilgiye ve başarısızlığa mahkum edilmiştir. Düşman basınında "yenilgi bir kader midir" biçiminde tartışmalar gündeme gelmiştir. Kürdistan'ın birçok alanında devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin otoritesi büyük oranda güçlenmiş, pekişmiş; buna karşılık sömürgeci otorite öylesine zayıflamış ki, adeta varlığı ile yokluğu anlaşılmaz bir hale gelmiştir. Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı köylerde, sömürgecilerin muhtar adayı bulamamaları bunun açık kanıtıdır. İkna, eğitim ve devrimci şiddet yoluyla çetecilik çökertilmiş, faşist ordu güçleri ise önemli oranda savunmaya zorlanmıştır. Gündüzleri ve o da ancak hava kuvvetleri desteğinde büyük birlikler halinde hareket edebilen düşman ordusunun insiyatifi tamamen yitirdiği, dost ve düşman herkes tarafından görülen ve kabul edilen açık bir gerçekliktir. Nitekim büyük birliklerle, özel komando timleri ve hava kuvvetleriyle çembere aldıklarını ilan ettikleri bölgelere bile kesintisiz biçimde süren gerilla operasyonları, insiyatifin devrimci güçlerde oduğunu açıkça göstermektedir.

Zaten düşman da bu tür gelişmelerin adım adım kurtarılmış üslere doğru bir gidiş olduğunu gördüğü içindir ki, son günlerde sıkça gündeme getirmektedir. Hergün burjuva basınında "hassas" bölgeleri gösteren boy boy haritalar yayınlanıyor. Faşist rejimin tüm demagoji ve yalanlarına rağmen, halkın gerillaya yardım ettiği, sömürgeci ordunun geceleri tamamen savunmada olduğu açıkça itiraf edilmek zorunda kalınıyor. Bu konuda 24 Haziran 1987 tarihli Hürriyet, "PKK'nin hedefi: 'Kurtarılmış Üs'" başlığı altında, "yüksek rütbeli askeri yetkili"lere dayanarak verdiği haberde; Ankara'da yapılan en üst düzeydeki güvenlik toplantısında, Pınarcık eylemini gerçekleştirenlerin sınır dışında değil, içerde olduğunu belirterek şöyle devam ediyor:

"Köylüler yardım ediyor: Eşkıyadan çekinen ve sindirilen köylü güvenlik kuvvetlerine yardımcı olamıyor. Korktuğu için bildiğini anlatamıyor. Çünkü polis veya askerle konuşan köylü kendi köyünden başka biri tarafından PKK'ya ihbar edileceğinden ve başına iş açılacağından korkuyor. Bazıları PKK militanlarını evlerinde barındırıyor, giyecek, yiyecek yardımı yapıyor."

Bu itiraf, TC ve uşaklarının demogojilerini sergilemekle birlikte, bununla da kalmıyor, Pınarcık baskınında, —devlet bakanı H. Celal Güzel, İçişleri Bakanı Y. Akbulut'un yalanlarının aksine— askeri birliklerin olaydan kısa bir süre sonra değil, ancak sabah köye gidebildiklerini ve bunun nedenleri şöyle ortaya konuyor:

"Bu tür yerlere gece asker ve polis sevki yapılmıyor. Çünkü dağınık noktalarda pusuda bekletilen komando gruplarına kesin vur emri var. Yerlerinden kımıldarlarsa birbirlerini bile vurabilirler... Bu nedenle gün doğması beklendi. ***Pınarcık köyünde çatışma başlayınca 3 kilometre mesafede bulunan seyyar bir jandarma karakolu silah seslerini duymuş, ancak, güvenlik güçleri gece savunmada oldukları için bölgeye intikal etmemiştir."***

Durum oldukça açık. Çatışma sesleri "mehmetçiğin" kulaklarını çınlatıyor fakat, o korkudan kafasını bile kaldırıp bakamıyor. Düşman, savunmada olduğunu açıkça itiraf ediyor. Bu ise kurtarılmış üslere ulaşmanın belirtilerinden başka bir şey değildir. İşin, sömürgeciler yönünden daha da kötü yanı bu noktaya doğru gidişin son derece hızlı gelişmesi, yani tırmanan savaşın bir türlü söndürülememesidir. Bir yandan faşist Evren NATO'ya sitem ederken ve sömürgeci parlamentoda "barış gücüne çağrı" yapılması dile getirilirken bir yandan da durmaksızın yeni önlemler düşünülmektedir.

Şimdi de "Özel Kolordu"

Değişik yazılarımızda da birçok kez belirtildiği gibi, ulusal kurtuluş mücadelemiz hızla gelişiyor. Ve bu gelişme aynı zamanda sömürgecilerin savaş güçlerini de etkisizleştirerek gerçekleşiyor. O nedenle de faşist rejim çabuk tıkanıyor ve savaşta etkisizleşen güçlerinin yerine yenilerini koyabilmek için sürekli bir arayıştan da kurtulamıyor. Önlem, çare diye her yola, her kapıya başvuruyor, fakat savaşın gelişmesini durduramıyor. Dolayısıyla dehşeti arttıkça artıyor.

Başlangıçta düşman ne kendi gücünü ne de Hareketimizin gücünü doğru değerlendiremedi. O, kağıttan kaplan misali "kahraman mehmetçiğine" pek güveniyordu. Bunun için bol keseden "asarız, keseriz, kökünü kuruturuz" mantığıyla hareket etti. Bu ham hayalden kurtulabilmesi için —15 Ağustos başlangıç kabul edilirse— üç yıla yakın zaman geçmesi gerekti. Ve bu süre içerisinde emperyalizmin tüm "özel savaş" yöntemleri de birer birer denendi. Fakat 1987'ye gelindiğinde, sömürgecilerin sonuç alması, yani Hareketimizi imha etmesi şurada kalsın, kendi savaş güçleri ve "özel savaş" yöntemleri boşa çıktı. Buna karşılık mücadelemiz daha büyük mevziler kazanarak daha geniş boyutlara ulaştı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin şanlı öncüsü Partimiz PKK'nin III. Kongresinden alınan güçle gerçekleştirilen '87 kış atılımı, bir anlamda düşmanın görüş değiştirmek zorunda kaldığı bir dönüm noktası da oldu. Artık PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin "imha edilmesi"nin olanaksız olduğu, sömürgeciler tarafından da anlaşıldı ve itiraf edildi. Fakat bu, gerçeği görme biçiminde bir anlama değildi. Bir ham hayal, yerini başka bir hayale bırakıyordu sadece. Peki yeni ham hayal neydi? Hatırlanacak olursa kış aylarında, en başta faşist Türk ordusunun Genelkurmay başkanı Üruğ olmak üzere birçok yetkili, mücadelemizi kastederek "terörle uzun yıllar birlikte yaşamak"tan sözetmeye başladı. Ve buna dünyadan da, İspanya-Bask, İngiltere-İRA, Fransa-Korsika gibi örnekler verildi. Yani sömürgeci faşist Türk devletine şu anlayış hakim oldu: İşte İspanya Bask'la, İngiltere İRA ile nasıl uzun yıllardan beri birlikte yaşıyorsa, TC de PKK ile öylece birlikte yaşar; yani, PKK imha edilemezse de mücadeleyi başarıya götürmesi zordur.

Fakat bu da büyük bir yanılgıydı. PKK ile TC arasında, "bıçağın ağzı ile öküzün boynu gibi" uzlaşmaz bir zıtlık vardı. Birinin gelişmesi diğerinin ölümü anlamına geliyordu. Ve tabi ki gelişen PKK idi, çöküşe gidenin ise TC olacağı kaçınılmaz oluyordu. Şimdi, bahar ve yaz atılımlarıyla birlikte ulusal direniş mücadelemizin muzazzam boyutlara ulaştığı günümüzde sömürgeciler bu yanılgılarını da —yani TC ile PKK'nin uzun süre birlikte var olmayacağını— anlamış görünmektedir. Nitekim son yaz atılımı faşist Türk devletini öylesine sarstı ki, yeni ham hayalleri de çabucak yerle bir oldu. Gerilla ordumuzun hızla büyüdüğünü fark eden ve son dönemlerde hemen hergün "gerilla savaşı" ve "gerilla taktikleri" üzerine çeşitli yazılarla faşist rejime akıl veren Tercüman gazetesi, Kürdistan'daki savaşın Bask, Korsika ve İrlanda'dan çok Çin ve Vietnam'a benzediğini, bu nedenle de başarıya gitme şansının fazla olduğunu ve eğer bu aşamada önlem alınıp imha edilmezse bir daha önünün alınamayacağını korku ve telaşla dile getirdi.

Bu durumda, faşist rejim yeni arayışlara yönelmek, daha doğrusu süregelen arayış ve çırpınışlarını devam ettirmek zorundaydı. Yani PKK önderlikli Kürdistan bağımsızlık mücadelesi, sömürgecilerin önlem ve engellerini yerle bir ederek gelişiyor ve faşist orduyu bir paçavraya çeviriyordu. Çeteciliğin, kontr-gerillanın ve faşist ordunun iflası, kaçınılmaz olarak yeni arayışları gündeme getirdi. İşte "özel tim"lerden, "özel güvenlik ordusu"na böyle varıldı.

Evet faşist ordunun iflasının iyice açığa çıkması üzerine sömürgeciler şimdi de "özel kolordu" örgütleme hazırlığındadır. Mücadelemize karşı böyle bir örgütlülüğün gereğini savunan Mardin Valisi Alaaddin Turhan, aynı zamanda faşist ordudaki korku ve telaşı da itiraf etmek zorunda kalıyor. "Güvenlik kuvvetlerimizin zaafiyeti nerededir?" diye soran faşist Vali, "Bunun araştırılması lazım" diyor ve şöyle sürdürüyor:

"Mesela, 9 Haziran 1987 günü Ömerli ilçesi yakınlarında iki askeri araca pusu kuruldu. Bildiğiniz gibi bir üsteğmenimiz, üç erimiz şehit oldu ve 10'a yakın er de yaralandı. Olayın hemen akabinde ben olay yerine gittim... Şunu gördüm: 20 yaşındaki erler tam bir şoka girmişlerdi. Bunların beş-altısı konuşma yeteneklerini kaybetmişlerdi. Sonradan bunlara 'psikolojik tedavi' de uygulandı. Bu da gösteriyor ki, bu erlerle, bu yaştaki, bu eğitimdeki erlerle, nizami harbe göre yetiştirdiğimiz erlerle, her türlü tabiat şartlarına, her türlü şartlara hazır olarak eğitilmiş, gerçekten eğitilmiş güçler karşısında bizim başarılı olabilmemiz mümkün değildir" (29 Haziran 1987, Milliyet)

İşte sömürgeci valinin ağzından "kahraman mehmetçiğin" durumu böyle sergileniyor. Bir pusu eyleminde bile "konuşma yeteneğini kaybeden", yani dili tutulan "mehmetçik", ARGK'nin saldırıları karşısında daha ne kadar tutunabilir? Adı "kır ordusu" da olsa, "kır zabıtası" da olsa sonuç değişmeyecektir.

Aynı konuda, 26 Haziran tarihli Hürriyet gazeteside "Özel Tim"den sonra eşkıyaya karşı özel kolordu" başlığıyla şu haber yer alıyor:

"Güneydoğu Anadolu'da bölücü çete saldırılarına karşı verilen mücadelede daha etkili olabilmek için ***yoğunlaşan 'yeni yöntem arayışlar'****, merkezi Siirt'te olmak üzere, 'Güvenlik Kolordusu' kurulması görüşüne ağırlık kazandırdı... Yetkililerin verdiği bilgiye göre, Kolorduda görev alacaklara,* ***maaşlı*** *çalışma olanağı sağlanacak... Kolordunun büyüklüğü, içinde bulunan tümen sayısına göre değişiyor. En az iki, en fazla altı tümenin birleşmesiyle, bir kolordu oluşuyor. Bir tümende ortalama onbirbin civarında asker blunuyor. Buna göre, kurulacak 'güvenlik kolordusu'nun iki tümenden oluşması halinde 22 bin, üç tümenden oluşması durumunda 33 bin kişilik bir gücü olacak."*

Fakat duruma bakılırsa tümenler değil, kolordular ve ordular bile yetmeyecek. Bir Özal'ın Mardin'e gidişinde 10 bin kişi sadece koruma görevi yaparsa NATO orduları bile faşist rejimi ayakta tutmaya yetecek midir? Gelişmelerin ve savaşın hızına bakılıcak olursa, bu "Güvenlik Kolordusu" belki de oluşturulamadan dağılıp, boşa çıkacaktır. Dolayısıyla bunun da bir çare, bir çıkış olamayacağı daha şimdiden bellidir.

Sonuç olarak, sömürgeci-faşist Türk devletinin bugün yaşadığı tam bir çöküştür. İflas sadece askeri alanda değil, ekonomik, politik, ahlaksal-moral ve sosyal her alanda yaşanmaktadır. Türk burjuvazisinin kuru gürültüleri, "vatan, millet, sakarya" edebiyatı ya da faşist Evren'in "milli birlik" palavraları artık bir işe yaramıyor. Kürdistan'da savaş alevlenip yayıldıkça, faşist rejim kapkara geleceğini daha açık görüyor, korkusu ve telaşı artıyor. Bu ruh haliyle tüm dünyayı kendisine düşman görerek, adeta ağır bir kâbus altında ezildikçe eziliyor. Kısacası, yüzyıllar boyunca birçok halkı katliamlardan geçiren vahşi Türk sömürgeciliği her yönüyle, son dönemlerini yaşayan bir canavarı andırmaktadır. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, dünyayı bu canavardan kurtarmakla ilerici insanlığa önemli bir hizmet sunmuş olacaktır.

Hürriyet
Avrupa Parlamentosu'nda diplomasi skandalı
Hainlerin son katliamı büyük nefret uyandırdı
Eşkıya, meydan okudu
Tercüman
Başbakan'ın "Teslim ol" çağrısından sonra meydana gelen olaylarda ölenlerin sayısı 34'ü buldu
Kahreden caresizlik!
Mehmetçik iz sürüyor
3 baskın daha
Eşkıyaya kim yol gösterdi?
SAVAŞ GİBİ
Asker gibi polis

CEPHE BİRLİKLERİ, MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME SORUNLARI

PKK III. Kongresi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi-ERNK Ve Cephe Birlikleri

On yılı aşan ulusal kurtuluş mücadelesinin kazanımlarına, halkın ulusal kurtuluş inancına, ve Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesinin gelişimini acil kılan uygun politik koşulların ürünü olarak toplanan PKK III. Kongresi, ideolojik, politik, örgütsel olarak güçlü çözümlemelere gitmiş, politik-örgütsel sağlamlığını pekiştirmiştir. Bunun yanısıra, Kongrenin en önemli anlam ve zaferi, halkımızın Cephe örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda aldığı kararlar ve bu doğrultuda vardığı çözümlemeler olmuştur.

PKK hareketi doğduğu ilk günden, etrafında geniş kitleleri bilinçlendiren, örgütleyen ve mücadeleye seferber eden bir cephesel gelişmeyi yaratmıştır. Kongre kararlarında, bu gerçek şöyle dile getirilmiştir: *"Partimiz başından beri, ulusal kurtuluş programına ve stratejisine uygun olarak halk bütünlüğünü oluşturan çeşitli sınıf ve tabakalar içinde devrimci çalışmayı esas almış, ulusal kurtuluşta çıkarı olan değişik sınıflardan geniş bir kitle gücünü ulusal kurtuluş siyasetiyle uyarıp bilinçlendirerek ve örgütleyip harekete geçirerek bir ulusal kurtuluş hareketini yaratıp geliştirmiştir. Bu hareketin örgütsel ifadesi olan ulusal kurtuluş cephesini örgütsel bir yapı haline getirme görevini, kendi örgütlenmesini yaratmaya başladığı dönemden itibaren temel bir örgütsel çalışma olarak ele almıştır. Bu doğrultuda geçen dönemde bir 'Ulusal Kurtuluş Cephesi' programı hazırlayarak ilan etmiş, faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü sıcak savaş içinde Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin örgütsel kuruluşunu ilan ederek, geniş kitlelerin cephe içinde örgütlendirilmesi ve birleştirilmesi çalışmasına girişmiştir. Bu çalışma partimizin gündemindeki en temel çalışmalardan birisidir.*

Cephe faaliyeti özünde kitle çalışmasıdır. Ulusal Kurtuluş Cephesi, Kürdistan halkının birlik ve mücadele alanıdır, halk ulusal kurtuluştan yana bütün sınıf ve tabakaların oluşturduğu kitledir. Devrimci-yurtsever kitle çizgisi; ulusal kurtuluş bilinç ve çıkarlarını temel alarak halk kitlelerini oluşturan sınıf ve tabakalarını içinde bulundukları ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal özgünlüklerine göre yaklaşım göstermek, buna göre kitleleri ulusal kurtuluş bilinci ile donatmak, özgüç anlayışını geliştirmek, kitlelerin bilinç, güç ve olanaklarını ulusal kurtuluş savaşı yolunda seferber etmektir. Parti Kongresi, halkımızın cepheselleşme doğrultusunda sağlanan gelişmelerin yanısıra kitle faaliyetlerinde ortaya çıkan öncüyü kitlelerden koparan, geniş kitlelerin örgütlenmesine önem vermeyen, Parti için geçerli olan ölçüleri kitleler içinde geçerli sayan sol-sekter anlayışı, kitle faaliyetinde öncü çalışmaya öncelik vermeyen, öncüyü kitle kuyrukçusu durumuna düşüren kuyrukçu anlayışları, kitlelerin sınıflardan meydana geldiği ve her sınıfın ayrı bir yaklaşım gerektirdiğini yadsıyan sınıf bakış açısını yitirme hastalıklarını; cephenin sahip olduğu kitle çeşitliliğinin ve sömürgeci konumlanmanın zorunlu kıldığı geniş eylem ve mücadele çeşitliliğini daraltan, tekdüze çalışma tarzını mahkûm ederek; kitle faaliyetlerindeki doğru çalışma tarzının, cephe örgütlenmesinin temel kriteri olduğunu tekrar onamıştır.

Kongre, Cephenin ve birliklerin, emekçi sınıf ve katmanların, ulusal kurtlus mücadelesinin yoğun pratiği içinde biçimlenen ulusal mücadele birlikleri olduğundan hareketle; halkımızın bu birlik ve mücadelesi önünde engel olan anlayış ve onlarla mücadelenin zorunluluğunu şöyle vurgulamıştır: 'Günümüz koşullarında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve Kürdistan devrimci savaşının geliştirilmesinin temel gücü olan kitlelerin siyasal ordulaşmasını, kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini ve eylemliliğini ifade eden Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel yapısının geliştirilmesini ve cephe örgütlenmesinin pratik-maddi biçimlerinin yaratılmasını en temel ve acil bir devrimci görev olarak görür. Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlendirilmesini engellemeye çalışan, buna karşıt olan ve bu devrimci faaliyete karşı mücadele eden her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, tasfiyeci, reformist anlayış ve tutum ve bu durumdaki örgüt, kişi, grup ve çevre vb. yapılara karşı her alanda ve biçimde aktif devrimci mücadele yürütülmesini, bu tür anlayış ve güçlerin tasfiye edilerek engel olmaktan çıkarılmalarını...' karar olarak bütün devrimci ve yurtseverlerin önüne görev olarak koymuştur." (Kitle çalışması ve ERNK'nin örgütlendirilmesi üzerine olan kararlardan)

Hangi yönden bakılırsa bakılsın, faşist Türk sömürgeciliğinin ekonomik, siyasal, askeri bunalımı artmakta, derinleşmekte, rejimde hızlı bir parçalanma yaşanmaktadır. En azından Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, rejimin çıkmazını sürekli artıran, onu parçlayan temel güç haline gelmiştir. Faşist sömürgeci rejim altında halkımız tarihinin en baskılı ve yoksullaşma dönemini yaşamaktadır. Bu durum emekçi yığınların faşist rejime karşı daha fazla durmasına ve mücadeleye akmalarına neden olacaktır. Bu nedenle güçlü ve ileri bir aşamayı yaşayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bu yığınları çekmenin, onları ulusal kurtuluşun siyasal bilinç ve mücadelesi ile eğitmenin , birleştirmenin savaştırmanın güncel kaçınılmaz görev olduğundan hareketle, Kongre, ERNK ve birlikerinin örgütlendirilmesini şu açıklama ile karar altına almıştır. *"Ulusal Kurtuluş Cephesinin en geniş halk kitlelerlerini kucaklayan bir örgüt haline gelmesi, en geniş kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine seferber edilip örgütlendirilmesi, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının yurtsever kitlevi örgütlerinin yaratılmasına yakından bağlıdır. Bu toplantı (Kongre) ERNK'nin örgütlendirilmesinin önemli bir alanı olarak çeşitli halk kesimlerinin kitlesel örgütlerinin yaratılmasını, bu kesimlerin özgün özelliklerini ve çıkarlarını da ihtiva eden ve esas olarak ERNK programına ve yönetmenliğine bağlı olan çeşitli halk kesimlerinin örgütlendirilmesine ilişkin program ve yönetmelikler hazırlanmasını, pratik-örgütsel hazırlıkların yapılmasını, başta köylü ve gençlik olmak üzere işçi, kadın, esnaf, memur, tutuklu ve şehit aile ve yakınlarının çeşitli mesleki kesimlerin yurtsever birliklerinin kurulup ilan edilmesini, böylece çeşitli halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesine daha yakından ve etkin çağrılıp örgütlendirilmesini karar altına alır."* (aynı karardan)

Cephe Ve Cephe Birliklerinin Örgütlendirilmesi

Halkımızın siyasal ordulaşması olan Cephe birliklerinin örgütsel tarzları ülkemizin faşist-Türk sömürgeciliği ve feodal-komprador egemenlik altındaki somut durumlarından kaynaklanan siyasal strateji doğrultusunda olacaktır. Evrensel olan sömürge halkların kurtuluş çizgisi, Kürdistan'ın somut koşulları ve sınıf mevzilenmesi ile kaynaşarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Programı ve pratiğinde ifadesini bulmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluşunun siyasal stratejisi ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi çizgisidir. Bu çizgi, ülkemiz üzerindeki yabancı egemenliği devrimle yıkmayı, feodalizmi tasfiye etmeyi, demokratik bir toplum kurmayı ve dört parçalı ülkemizi bölge ve dünya halklarının çıkarıyla bütünlük halinde birleştirmeyi hedeflemektedirler. Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel-pratik alanı olan Cephe Birlikleri her şeyden önce ERNK'nin siyasal stratejisini temel alarak örgütlenmek zorundadırlar. ERNK'nin çatısı altında örgütlenen, program taslakları yayınlanan ve örgütsel inşaları başlatılan işçi, kadın, gençlik ve kurulacak diğer birlikler varlıklarının koşulu Bağımsız ve Demokratik, Birleşik Kürdistan stratejisi olacaktır. Birliklerin örgütlenme ve mücadele anlayışları ve bunların biçimlenmesi bu stratejinin ürünü olacaktır.

Bugün faşist biçimine vardırılmış sömürgeci egemenlik altında halkımızın bir sosyal gerçekliği vardır. Sınıflar bilinç olarak geri, örgütsüz ve çok yönlü baskılar altındadır. PKK ile içine girilen çağdaş ulusal kurtuluş mücadelesi, ideolojik-politik olarak emekçi yığınları kazanmış, özellikle köylülük ve gençlik olmak üzere önemli kesimini örgütsel-pratik mücadeleye çekmiştir. 1978'le işçi-köylü-aydın gençlik bloku etrafında diğer yurtsever kesimlerin mücadele kitleselliği, cephe birliklerinin örgütlendirilmesine kitlesel zemin olmasına rağmen, henüz örgütsel inşanın başında bulunuyoruz. Faşist Türk sömürgeci egemenlik ve bu egemenlik altında cepheye zemin olan sınıf ve tabakaların içinde bulundukları somut durum, birliklerin illegal örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Birlikler, kitlelerin bulunduğu her alanda çalışmayı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmeyi esas aldıklarından, legal yığın örgütlerinde çalışmalıdırlar. Örneğin İşçi Birliği, fabrikalarda ve dağınık çalışan işçi kitleleri arasında çalışmayı esas aldıklarından, sendika vb. legal kurumlarda, aydın-öğrenci gençlik dernek, spor kulübü vb. legal kurumlarda çalışabilmelidir. Bütün birlikler için benzeri legal, yarılegal olanaklar olabilir. Önemli olan sömürgeciliğin ulusal kurtuluş örgütlenmesini açığa çıkarıp yozlaştırma tehlikesine karşı durmak ve reformculuk batağına girmemektir. Türk sömürgeciliğinin sistematik ve yığınsal olarak Kürdistan'dan koparıp, ucuz-emek gücü olarak Ortadoğu, Avrupa vb. alanlara sürdüğü işçi, kadın, gençlik, aydınlardan yüzbinlerce kitlemiz vardır. Birliklerin bu alanlardaki emekçileri örgütlemesi, o alanların demokratik olanaklarından yararlanarak legal ve yarılegal araçları kullanması daha da gerekli ve zorunlu olabilir.

Birlikler, toplumun sınıflardan meydana gelmiş olmasının ürünüdür. Cepheye zemin olan sınıfların faşist Türk sömürgeciliği ve feodal-komprador düzene karşı benzer olan kurumları dışında sınıf konumlarından kaynaklanan özgünlükleri vardır. Bu özgünlük, onların içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, kültürel gerçeklik; her sınıf ve kesime ait bilinç, örgüt ve mücadele şekillerini zorunlu kılmaktadır. Birlikler, sınıf ve katmanların bu özgün sorunlarını, ulusal kurtuluşa tabii kılıp, onunla birleştirerek örgütsel faaliyeti çeşitlendirirler. İşçi sınıfı, mülkiyet araçları ve aşiretçi feodal-geleneklerden önemli oranda soyutlanmış, toplu kümeler halinde üretim yapmakta, faşist-sömürgeciliğin ekonomik ve baskı politikasını en yakından duymaktadır. Toplumun geleceği olan gençliğin Kürdistan'daki konumu, çağdaş gençlikle büyük bir çelişki oluşturmaktadır. Asimilasyondan geçirilmekte, sömürgeci orduya alınmakta, eğitimsiz bırakılmakta, yığınla ekonomik-sosyal sorunla dolu olarak sokağa fırlatılmaktadır. Gençlik Birliği, gençliğin bu sorunlarından hareketle geniş bir örgütsel ve eylemsel çeşitlilik içinde olmalıdır. Ulusal kurtuluş taktiğinin temel alanı kırın kitlesi olan köylülük, apayrı ekonomik, kültürel-sosyal gerçeklik içinde bulunmaktadır. Yurtsever köylü birliği, köylülüğün örgütlenme biçimlerini, diğer birliklere göre daha fazla silahlı örgütlenme ve mücadele ile içiçe örmek zorundadır. Benzer durum, sorunların yatağı durumuna getirilen Kürdistan kadınları içinde sözkonusudur.

Birliklerin en önemli örgütlenme sorunu, emekçi sınıf ve tabakaların sömürgeci ekonomik,sosyal, siyasal politikalar sonucu parçalanmış durumdan kaynaklanan örgütlenme sorunlarıdır. 1920-40 dönemleri ardından Türk burjuva sömürgeciliği, halkın geri sosyal yapı, bilinç ve örgütsüz durumlarından yararlanarak buna ekonomik,sosyal, kültürel, siyasal ve askeri politikaları ilave ederek, Kürdistan halkını sistematik bir göçe tabi tutmuştur. Türk sömürgeciliği, Kürdistan'dan göçü; Kürdistan ulusal yapısını asimile etmenin temel bir öğesi olarak almıştır. 1970'le bu politikada; yurtsever kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırma amacını

güden siyasal yön ağır basmıştır. Bu politikalar sonucu millyonlarca kitlemiz Türkiye'ye göçettirilmiştir. İşçi, gençlik, kadın kitleleri, Türkiye'de, her türlü oyuna açık malzeme durumuna getirmiştir. Sadece Türkiye'ye değil, Ortadoğu ve Avrupa'ya yığınlarla emekçi kitlemiz sürülmüştür. Oralarda da bunlar emperyalist sosyal, kültürel, ekonomik politikların malzemesi haline getirilmiştir. Birliklerin en önemli görevi, çalışmalarını buradaki kitlelere yansıtmak, onları bilinçlendirip, bulundukları ortamın sosyal, kültürel politikalarına karşı korumak, onları ulusal kurtuluş mücadelesine seferber etmek görevi vardır. Bu özellik birliklerin örgütlenme ve çalışma tarzlarındaki en önemli öğeyi oluşturur.

Birlikler, Kürdistan kitlelerinin yoğunlaştığı Ortadoğu, Avrupa, Türkiye vb. yerlerde, birlik kollarını oluştururlar. Bu kollar, Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen merkezi birlik faaliyetlerine bağlı, onların bir parçası durumundadırlar. Kuzey-Batı Kürdistan'da kitleler, gittikçe siyasal-silahlı karakteri bütün ülkeyi kapsayan bir pratiğin ve sömürgeci-faşist özel savaşın politikaları altındadırlar. Yığınların bu durumu, birliklerin örgütlenme ve çalışma tarzına yansıyacaktır. Kuzey-Batı Kürdistan'da yığınlar illegal olarak ve doğrudan ulusal kurtuluşun siyasal ve askeri taktiğinin ürünü olarak örgütleneceklerdir. Dolayısıyla birlikler, ulusal kurtuluş eyleminin ürünü olacaklardır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin yaşanan pratiğine bakılırsa; siyasal-askeri devrimci mücadelenin dışında Kuzey-Batı Kürdistan'da örgütlenmenin olanağı yoktur. Ulusal kurtuluşun öncüsü; 1973-77'-nin yoğun ideolojik-örgütsel faaliyeti içinde şekillenip gelişmiştir. Grup her türlü saldırı ve komploları göğüsleyerek, zaman zaman silahlı şiddet kullanarak partileşmiştir. Ulusal kurtuluşun temel bloku olan işçi-köylü-aydın gençlik örgütlenme ve kitleselliği 1978-80'in yoğun ulusal kurtuluş eyleminin ürünü olmuştur. ERNK, 12 Eylül faşizminin yarattığı baskı koşullarında direniş içinde yaratılmıştır. PKK III. Kongresi ile ulusal kurtuluş mücadelesine atılım sağlayacak kararlar alınmış, bu doğrultuda örgütsel-eylemsel düzenleme yapılmıştır. Ulusal kurtuluşun taktiği; yaygın gerilla mücadelesi ve onunla içiçe gelişen cephe birliklerinin siyasal örgütlenmesidir. Gerilla mücadelesi, halkımızın siyasal ve askeri ordulaşmasının aracı durumundadır. Ancak bu taktiğin verimli örgütlendirilip geliştirilmesiyledir ki, kitlelerin bilinçlenmesi, örgütlenmesi ye mücadeleye seferber edilmesi gerçekleşebilecektir. Son derece uygun politik-örgütsel zeminleri olan birlikler kitlelerin içinde ulusal kurtuluş taktiğini temel alarak örgütlenecekler, örgütsel güçlerini, ulusal kurtuluş mücadelesinin siyasal ve askeri kollarına seferber edeceklerdir. Kürdistan'da birliklerin örgütlenmesini savaşın ürünü olarak görmemek, sömürgeci burjuvazinin yönetim değişikliklerine umud bağlamak yada sendika vb. reformist araçlara indirgemek ve bunların rolünü abartmak ulusal kurtuluş gerçekliğine ters, birliklerin örgütlenme anlayışına zıt olan reformist örgütlenme anlayışıdır. Faşist sömürgeci rejim karşısında ancak siyasal ve askeri savaş içinde, kitlelerin olduğu her yerde yaratılan birlikler yaşayabilirler. İllegal olan eylemsel örgütlülüğün, varolan ve yaratılacak çeşitli reformist araçlardan yararlanması, birliklerin eylem, manevra ve kitlesel olanaklarını arttırır. Örgütlenmede cepheselik temelinde ulusal kurtuluş savaşı örgütlülüğü olmak üzere, kitleleri kucaklayan bir örgütsel çeşitlilik içinde olmalarıdır. Bu örgütlenmeler, temel olan siyasal örgütlenmelerin yanında ekonomik, kültürel, sportif, dayanışma vb. çeşitlilik içinde olurlar. Birliklerin, yığınsal karakteri, örgütlenmelerinin katı biçimlerinden en esnek biçimlerine kadar bir genişlikte olmalarını zorunlu kılar.

Türkiye, Avrupa, Ortadoğu vb. yerlerde Birlikleri kol örgütlenmelerinin özüne Kuzey-Batı Kürdistan'ı koymaları ve çalışmalarını buna göre biçimlendirmeleri gerekir. Ancak sömürgeci politikalar sonucu bile olsa buralardaki kitlelerin içinde bulunduğu bir gerçeklik vardır. Bu gerçeklik, bulunulan ülkelerin siyasal-toplumsal koşullarından kaynaklanan gerçekliktir. Birlikler, örgütlenme ve çalışma tarzını bunu dikkate almak zorundadır. Özellikle Avrupa'daki Kürdistanlı işçi, gençlik, kadın kitlelerini örgütlerken bu alanların özgünlüğü dikkate alınmalıdır. Birliklerin, bu alanlarda da ana görevi kitleleri birleştirmek ve ulusal kurtuluş mücadelesine seferber etmektir. Bulunulan alanların demoktartik özelliklerinden yararlanarak legal ve yarı-legal olanakları etkin birer araç olarak kullanmak, bu araçları kitleleri bilinçlendirip, örgütlenmenin alanları olarak değerlendirmelidir. Birlikler, ülkelerinden sürülmelerinin ve emperyalist-kapitalist ekonomik, sosyal, kültürel politikaların tahribatının nedenini faşist Türk sömürgeciliğini görerek; bu tahribat politikalarına karşı sosyal, ekonomik, kültürel önlemler almanın örgütsel düzenlemeleri içinde olmalıdırlar. Bu da ulusal kurtuluş bilincini, kültürünü ve çıkarlarını temel alarak ve bu yolda ulusal, ekonomik, sosyal, kültürel örgütlenmeleri çeşitlendirerek yerine getirilebilir. **Bu alandaki birliklerin önündeki en büyük tehlike bulunulan ülkelerin koşullarına ve olanaklarına kanarak; mülteci-bürokratik örgütlenmeye sapma, legal olanakları kullanma adına tamamen legal olanaklara uyarlanarak reformcu bir örgütlenme içine girmektir.** Kuzey-Batı Kürdistan dışındaki Birlik örgütlenmeleri bulunulan alanların maddi olanaklarından yararlanıp, ulusal kurtuluşa kanalize edecek örgütsel biçimleri yaratmalıdırlar. Yine bu alanlar, Birliklerin enternasyonalist dayanışma ve ittifakları havata geçirebilecekleri alandır. Her birlik; cephe politikaları doğrultusunda anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik, yurtsever, sosyalist birliklerle dayanışma ve ittifakların örgütsel biçimlerini geliştirmelidir. Birlikler, hem kitlelerin içinde hem de Kürt küçük-burjuva örgütlerinden kaynaklanan enternasyonalizmi reformist çıkarlara indirgeyen, özgücü yadsıyıcı politikalara karşı önlem almalıdırlar.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki temel Birlik örgütlenmeleri ile Türkiye, Avrupa, Ortadoğu vb. yerlerdeki Birlik kol örgütlenmeleri bir bütün oluşturarak, bütün emekçi sınıf ve katmanları kapsamayı hedefleyecektir.

Bütün birliklerin örgütsel düzenlemelerinin diğer önemli bir yönüde her sınıf ve katmanın; toplumsal konumundan kaynaklanan özgün sorunlarının bulunması gerçeğinden hareket ederek, kitlelerin güncel çıkar ve taleplerini ulusal kurtuluş çıkarlarıyla bütünleştiren ve ona tabi kılmaları sorunudur. Kitlelerin güncel talebini örgütleyemeyen bir birlik gelişme sağlayamaz. Türk burjuvazisi çoğu kez güncel ekonomik, sosyal, kültürel yaşam politikaları ile kitleleri sindirmekte ve yozlaştırmaktadır. Bu durum kitlelerin günlük çıkarlar için mücadele içinde boğulmalarına ve bununda reformculuğa zemin olmasına yolaçmaktadır. Devrimci-yurtsever gelişme çoğu kez günlük pratik içinde sağlanan başarılarla elde edilir. Birlikler işçi, köylü, gençlik, kadın kitlelerinin ekonomik, sosyal, kültürel güncel taleplerini örgütlerken önlerinde duran tehlike; bunlar uğruna mücadeleyi, ulusal kurtuluş için mücadelenin önüne alma ve güncel pratiğin içinde boğulma tehlikesidir. **Ulusal kurtuluş bilinç ve eylemine varmak için sadece kitlelerin güncel çıkarlarını ve bunlar için örgütlenme ve mücadeleyi temel alan örgütlenme ve eylem reformcudur. Temeline ulusal ajitasyon-propaganda, bilinç, eylem çalışmasını almayan Birlik örgütlenmesi gelişme kaydedemez.**

Birliklerin bu örgütsel düzenleme ve faaliyeti; cephe örgütlenmeleri ve faaliyetinin bir kolu olmak zorundadır. Nasıl cephenin bütün faaliyetini yöneten, örgütlerini kuran, programını hazırlayan, politik, eylemsel çalışmasını tespit eden ve yönlendiren bir komuta organı varsa; her birliğin de birlik çalışma ve örgütlenmesini en üst düzeyde temsil edecek ve yürütecek bir merkez komitesi olacaktır. Cephenin hiyerarşik örgütlenmesi gibi her birliğin merkez komitesi; faaliyetlerini bölge, yerel vb. komitelerle, özel örgüt ve temsilcilikler oluşturarak yürütecektir. Birlik komitelerinin bileşimi, birlik faaliyetleri olan örgütlenme, basın-yayın, ittifaklar-dayanışma, eylem vb. çalışma konularını kapsayacak şekilde olmalıdır. Her komite sorumluluk alanında en geniş kitlelerle bağ kurma, onları ulusal kurtuluş bilinci ile eğitip-bilinçlendirmek, örgütlemek, potansiyellerini ulusal kurtuluş siyasal ve silahlı mücadelesine seferber etmek, kitlelerin güncel çıkar ve mücadelelerini örgütleme, birlik örgütlenme ve eylemini düşman saldırılarına karşı koruma vb. temel görevleri yerine getirir.

Birlik organları olan komiteler; sömürge bir halkın ulusal kurtuluş organları olarak, sıkı bir örgütsel işleyiş içinde olmalıdırlar. Buna göre birlikler demokratik merkeziyetçi bir tarzda örgütlenirler. Birlik örgütlerinin merkeziyetçi yanı; bireyin örgüte, alt örgütlerin üst örgütlere, bütün örgütlerin birlik merkez komitesine bağlılık ve sorumluluğu ve bütün örgütlerin cephe kararlarına karşı sorumluluğudur. Örgütlenmenin demokratik yanı; örgüt kararlarına kitlenin katılımı, toplantı, rapor ve denetim hakkıdır. Birlikler, en yalın kitleselliğin ifadesi olduklarından, kitlelerin birlik politikalarına en yaygın katılım ve denetimine olanak verecek toplantı, konferanslara ve eleştiri-özeleştiri uygulamalarına sistematik olarak gitmelidir. Birliklerin gelişim koşulu kitlelerin kararlara katılım ve denetim gücüdür.

Birliklerin, ulusun geleceğini yaratan örgütler olması dolayısıyla, örgütsel sağlamlığı ve çalışmaların verimli gelişimini sağlayan, birlik faaliyetlerini, düşman ajan sızmalarından, yıkıcı-bozguncu, komplocu, reformist anlayışlardan kurtaracak bir disiplin anlayışına sahip olmalıdır. Birliklerin disiplini, bağımsız ve özgür bir Kürdistan için verilen ulusal kurtuluş mücadelesine duyulan inanç ve sergilenmesi gereken fedakarlıktan kaynaklanmaktadır. Disiplin, devrimin otoritesidir. Birliklerin disiplini yurtseverlik bilinci ve gönulülüğe dayanır.

Birliklerin cephede vucut bulması, örgütsel olarak birlik organlarının ve çalışmalarının cephe organlarını oluşturma gerçeğidir. Cephe komitelerinin bileşim alanları birlik komitelerini kapsar. Cephe organları, birlik organlarının örgütlenme ve faaliyet politikalarının doğrultusunu belirler. Birlik faaliyetleri, birlik kongrelerinde belirlenir. Birliklerin kongreleri örgütsel olarak ulusal kongre olan cephe kongresinin zemini olur.

Buna göre cehpe programında ifade edilen Kürdistan'ın ulusal bağımsızlık ve demokrasi, siyasal ilkelerini kabul eden, bu amaç için mücadele etmesi gereken, her Kürdistan insanı birliklerin örgütlendirilmesi faaliyetine katılmalıdır. Ulusal kurtuluş savaşını kabul etmek ve desteklemek, bunun için bilinçlenmek ve mücadele etmek Kürdistan'da yurtseverliğin ölçütüdür.

Birliklerin Mücadele Görevleri

Birliklerin faaliyetleri, ulusal kuruluş faaliyetleridir. Bunlar ERNK programında ifade edilen ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi görevleridir. Buna göre birliklerin birinci görevi: Yığınların ulusal kurtuluş siyasal bilinci ile eğitmek, örgütlemek ve mücadeleye seferber etmektir. Kitle eğitimi, eylemle edinilen eğitimdir. Örgütsel-eylemsel pratiğin yoğun dersleri içinde kitle deneyleri ile kitlenin ulusal kurtuluş bilinci yükseltilmelidir. Geri sosyal yapıda ve burjuva, feodal idealist değer yargılarıyla dolu olarak tutulan emekçi yığınların en ciddi sorunu eğitim ve örgütlenme sorunudur. Birlikler, eğitim ve örgütlenmeyi, ulusal kurtuluş eyleminden soyutlayan bir çalışmanın reformist bir çalışma olduğunu bilmelidir. Birlikler, eğitim ve örgütlemede mekanik biçimlere dalmamaları gerektiği gibi, sömürgeci egemenlik altında yaratılan geri sosyal yapının ürünü olan geri bilinçten ürkmemeleri gerekir. Yığınların ulusal kurtuluş istemi maddidir. Eğitim, bildiriden toplantıya, gazeteden yürüyüşe, grevden işgale kadar olan geniş bir çeşitlilik içinde olmalıdır.

Birliklerin ikinci temel görevi: Yığınları örgütlemektir. Örgütlenme yönünde atılan her adım, ulusal kurtuluşçu birliklerin gelişmesini sağlayacaktır. Birliklerin örgütsel yeteneklerinin ve başarısının ölçüsü: kitlelerle ne ölçüde bağ kurdukları, ne ölçüde maddi ve manevi desteklerini sağladıkları, ne ölçüde eyleme kaldırdıkları ve saflarından ne ölçüde ulusal kurtuluş kadro, savaşçı ve milis çıkardıkları olacaktır. Örgütsel yetenek, kitlelerin içinde bulunduğu maddi koşulları bilmek, yığından bireye kadar herkesin ne verebileceğini, ne kadar gelişebileceğini kestirebilmek, en uygun yaklaşım içinde olmak ve kitlenin sunduklarını birleştirip eyleme geçirebilmektir. Kimi silahıyla, kimi kalemiyle, kimi maddi olanaklarıyla vb. katkıları olabilir. Birlik örgütçülüğü bunları birleştirebilme gücüdür.

Üçüncüsü: Birlikler, kitlelerinin sınıf karakteri ve özgün sorunlarından hareketle güncel talepleri uğruna mücadelelerini örgütleyip yönlendirmelidir. Köylülerin, işçilerin, gençliğin, kadınların vd. emekçi sınıf ve katmanların iş, eğitim, kültürel, güncel vb. sorunları vardır. Bu sorunlar, ulusal kurtuluş mücadelesinin

uzun süreli çıkarlarına bağlı olarak verilecek güncel mücadelenin konusu olmalıdır. Kitlelerin güncel sorunları sömürgeci ve feodal-komprador düzenden kaynaklanmaktadır. Bu böyledir diye, günceli görmemek, güncel uğruna mücadeleyi gözardı etmek, önemli ve gerekli bir mücadele alanından ulusal kurtuluşu mahrum etmek olur. Bu amaçla işçilerin sendikal, kooperatif, gençliğin dernekleşme, sosyal faaliyetleri teşvik edilmeldir. Bu araçlar reformist ve yozlaştırıcı etkilerine dikkat ederek mücadele alanları haline getirilmelidir. birliklerin yığınsal karakteri ve her sınıfsal yığının özellikleri, ulusal kurtuluş açısından son derece önemli olan bir mücadele zenginliği sunar. Birliklerin mücadele ilkesi, faşist Türk sömürgeciliği ve yerli işbirlikçisi feodal-komprador sınıfların ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal, askeri her tür kurum, politika ve uygulamasına karşı kitleleri mücadeleye seferber etmektir. Bu yapılmadı mı birliklerin mücadelesinde tek düzelik gelişir. Birlikler, ulusal kurtuluş görevlerine bağlı olarak kitleler arasında ekonomik, sosyal, kültürel dayanışma mücadelesini geliştirmelidir.

Dördüncüsü: Birlikler, faşist Türk sömürgeciliğinden kaynaklanan saldırı ve sızmalara, sosyal-şovenizm, ulusal inkarcılık, işbirlikçi-uzlaşıcı otonom ve reformist politikalara karşı mücadele etmelidirler. Özellikle kitlelerini bu konuda eğitme ve disiplinize etme görevleri vardır.

Beşincisi: Birlikler, anti-emperyalist, anti-faşist birlik ve hareketlerle dayanışmaya gitmeli, uluslararası alanda faaliyet yürütebilmeli, her birlik temsil ettiği sınıf ve katman ile halkımızın durum ve ulusal kurtuluş mücadelesini tanıtmalı, Türk sömürgeciliğini, özel savaşını ve işbirlikçi politikaların teşhirini sağlayarak dünya halklarının, halkımızın haklı mücadelesine destekleri sağlanmalıdır. Birlikler bu amaç doğrultusunda alanları ile ilgili uluslararası dayanışma eylemlerine katılmalı, yayın, toplantı, gösteri vb. faaliyetleri geliştirmelidirler.

Altıncısı: Birlikler, ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesi önünde engel teşkil eden otonom, reformist politikalar ve bunların kitleleri içindeki etkilerine karşı yoğun bir ideolojik-politik, örgütsel mücadele içinde olmalıdırlar.

Yedincisi: Birlikler, kitleleri içinde sömürgeci ve aşiretçi-feodal yapının etkileri olan dinsel, mezhepsel, aşiretsel yerel ayrımlarla mücadele içinde olmalıdırlar. Bu etkiler, ulus öncesi toplumsal yapının ürünleridirler. Kitlenin bilincini daraltmakta, aralarında suni ayrılıklar yaratarak, sömürgeci, sosyal-şoven, reformist, otonom tahribata zemin yaratmaktadır. Birlikler, eğitim ve örgütlenmeyle sistematik ve sürekli bir mücadele vererek saflarında bu anlayışları kurutmalıdırlar.

Birlikler mücadele anlayışlarını hayata geçirirken ulusal kurtuluş taktiğine göre uygulamalı, sınıf ve alan özgüllüklerine göre biçimlendirmelidirler. Birliklerin eylemsel mücadelesi, temel mücadele taktiği olan silahlı mücadele ile bütünlük oluşturan ve onu geliştiren siyasal eylemlerdir. Birlikler, kitlelerin örgütlü siyasal gücüdür. Birliklerin kitle eylemliliği, bildiri, afişleme, boykot, işgal, grev, gösteri, yerel ayaklanmalara kadar çeşitlilik içinde olacaktır. Ulusal kurtuluş eylemciliği tek düze eylemcilik değildir. Birliklerin sınıfsal çeşitliliği, aynı zamanda bulunulan alanların olanakları eylemin zenginliğini doğurur. Faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerinin güncel ve uzun süreli ekonomik, sosyal, siyasal politikalarına karşı birlikler sürekli olarak eylemlilik içinde olmalıdır. İşçi birliği fabrika vb. yerlerde sömügeciliğin ekonomik talanını felce uğratacak siyasal eylemliliğe varabilmelidir. İşçi birliği, işsiz yığınları, sömürgeciliğin baskı ve talan politikasına karşı sürekli protesto eylemliliği içinde tutabilmelidir. Gençlik birliği, asimilasyon kurumu olan sömürgeci eğitim kurumlarını ve yozlaşma aracı olan sosyal-kültürel kurumlarının bu işlevini bozacak eylemliliğe varmalıdır. Köylü birliği, sömürgeciliğin pasifikasyon, göçettirme politikasına, milisliğe, toprak ağası ve aşiret reislerinin baskı politikalarına karşı toprak işgallerinden, köy direnişlerine kadar yaygın bir eylemliliğe varabilmelidir. Birliklerin cephe politikaları doğrultusunda, cephe örgütsel öncülüğündeki yaygın eylemliliği, örgütlenmemiş kitleleri eğitecek, birleştirerek, ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve mücadelesinin ileriye hamlelerine yolaçacaktır. Askeri mücadele ile koordineli birliklerin siyasal eylemliliği, ulusal bağımsızlığı için topyekün savaşan bir halk gerçekliğine vardıracaktır.

Birliklerin eylemliliğinde tek düzelik yada formülasyonculuk ve eylemliliği sadece legal ve yasal biçimlere indirgeme, darlık ve reformculuğa denk düşmektedir. Mücadelenin gerçekliği, ulusal kurtuluşa denk düşecek her siyasal eylemi bulup geliştirmeyi, her olanaktan yararlanmayı, illegalinden, yasal biçimine kadar bir eylemsel düzenleme içinde olmayı gerektirir. Yine de birliklerin politik, ekonomik, kültürel eylemsel çalışmalarına programsal nitelik vermeleri zorunludur.

Birliklerin, en önemli sorunu alan özelliklerinden kaynaklanan nedenlerden, eylemlerini biçimlendirme durumudur. Ulusal kurtuluş savaşının içinde bulunulan aşamadaki taktiği, birincil alanı kırsal, dağlık alanlarda yürütülecek gerilla savaşı ve çeşitli düzeylerdeki (köy, yerel, bölgesel) silahlı halk ayaklanmaları ile silahlı ve siyasi örgütlülüğü geliştirmek, halkı, halk milisi, savunma grupları, ayaklanma birlikleri şeklinde silahlı örgütlenmesini gerçekleştirmek ve kitlelerin üretimini, sosyal, kültürel yaşamını örgütleyip geliştiren siyasal kitle örgütlenmesine gitmek, mücadeleyi temel dağlık alan ve silahlı mücadele ile koordineli bir şekilde ovalara ve kırlara yaymak, kitleleri siyasal ve askeri olarak faşist sömürgeciliğin karşısına çıkarmaktır. Kuzey-Batı Kürdistan'da birlikler, hareket tarzından örgütlenme tarzına kadar daha katı ve sert bir savaş içinde mücadelelerini geliştireceklerdir. Ulusal kurtuluş taktiğinin önemli bir parçası olan Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa vd. dış alanlarda Kürdistanlı kitleleri ulusal kurtuluş örgütlenmesine çekmek, halkımızın dayanışma ve ittifaklarını geliştirmek. Türk faşist-sömürgeciliği ve işbirlikçilerinin teşhirini ve tecritini sağlama mücadelesidir. Birliklerin kol örgütlenmelerinde ulusal kurtuluşun temel taktiğine bağlı onun sorumluluk ve disiplini içinde bu alanların özelliklerinden mücadelelerini çeşitlendirmeleri, her olanak ve araçtan yararlanmaları, hareket ve çalışma tarzlarını ona göre biçimlendirmeleri gerekir.

Birlikler ve Silahlı Mücadele

Sömürge olan ülkemizin ulusal kurtuluş mücadelesinin temel yöntemi silahlı mücadele ve silahlı örgütlenmedir. Bizi halk olarak kurtuluşa vardıracak temel araç silahlı mücadeledir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine bakıldığında bütün sömürge ülkeler için geçerli olan silahlı mücadelenin başarılı kulanılması sonucu gelişmelerin yaratıldığı görülecektir. Buna halk savaşı çizgisi diyoruz. Faşist sömürgeciliğin dayattığı zora karşılık, silahlı mücadele geliştirilmeden, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminden sözedilemez. Ancak silahlı mücadele, halk örgütlenmesinin yolunu açacak, sömürgeciliğin ülkemizdeki temel kurumu olan askeri varlığını dağıtabilecektir. Stratejik bir mücadele biçimi olan halk savaşının, örgütlenme mücadele biçimleri ve süreçleri değişiklikler gösteren savunma, denge ve taarruz olan üç dönemi vardır. Stratejik savunmanın temel mücadele aracı gerilla taktiğidir. Bu dönemde yürütülen siyasal bilinçlenme, örgütlenme ve mücadeleler daha çok gerillayı geliştirmek ve güçlendirmek içindir. 1978'den 1985'e kadar yürütülen siyasal mücadele ve 1984'le yürütülen silahlı propaganda faaliyetleri gerilla mücadelesinin siyasal-örgütsel zemini olmuştur. Yıpratıcı bir savaş biçimi olan gerilla mücadelesi düşmanın siyasal olarak tüketildiği, ekonomik yapısının felce uğratıldığı, ordusunun büyük bir moral ve maddi kayıba uğratıldığı dönemdir. Gerilla mücadelesi, sömürgeciliğin işbirlikçisi yerli gerici siyasal, dinsel, aşiret otoritelerinin askeri ve siyasal mücadele ile aşıldığı bir dönem olacaktır. İşbirlikçi otonom ve reformist politikaların aşılması da yine gerilla yöntemiyle mümkün olabilecektir. Bugün önemli ölçüde teşhir olmuş bu güçlerin mutlak tasfiyesi, politik-pratik engel olmaktan çıkarılmaları Kürdistan'da silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve buna bağlı olarak halk kitlelerinin siyasal örgütlülük ve mücadelesinin geliştirilmesiyle mümkün olacaktır. Gerilla mücadelesinin mutlak bir sonucuda düşman otoritesinin önemli oranda aşıldığı, yıkıldığı, yerine başlangıçta askeri karakteri tümüyle ağır bastığı, halkın ekonomik,sosyal, kültürel yaşamının özgünce örgütlendiği kurtarılmış alanlara varmaktır. Gerilla mücadelesinin diğer önemli ve temel özelliği, kitlelerinin birliklerin örgütlenmesinde vucut bulan siyasal örgütlenme ve eyleminin geliştirilmesidir. Cephenin stratejik ve taktik hattı ve örgütsel öncülüğünde siyasal ve silahlı mücadelenin bu koordineli gelişimi, silahlı örgütlenmeyi ve siyasal örgütlenme ve mücadeleyi geliştirerek, askeri mücadelinin daha temel olduğu denge aşamasına varılmasına yolaçacaktır. Bu aşamada silahlı gruplar, büyük hareketli birlikler haline dönüşebilecek, askeri gerilla üsleri sürekli olan kurtarılmış alanlara dönüştürülebilecek halkın ekonomik, sosyal, kültürel örgütlenmesi ilerletilebilecektir. Faşist Türk sömürgeciliğinin siyasal teşhir ve tecritinin yoğunlaştığı, siyasal ve askeri ittifaklarının zorlandığı denge dönemi, silahlı mücadelenin kırlardan şehirleri sardığı, ayaklanmaların yoğun yaşandığı, taarruz dönemine geçilecektir. Zaferin eşiği olan bu dönemde sonucun yakınlığı uzaklığı önemli bir faktör olarak Türkiye devrimci-demokratik halk mücadelesinin güç ve etkinliği, dost güçlerin aktif desteği etken olacaktır.

Kürdistan Halk Savaşı, ulusal kurtuluş savaşıdır. Halk savaşı aynı zamanda cephesel savaştır. İşçilerin, köylülerin, gençliğin, kadınların siyasal bilinç ve örgütlülüğüne dayanmayan, ondan desteğini alamayan, onları kucaklamayan bir silahlı mücadele gelişemez. Kitlelerin siyasal bilinç ve örgütlenmesine dayanan siyasal zoru barışçıl ve kanuni biçimler değil, onlarda kullanılmak üzere temel olan kanuna karşı olan eylem biçimleridir.

Birliklerin, silahlı mücadele karşısında görevleri nettir. Silahlı mücadele ile bütünlük oluşturan, onu geliştiren siyasal zor, birliklerin siyasal örgütlülük ve eylem güçlerdir. Birliklerin tümü, silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak benimsemeli, bütün maddi ve manevi olanaklarını bu yolda seferber etmelidirler. Silahlı mücadeleden kopuk bir siyasal örgütlenme reformist olmak zorundadır. **Ancak birliklerin askeri örgütler olmadığı unutulmamalıdır. Birlikler kitlesel siyasal örgütlerdir. Eylem ve pratikleri siyasaldır. Sorun, bunların silahlı mücadeleye bağını kavramak, bu kavrayışı teorik olmaktan çıkarmak, pratik uygulama biçimlerini bulmak ve geliştirmektir.**

Birlikler, herşeyden once silahlı mücadelenin propagandasını yapmalıdırlar. Kitlelerini silahlı mücadele konusunda bilinçlendirmeli, eğitmeli, onları silahlı mücadeleyi destekler duruma getirmelidirler. Birlikler, silahlı mücadelenin maddi ve donanım ihtiyaçlarını karşılamalı, halk kurtuluş ordusunu gittikçe daha fazla olarak maddi yönden desteklemelidirler. Silahlı ulusal kurtuluş güçleri, yığınların silahlı devrim gücüdür. Bu nedenle birlikler, saflarından gittikçe artan oranda savaşçı ve milisi silahlı güçlere aktarmalıdırlar. Birliklerin kitle gücü ulusal kurtuluşçu silahlı birliklerin kaynağı olmalıdır. Özellikle Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa'daki emekçi kitlelerin devrimci-yurtsever birlikleri, halkımızın geleceği olan devrimci-yurtsever gerilla güçlerinin gelişimini bu alanların olanaklarından yararlanarak maddi destek sağlamalı, kaynağa dönüş ve ordu saflarına akın hareketini başlatmalı, halkımızın silahlı devrimci savaşına dünya halklarının sempati ve desteğini sağlamalıdırlar. Yurtdışındaki yurtsever birlikler, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu Silahlı Mücadelesini çarpıtan Türk burjuvazisi ve ona karşı olan reformculuğun bu faaliyetlerini çürütecek, kitleleri ve dünya halklarını aydınlatacak çalışma içinde olmalıdır.

Birliklerin silahlı mücadele karşısındaki siyasal görevleri sadece bu aktarılanlarla sınırlı değildir. Birliklerin asıl faaliyeti, silahlı mücadele ile koordineli siyasal eylemlilik faaliyetleridir. Bir köylülük gerilla savaşı ile içiçe sürekli bir direniş içinde olmalıdır. Eylemi, bir sığınak yapımından, toprak işgalinden, gerillanın yerel ve bölgesel atılım döneminde ayaklanmalara kadar çeşitlilik içinde olmalıdır. Yurtsever köylü birliğinin her organı, silahlı mücadele ve eylemin, lojistik aktarıcısı, istihbaratçısı, propagandacısı, eylem hazırlayıcısı, köylülük arasından silahlı güçlere savaşçı ve milis hazırlama örgütü olmalıdır. Şehirlerde yoğunlaşan yurtsever işçi birliğinin de benzer çalışmalar içinde olması, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin talan kurumlarını silahlı güçlerin eylem alanı haline getirecek olanakları hazırlamalı, işbirliği yapmalı, silahlı mücadelenin gelişimini hızlandıran bildiri, grev, toplantı, yürüyüş, işgaller ve ayaklanmalarla desteklemelidir. Devrimci-yurtsever gençlik birliği, gençliğin potansiyelini silahlı mücadeleye kanalize etmeli, faşist sömürgeci orduya katılımları önlemeyi ve firarları artırmayı, bu konumlarını değerledirerek orduda suikast ve

Devamı 23. sayfada

Ulusal Kurtuluşçu Sınıf Birliklerinin Kuruluşuna Doğru Güçlü Hamle

Haziran ve Temmuz '87 aylarında başta Avrupa'nın çeşitli ülke ve şehirlerinde olmak üzere, Kürdistanlı yurtsever işçi, gençlik, kadın, aydın yığınlarının olduğu her alanda yapılan yoğun toplantı, propaganda ve örgütleme faaliyetlerinden sonra "Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği", "Kürdistan Devrimci-Yurtsever Gençlik Birliği" ve "Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği"nin ilk bölgesel konferansları toplandı.

İşçi sınıfı yoğunlaşmasının konferansa elvermediği bölgelerde küçük toplantılar, dar gruplar ve temsilciliklerle birliklerin kuruluş çalışmalarına katılındı. Birliklerin temel mücadele ve örgütlenme alanı olan Kuzey-Batı Kürdistan'da örgütlenme faaliyeti, faşist Türk sömürgeciliğinin ordusuna, milislerine ve her türlü işbirlikçilerine karşı verilen gerilla savaşına bağlı olarak geliştirilmektedir. Gerillanın temel stratejik alanının kır ve dağlık alanlar olması ve köylülüğün gerilla için oluşturduğu savaşçı kaynağı yanında, kitlesel zemin olması, silahlı direniş ve örgütlenmenin etrafında siyasal köylü birliklerinin kurulup geliştirilmesini doğurmaktadır. Ulusal kurtuluşun askeri, siyasal, örgütsel faaliyeti şehir kitlelerini mücadeleye çekmekte, cephe birliklerin örülmesini acil kılmaktadır.

Konferanslar Neler Getirdi...

Cepheye temel olan sınıf ve tabakaların birliklerinin örgütlenmesini zorunlu kılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin vardığı boyuttur. PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesi, on yılı aşan pratiği ile halkımızı uyarmış, ideolojik-politik olarak kazanmış, önemli ölçüde siyasal ve askeri örgütlenme içine çekmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin kazandığı yığınsallaşmayı ilerletmek, ulusal çapta siyasal ve askeri ordulaşmaya dönüştürmenin güncel adımı, örgütlenmek ve savaşmaktır. Bir halkın geleceği, onun örgütlü ve bilinçli savaşıdır. Bugün eylemde, örgütlenmede ordulaşan bir öncümüz var. Örgütlenmenin ideolojik, politik, örgütsel mücadele sorunları çözümlenmiştir. Politik koşullar, halkımızın savaş içinde direnişini zorunlu kılmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliği, halkımıza ve kurtuluş mücadelesine karşı sürdürdüğü özel ekonomik, sosyal, siyasi imha ve göçertme politikası ile, halkımızla arasındaki uçurumu derinleştirmiş, ulusal kurtuluşu halkımızın tek talebi haline getirmiştir. Bunalımlar içinde olan Türk sömürgeciliğine karşı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi birincil direniş ve muhalefet odağı haline gelmiştir. Yoğun ulusal ve sınıfsal çatışmaların beşiği olan Ortadoğu'da politik-pratik koşullar Kürdistan devrimi lehine işlemekte, yığınla taktik olanak sunmaktadır. Sömürgeci ve iç gerici politikalara rağmen, Kürdistan ulusal potansiyeli üç parçada da yoğun bir silahlı direnişi yaşamaktadır. Sömürgeci, sosyal-şoven, reformist engellere rağmen, gerici siyasal kuşatmayı yaran Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesi dünya halklarına olanca gücüyle yansımakta, halkımızın dünya devrim ve demokrasi güçleriyle ittifak ve dayanışma olanakları artmaktadır.

Konferanslar, bu kazanımları ortadan kaldırmak isteyen faşist Türk sömürgeciliği, efendisi emperyalist odaklar ve Kürt otonom-reformist gericiliğinin saldırılarını yoğunlaştırdığı, buna karşılık ulusal kurtuluş örgütlenmesinin bu saldırıları boşa çıkararak atılım sağladığı bir dönemde, PKK öncülüğünün, PKK III. Kongre kararlarının ve halkın örgütlenme ve direnme isteminin ürünü olarak toplanmıştır.

Konferanslar Hangi Koşullarda Toplandı

Alanın özelliklerinden dolayı, yarı-legal olarak toplanan bölge konferanslarının her birine elliden fazla delege katıldı. Konferanslarda, birlikleri zorunlu kılan nedenler ve birliklerin görevleri genişçe tartışıldı. Her konferansın ilk gündem maddesinde, ulusal kurtuluş savaşımızın tarihsel pratiğinin ve devrimin gelişiminde bilinç, destek ve mücadeleleri belirleyici olan kitlelerin durum ve sorunlarını, ulusal kurtuluşçu kitle çizgisinin özelliklerini yaşanan pratiği ile ortaya kondu. İlgili konuda rapor sunuldu. Kitle çizgisi içinde ortaya çıkan yanlış anlayışlar olan sekter, sağ, tekdüze çalışmalar ve otonom-reformist politikalar mahkûm edildi.

Konferanslarda, Avrupa vb. dış alanlarda bulunmanın, sömürgeci ekonomik, sosyal, siyasal, askeri politikalar sonucu olduğu vurgulanarak, bunun ülkeden kopuş, sömürü ve asimilasyon amacıyla yapıldığı belirtildi. Avrupa ortamının sosyal, ekonomik, kültürel tahribatı irdelenerek; bu alanlarda Kürdistanlı yurtsever kitleler üzerinde oynanan Türk sömürgeciliğinden, sosyal-şovenizmden, Kürt reformculuğundan, emperyalist çevrelerin gerici politikalarından kaynaklanan saldırı oyunlar üzerinde durularak; buna karşı yurtsever bilinç, birlik ve mücadelenin zorunluluğu ve zaferi vurgulandı. Ayrıca Konferanslarda önemli bir görev olan ulusal kurtuluş mücadelesine maddi, kadro ve ittifaklar alanında daha fazla imkan yaratma da değerlendirilmiş ve son olarak da birlik program ve yönetmelik taslaklarının tartışılması yapılmıştır.

Yurtsever İşçi Konferansları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü olan proletaryanın, tarihsel ve güncel gerçekliğini ve ulusal kurtuluş mücadelesindeki rolünü ve görevlerini yoğun bir tartışmayla değerlendirmişlerdir. İmhacı sömürgeci Türk devlet kapitalizminin ürünü olarak doğup gelişen Kürdistan proletaryası, üzerindeki siyasal, askeri, ekonomik baskı, geri bilinç ve örgütsüz durumuna rağmen, çağdaş Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin örgütlendirip geliştirilmesinde zemin olmuş, ancak ulusal kurtuluş bilinç, örgüt ve savaşının geliştirilmesiyle kendisi ve ulus için bir sınıf haline gelmeye başlamıştır. Bugün katmerli bir baskı altında tutulan, kitlesel olarak işsizliğe itilen, Türkiye, Avrupa vb. dünyanın dört bir yanına dağıtılan Kürdistan işçi sınıfının, ulusal kurtuluş mücadelesindeki öncü rolü süreklidir. Konferans, program taslağının değerlendirilmesinde, işçi sınıfının bu sorunlarını irdelemiş, kendi birliğini örgütleyerek diğer birliklerin de örgütlenmesindeki öncü rolünü ortaya koymuştur.

Devrimci-Yurtsever Gençlik Konferansları; Kürdistan gençliğinin sömürgeci ve feodal-komprador düzen altındaki toplumsal gerçekliğini, ulusal kurtuluşçu konumunu değerlendirmiştir. Kürdistan devrimci-yurtsever aydın gençliği, ulusal kurtuluş hareketinin 1970'lerdeki ilk oluşumunda öncülük ve kaynaklık etmiştir. Ulusal hareketin on yılı aşan pratiğinde gençlik, mücadelenin kadro ve savaşçı kaynağı olmuştur. Toplumların geleceği olan gençliğin Kürdistan'daki konumu çağdaşlarıyla büyük çelişki oluşturmaktadır. Kürdistan gençliği yığınsal olarak sokağa fırlatılmakta, sistematik olarak faşist orduya alınmakta, milisliğe koşulmakta, ekonomik, siyasal, askeri politikaların sonucu olarak ülkesinden kovulmaktadır. Toplumsal konumuyla devrimin itici gücü olan devrimci-yurtsever Kürdistan gençliğinin, bugün ulusal kurtuluştan başka kurtuluş yolunun olmadığı ortaya konarak, gençliğin güncel sorununun bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele olduğunu; bunun da geniş gençlik yığınlarının durdurulmaz arzusu haline geldiğini ortaya koymuştur.

Ulusal değerlerin temel taşıyıcı güçlerinden olan Kürdistan kadını, faşist sömürgeci ve feodal-komprador düzen altında tanınmaz hale getirilmiş, sorunların yatağı yapılmıştır. Ulusal kurtuluş devriminin önemli ve vazgeçilmez devrimci-yurtsever güçlerinden olan Kürdistan emekçi kadını da yoğun bir sömürgeci, feodal ve erkek baskısı altındadır. Ulusal ve sınıfsal baskının ürünü olan kadının köleleştirilmesi gelenek haline getirilmek istenmiş, kadın adeta toplumsal-siyasal yaşamın dışına itilmiştir. Kadının kurtuluş sorunu; aile ortamının demokratikleşmesi, kadının feodal-aşiretçi, idealist bağ ve geleneklerden kurtulması; kadının toplumsal-siyasal yaşama erkekle eşit ve insiyatifli katılımı ve kadının ulusal-sınıfsal baskıdan kurtulması sorunlarıdır. Kadının bu sorunları bütünlük oluşturmakta; ulusal kurtuluş kadının da kurtuluş sorunu haline getirmektedir. Kadın sorununda reformist, ertelemeci, feminist, geleneklerin etkisiyle, kadının ulusal kurtuluşçu rolünü tali görev anlayışları teşhir eden "Yurtsever Kadın Konferansları", Kürdistan kadınının kurtuluşuna PKK öncülüklü ulusal kurtuluş mücadelesiyle adım attığını ortaya koymuş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Pratiğinde kadınların onurlu mücadelesini belgelemiştir. Toplumun demokratlaşma ve özgürleşme sorununun kadının özgürleşme sorunu olduğu bilinciyle hareket eden konferanslar: sorunların çözümünün kendiliğinden olamayacağını vurgulayarak, yurtsever Kürdistan kadınını ulusal kurtuluş yolunda örgütlenme ve mücadeleye çağırmıştır.

Konferanslar, program taslaklarının önemli bir bölümü olan siyasal ilke ve hedefleri değerlendirmişlerdir. Birliklerin siyasal ilke ve hedefleri; Kürdistan ulusal Kurtuluş Cephesinin ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi ve bunu gerçekleştirmek için örgüt mücadele ilkeleridir. Cephesel sınıf birliklerinin sınıf konumlarından kaynaklanan özgürlükleri, özgül siyasal ilke ve hedeflerini oluşturur. Bunlar: Birliklerinin en geniş kitleleri kapsaması, birlik faaliyetlerinin dünyanın dört bir yanına dağıtılan yurtsever yığınları kucaklaması, kitlelerin eğitim, örgütlenme ve mücadele sorunları, birliklerin ulusal kurtuluş savaşına kadrosal ve savaşçı kaynağı olma, ulusal kurtuluş ittifak ve dayanışma sorunları, faşist Türk sömürgeciliği, sosyal-şovenizm, Kürt reformculuğu ve her türlü işbirlikçiliğe karşı mücadele vb. sorunların bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele ile çözülmesini hedefleyen siyasal ilkelerdir. Konferanslar, bulunulan alanların özelliklerinden kaynaklanan örgütlenme ve mücadele sorunlarını içeren ilkeleri de yoğun tartışmış ve karara bağlanmışlardır.

Yönetmelik taslağının üyelik, örgüt yapısı, iç işleyiş ve disiplin sorunlarını ve bunun alan biçimlenmesini değerlendiren konferanslar, Birliklerin program ve yönetmelik taslaklarını, yoğun tartışmalarla gerekli değişiklikleri yaparak onaylamışlardır.

Konferanslar, Birlik Kongrelerine kadar karar altına aldıkları hedeflarini, Birlik Kongrelerine kadar yürütecek bölgesel yönetim organlarını seçerek, kolektif bir katılımla dönemsel çalışma programları hazırlamışlardır.

Birliklerin dönemsel programları, onların ulusal kurtuluşçu eğitim, kültürel, örgütsel, siyasal, eylemsel faaliyetleridir. Konferanslar, kitlelerini ulusal kurtuluşçu, yurtsever bilinçle donatmak için bir eğitim seferberliği başlattılar. Ulusal kurtuluşta işçi, gençlik, kadın yığınlarının rolü, toplumsal konumları, mücadele tarihleri, güncel durum ve sorunları ile ulusal kurtuluşçu birlik görevleri konusunda sözlü ve yazılı bir sistematik eğitim faaliyetinin başlatılması karar altına alındı. Konferanslar, devrimci-yurtsever bilinçliliğin, eylemin ürünü olduğu gerçeğinden hareketle, ulusal kurtuluşçu siyasal birlik eylemliliğini netleştirdiler. Birlik Konferansları örgütsel hedeflerinin planlanmasında, birlik çalışmalarının bütün yurtsever kesimleri kapsayacak şekilde, bütün yurtseverlerin güç ve olanaklarını birleştirmeyi hedefleyerek, üyelik seferberliği başlattılar. Birlik Konferansları, siyasal faaliyetleri olarak, ulusal kurtuluş ve birlik örgütlenme çalışmalarını en geniş kitlelere yaymanın, anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-faşist devrim ve demokrasi güçleriyle dayanışmayı ulusal kurtuluş faaliyeti önünde engel oluşturan sosyal- şovenizm ve reformculuğa karşı mücadeleyi ve ideolojik, politik, örgütsel olarak her alanda veririlmesinin ve siyasal faaliyetlerin her türlü olanak kullanılarak, her aracın değerlendirilmesini, geliştirilmesini karar altına aldılar. Konferanslar, bütün bu faaliyetlerini eylem programına dönüştürdüler. Eylem programları, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini güçlendirecek, Birlik örgütlenmesini ilerletecek, Birlik faaliyetlerine ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelen karşı-devrim ve gerici saldırıları teşhir edip aşacak ve her türlü demokratik aracın da kullanıldığı; bildiri, yazılama, toplantı, protesto, yürüyüş, açlık grevi, boykot, işgal, kültürel-siyasal geceler vb. olarak karara bağlandı.

Konferanslar PKK'nin, Ve Mücadelesindeki İdeolojik, Politik, Örgütsel, Pratik Öncülüğünü Onayladılar

Bilimsel sosyalizm, halkın yurtseverliği ve militanlığa dayanan PKK'nin Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Demokrasi Mücadelesindeki öncülük rolü süreklidir. Konferanslar PKK'nin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, ulusal birlik ve savaşındaki belirleyici öncü konumunu ve güncel çalışmalarının önemini vurguladılar. Engelleyici anlayışların mutlak mahkûm olacağını gösterdiler. Devrim şehitlerinin,

Devamı 23. sayfada

HALKIMIZ ORDULAŞIYOR

Kürdistan'da Halk Kurtuluş Ordusunu yaratma mücadelesi, faşist sömürgecilikle yoğun bir savaş ortamında devam ediyor. Halkımızın ordulaşmasını engellemeye çalışan ve bunun için de bütün gücüyle harekete geçen Türk sömürgecilerinin özel savaş uygulamaları boşa çıkıyor.

Bilindiği gibi ARGK'nin kuruluşu ve ilanı PKK III. Kongresi'nde karar altına alınmıştı. ARGK, ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği bu aşamada zorunlu olarak başvurulması gereken askeri ordulaşmanın adıdır. Sömürgecilerle kıyasıya bir mücadele içinde olan Kürdistan halkını sömürgeci saldırılardan korumak, adım adım bağımsızlığa giden yolu açmak ve özgür vatan topraklarını işgalcilerden temizlemek için, ARGK vazgeçilmez bir adımdır. İşte bu gerçekliğin bilinci ile Ekim 1986'da ARGK'nin kuruluşuna karar verildi. Bu tarihte, daha adı yeni konulmuş olan gerilla ordumuz, bugün saflarında binlerce vatan evladını barındırmaktadır. Aradan 8 ay gibi kısa bir süre geçmesine rağmen, bugün ARGK'nin ulaştığı düzey, çok büyük gelişmelerin yaşandığını göstermektedir.

ARGK, Kürdistan halkının bağımsızlığı uğruna verilen mücadelede bugün dev adımlarla büyümektedir. ARGK saflarına Kürdistan'ın her alanından, özellikle de bahar ayları ile birlikte giderek artış gösteren bir katılım gerçekleşmektedir. Devrimci savaşımızın en fazla yoğunlaştığı Botan bölgesi başta olmak üzere, Mardin, Kars, Dersim, Adıyaman, Siirt vd. alanlarda her gün onlarca yurtsever ARGK birliklerinin saflarına katılmaktadır. Ordulaşma çağrısına büyük bir coşku ile karşılık veren Kürdistan halkı, yurdun dört bir köşesinden olduğu kadar yurtdışından da ARGK saflarına katılınmaktadır.

15 Ağustos '84'te HRK'nin ilanı, halkımızın ordulaşma mücadelesinde bir dönüm noktası olmuştu. HRK, halkımızın gerçek silahlı gücünü yaratmak için vazgeçilmez bir adımdı. HRK birlikleri sayıca küçük olduğu gibi eylem hedefleri bakımından da belli bir kapasiteye sahipti. HRK, bir nevi silahlı kurtuluş birliğiydi. Halkımızın ordulaşması değil, bunun ilk biçimi veya çekirdeğiydi. Eğer, bugün ARGK'nin örgütlenmesine geçebiliyorsak, bu HRK'nin yarattığı temel üzerinde olmaktadır.

HRK mücadelenin ilk dönemi için zorunlu olduğu gibi, mücadelenin de ihtiyaçlarına cevap veren bir örgütlenmeydi. Ama günümüzde HRK ile hareket etmek, aynı zamanda mücadelenin de imhası anlamına gelmekteydi. Çünkü büyümeyen bir savaş, büyümeyen bir silahlı güç düşman saldırılarını bırakalım geriletmek, karşısında ayakta bile kalamazdı. Her ne pahasına olursa olsun ordulaşmaya adım atmak gerekiyordu. İşte, ARGK halkımızın kurtuluş savaşının vazgeçilmez olan ordulaşmasının adıdır.

ARGK'nin ilanı, Kürdistan halkı üzerinde olduğu gibi dünya çapında da büyük yankılar uyandırmıştır. ARGK kuruluşu ardından yoğun kış ortamı ve TC'nin aldığı tüm tedbirlere rağmen, büyük bir eylem serisi geliştirdi. ARGK daha bu ilk adımlarda, halkımızın ordulaşmasının simgesi olarak gelişiyordu. Bahara girişle birlikte hem ARGK'nin eylemlerinde bir yoğunluk hem de katılımda bir artış ortaya çıktı. Halkımız ulusal kurtuluş savaşına yönelirken, ordulaşmak zorundaydı. Ordulaşmak, yıllardır özlemi çekilen bağımsızlığa daha da yakınlaşmaktı. Sömürgeci ordunun zulmü altında adeta insanlıktan çıkarılmaya çalışılan Kürdistan halkı, kısa bir sürede ARGK'nin etrafında toplandı ve bütün gücüyle orduya katılmaya ve destek olmaya başladı. Her gün onlarca kişi işini, köyünü bırakarak ARGK birliklerine kendisini ulaştırıyor.

ARGK saflarına yoğun bir biçimde devam eden katılım son bir ay içerisinde büyük boyutlara ulaştı. Şemdinli'de, Uludere'de, Iğdır'da, Aralık'ta, Dersim'de, Ömerli'de, Midyat'ta, Diyarbakır'da ve daha birçok alanda yüzlerce savaşçı ARGK saflarına katıldı. Bütün bu gelişmeler de göstermektedir ki, halkımızın Kurtuluş Ordusu -ARGK- her gün daha da büyümektedir.

Halk Kurtuluş Ordumuzun birliklerini sürekli olarak "3-5 eşkiya" olarak tanımlayan faşist sömürgeciler büyük bir panik ve korku içerisinde, ARGK'nin gelişiminden duydukları korkuyu dile getirmektedirler. Son derece modern araçlarla, köy korucuları, kontralar, özel timler ve komando birlikleri ile desteklenen Türk faşist ordusu ARGK karşısında tutunamamakta, büyük bir çöküş içerisine sürüklenmektedir. Son dönemlerde gerek sömürgeci basında ve gerekse de Türk faşist yöneticilerinin ağzından ARGK'nin büyümesinden duyulan korku açık olarak dile getirilmektedir.

Halkımızın ordulaşmasının temsili olan ARGK'nin son aylar içerisinde yoğunlaştırdığı eylemler ve ARGK saflarına büyük oranlarda gerçekleşen katılımlar, sömürgecileri çılgına çevirmektedir. Yaptıkları çeşitli açıklamalarda faşist sömürgeciler, bu korkularını açıkça dile getirmektedirler. Kurtuluş Ordumuzun gücünü ve büyüklüğünü inkar edemeyen sömürgeciler, ARGK'nin gücünü açıktan itiraf etmektedirler. Başbakan T. Özal yaptığı açıklamada, demagojiye başvurmasına rağmen, çığ gibi büyüyen Kurtuluş Ordumuzun gücünü itiraf etmek zorunda kalmıştır: "Eşkiyanın kökünü kazıyacağız" biçimindeki değişmeyen nakaratını tekrarladıktan sonra faşist rejimin başbakanı şunları belirtmektedir: *"Türk devleti karşısında 2,5 eşkiya bir şey yapamaz... 60 kişiyle saldırmışlar, bu kadar kalabalık saldırmaları onların sıkıştığını göstermektedir."* Tabii, burada gerçekte kimin sıkıştığını belirtmeye gerek yok, okuyucu bunu çok iyi bilmektedir. Gerçekte kimin sıkıştığını, biz yine sömürgecilerin kendi dillerinden vermeye devam edelim:

DSP Genel Sekreteri yaptığı bir açıklamada, "koca Türk ordusu"nun ne olduğunu sormaktadır. Açıklaması şöyle: *"Bir gün sizi de teslim alacaklar, bu iş bitecek. Yani, sizin teslim alınmanızı mı bekleyeceğiz?.. PKK Lideri, birkaç gün önce, Hürriyet gazetesinde açıklandığı gibi, adamlarına saldırı emri vermiştir. Bu yazıyı hükümet okumadı mı? 54 komando birliği, özel timler nerede?"* Örneklerimizi çoğaltabiliriz. Genelkurmay Başkanı Necdet Üruğ: *"... Gündüzleri normal vatandaş gibi tarlada çalışıyor, geceleri silahlanıp baskın yapıyorlar. Düğümün güçlülüğü buradan kaynaklanmaktadır."* Son bir örneği de Tercüman adlı sömürgeciliğin azgın uşak kaleminden vermek istiyoruz. Taha Akyol imzası ile ve *"Bu iş mühimdir"* başlığı altında verilen yazıdan bazı bölümleri okumak bile, TC'nin yaşadığı korkuyu ve ARGK'nin katettiği gelişmeyi görmek açısından yeterlidir. Taha Akyol yazısında şunları söylüyor: *"Dikkate alınması gereken üçüncü nokta, PKK'nın bir 'parti' olarak son zamanlarda 'Kürdistan Kurtuluş Ordusu' (ARGK) adıyla özel bir örgütlenmeye gitmiş olmasıdır. 'Parti' olarak da şiddet eylemlerini yapabilen PKK'nın 'ordu' örgütlenmesine gitmesi, önemli bir gelişmedir... Böyle bir imkana kavuşmasından sonra da, bölge halkından zorla 'asker toplama' ve 'ordu kurma' safhası planlanmaktadır. Nitekim basında PKK'nın adam kaçırarak zorla militan yaptığı yolunda haberler çıkmıştır.*

"... 'Üs bölgesi' veya 'kurtarılmış bölge' oluşturulabilirse artık 'gerilla'nın yanında bölücü 'nizami' ordu olacaktır!"

Sömürgeci basın ve yetkililerden yaptığımız bu aktarmalardan da görüldüğü gibi, faşist rejimin, halkımızın kurtuluşunun vazgeçilmez bir aracı olan ARGK'nin gelişmesinden duyduğu korku son derece büyüktür. Şimdiye kadar bütün güçleri ile halkımızın askeri ve siyasi ordulaşmasını engellemek, yoğun bir savaş ile mücadele veren ARGK birlikleri karşısında tutunamamaktadır. Kürdistan'da savaşı, öncü bir grubun, yani az sayıdaki bir silahlı gücün ve kadronun mücadelesi düzeyinde tutarak, halkımızın bağımsızlık savaşını büyümeden söndürmek isteyen sömürgecilerin bütün çabaları da böylece boşa çıkmaktadır.

HRK'nin ilanı ile başlayan halkımızın ordulaşma mücadelesi, bugün ARGK'nin yürüttüğü savaş ile gerçeklik kazanmaktadır. Tüm Kürdistanlıların büyük bir özlemi olan Halk Kurtuluş Ordusunun yaratılması, artık bir özlem olmaktan çıkmıştır. Bunun sonucudur ki, yüzlerce yurtsever Kürdistanlı akın akın ARGK saflarına katılmaktadır. Önümüzdeki günlerde Halk Ordumuzun saflarına katılımın daha da artacağı ve ulusal kurtuluş savaşımızın yoğunlaşarak gelişeceği açık bir gerçektir.

Artık, halkımız ordulaşma yolunda büyük adımlarla ilerlemektedir. Hiçbir güç halkımızın askeri ve siyasi ordulaşmasının önüne bir engel olarak çıkamaz. Halkımız ordulaşmasını tamamlayacak ve sömürgecileri kaçınılmaz olan sonlarına uğratacaktır.

Bağımsız bir Vatan ve Özgür bir Yaşam için; ARGK İLE DAYANIŞMA GECESİNE KATILALIM!

Yurtsever Kürdistan halkı; bugün ülkemizde yeni bir dönemi yaşıyoruz. Yıllardır beklediğimiz tarihi an yaklaşıyor, sömürgeciler büyük bir panik içerisinde. Ordumuzun darbeleri altında çöküyor. En yiğit evlatlarımızın döktüğü şehitler kanıyla beslenen bağımsızlık ağacımız günden güne büyüyor. Sömürgecilerin bütün saldırılarına rağmen, bağımsızlık ağacımız kurutulamamakta, her kesilen dalın yerine daha gürleri çıkmaktadır.

15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli'de gerçekleştirilen eylemlerle kuruluşu ilan edilen HRK, bugün daha büyük bir güce erişti. ARGK adını alarak ordulaşan HRK birlikleri Kürdistan halkının kurtuluşunun simgesi ve garantisi olarak her zamankinden daha da güçlüdür. Ekim 1986'da kuruluşu ilan edilen ARGK, bağımsızlığa ve özgürlüğe doğru olan yürüyüşümüzde, faşist-sömürgeci ordu birliklerini darbelemekte ve kutsal vatan topraklarımızı daha fazla kirletmesine müsaade etmemektedir.

1987'ye girişle birlikte Kürdistan'da eylemlerde yoğun bir gelişme yaşandı. "Köy korucuları"nı, ordu birliklerini, özel timleri ve ekonomik kaynakları hedef alan eylemler, TC'ye büyük bir korku yaşatmaktadır. Son günlerde gerçekleştirilen eylemler ve yarattığı sonuçlar bunun açık bir örneğidir. Öteden beri her eylemin ardından "eşkiyanın son çırpınışı" diyen sömürgeciler, ağız değiştirerek, "bu öyle sanıldığı kadar kolay bitmez" demeye başladılar. "Son çırpınışın" yerini basında, "bitmeyen çırpınış" sözleri almaya başladı. Bütün bunlar öyle sıradan gelişmeler değildi. TC, tarihinin en büyük çıkmazına girmiştir. Her gün "bitirilecekler" demagojisini üreten sömürgecilerin söylediklerinin tersine, ARGK birlikleri her gün daha da büyümektedir.

Kürdistanlı Emekçiler!

Vatanımızda; kardeşlerimiz, evlatlarımız, bacılarımız, analarımız ve babalarımız ARGK saflarında, çağımızın en vahşi ve aynı zamanda bir gün dahi yaşamaya hakkı olmayan Türk sömürgeciliğine karşı kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşını vermektedirler. Bağımsız ve özgür bir vatan uğruna verilen bu savaş; bizim de özlemimiz olan kutsal Kürdistan toprağını kucaklama mücadelesi, sömürgeci postallar altında sızlayan şehit kemiklerinin acısını dindirme ve ata yadigarımız olan ülkemize sahip çıkma kavgasıdır. Eskiden ordumuz yoktu. Bunun için sömürgecilere istediğimiz gibi vuramadık. Ama bugün ARGK var. Yüzyılların intikamını alma saati çoktan gelmiştir.

O halde, ordumuz ARGK'yi güçlendirmek için, yoğun çaba gösterelim. Bir Kürt askeri olarak, **Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu** saflarında yerimizi alalım! Bir Kürt yurtseveri olarak, ARGK'yi maddi ve manevi yönden güçlendirelim, desteğimizi daha da arttıralım!

Betkar Vadisinde Saat... On Altı On Beş

KUTSAL ULUSAL

DİRENİŞ MÜCADELEMİZ

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Meydana gelen yeni değişiklikle, ikinci girişimimiz de sonuç vermeyeceğe benziyordu. Ama biz bu alanda eylem yapmaya kararlıydık. Takımımızın eylem parolası gibi olan "ma care ki gotiya mast" sözünü hiç unutmuyorduk. Fakat bu alanda eylem yapamayacağımız olgusu kesinlik kazanıyordu. Çünkü düşman birliğinin tamamen imha edilmesini istiyorduk. Ancak düşmanın yeni almış olduğu tedbirler sonucu planladığımız pusu eylemi, birliğin tamamını değil, bir kısmını imha edebilirdi. Böyle olunca da bir kısmının kurtulma şansı doğuyordu. Bunları dikkate alarak karakolun keşfine başladık. Eğer uygun görülürse karakolun baskınını gerçekleştirecektik.

Birliğimiz, karakolun iki-üç saat uzaklığında, uygun bir arazide, geçici olarak kamp kurdu ve biz dört kişilik arkadaş grubuyla karakolun keşfine gittik. Karakolun bulunduğu vadi, Xabur ırmağına açılarak Zap ırmağına kadar uzanıyordu. Bu vadi, aynı zamanda da Kuzey Kürdistan ile Güney Kürdistan'ın sınırını oluşturmaktaydı. Vadide karşılıklı olarak boydan boya köyler kurulmuştu. Bu köylerin Güney Kürdistan tarafındakileri KDP'nin 1975 yenilgisinden sonra faşist Saddam rejimi tarafından harabeye çevrilmiş ve insanları da Irak'ın güneyine sürgüne gönderilmişlerdi. Kuzey Kürdistan tarafındakileri ise faşist Türk rejimi tarafından her gün köylerinden kovulacakları tehdidi altında yaşamaktaydılar.

Vadi, sağda ve solda yükselen sıradağlarla bir sur biçiminde çevrili olup, dağların her iki yamacı ormanlarla kaplıydı. Vadi, kendi içinde ufak ufak kollarla açılıyordu. Arazi engelli ve sıradağlar her yerden geçiş vermemekteydi. Hedefimiz olan karakol; bu coğrafya içerisinde B. köyünden Alemun suyuna açılan vadinin yamacında bulunan sırtın üzerindeki düzlüğe kurulmuştu. Bir bölük asker bu düzlüğe yerleştirilmişti. Askerlerin yerleştikleri bu alanda üç çadır ile iki hayma bulunmaktaydı. Çadırlardan en büyüğü askeri koğuş, ufak çadırlardan biri komutanların, diğeri de telsizcinin çadırıydı. Haymalardan biri yemekhane, diğeri ise mutfak olarak kullanılmaktaydı. Çadırların çevresi taştan bir metre yüksekliğinde duvar örülmüş ve bu duvarların iç tarafında da mevziler yapmışlardı. Karakolun bulunduğu vadideki ormanı belli bir yere kadar kesmiş, vadinin sağ ve sol yamaçlarına da gündüz nöbetçileri yerleştirmişlerdi. Uludere'nin Çukurca'ya giden araba yolu da (aynı zamanda sınır da olmaktadır) vadinin içinden geçmekteydi. Keşif yapmak için yerleştiğimiz nokta, karakolun denetim altına alınarak gizlenmesi için sanki özel yapılmıştı. Bu noktadan düşmanın tüm hareketlerini çok rahat izleyebiliyorduk. Gündüz saat 14.30 sıralarında askerlerde bir hareketlenme başladı. İlk anda bu hareketlenmeye fazla anlam veremedik ve "Acaba bizi mi gördüler" diye düşündük, ama iyice gözlediğimizde nöbetçilerde anormal bir harekete rastlamadık. Biraz daha izlemeye devam ettik ve o zaman anladık ki, pusuya gidecek olan askerler yemek yemiş, teçhizatlarını kuşanıyorlardı.

Saat 15.30'da bir grup asker yürüyüş biçimini alarak tek sıra halinde pusu kurmaya gittiler. Pusuya gidecek olan askerlerin karakoldan uzaklaşmasıyla gündüz nöbetçileri karakolda kalan askerlere çeşitli el işaretlerinde bulundular. Onlara karakoldan cevap işareti verildi, ama biz bu işareti göremedik. İşaretlerden hemen sonra nöbetçiler hazırlandı ve karakola indiler. Karakolda kalan askerler ellerinde fotoğraf makinasıyla fotoğraf çekerken, karakolu koruyan nöbetçiler de onları seyrediyordu.

Askerlerin bu durumunu fırsat bilerek hemen karakolun krokisini detaylı bir şekilde çizebilmeliydik. Çizeceğimiz krokide özellikle belirtmemiz gereken noktalar şunlardır:

1- Karakola uzaktan hakim olabilecek stratejik iki noktayı tespit etmek. Çünkü bu noktalara BKC ve Afarof yerleştirilecek. Bu silahların görevleri; karakoldaki düşman gücünü ezmek ve hücum grubunun ciddi bir engelle karşılaşmadan karakolu çevreleyen taş duvarlara kadar ilerlemesini sağlamak. Bunların yanısıra muhtemelen düşmanın yapabileceği hava saldırısını da püskürtmek.

2- Hücuma kalkacak olan saldırı grubunun yerleşeceği nokta.

3- Genel koordinenin daha rahat yapılacağı alan.

4- Pusuya giden askerlerin yolunu tutan ve aynı zamanda baskın grubunu koruyacak olan grubun yerleşeceği nokta.

5- Bir saat kadar uzaklıkta bulunan Alemun Taburu ile karakol arasındaki bağlantıyı kesecek olan grubun yerleşeceği nokta.

6- Geri çekilme yönü ve ilk toplanılacak nokta.

7- Doktorun bekleyeceği nokta.

8- Saldırı işareti, yaralı ve şehitler için kullanılacak olan parolalar.

9- Geri çekilme işareti.

10- Birliğin genel parolası.

Tüm bu noktaları tespit ederek karakolun krokisi üzerindeki yerlerini tek tek belirttikten sonra, birliğimizin bulunduğu geçici kampımıza döndük. Arkadaşlar gelişimizi büyük bir sabırsızlıkla bekliyorlardı. Çünkü bu alandaki uğraşımız günleri almıştı, ve artık bu uğraşıların sonuçlarının alınmasını ısrarla istiyorlardı. Arkadaşlarla genel durum üzerine biraz sohbet ettikten sonra, tüm Takımın toplanması istendi. Toplanan savaşçı arkadaşların tümü bağdaş kurarak oturmuş ve merakla söylenecek sözleri bekliyorlardı. Hepsinin kafasında "acaba eylemi yapabilecek miyiz?" sorusu vardı ve özellikle cevaplandırılmasını istedikleri şey de buydu. Takım genel komutanımız Agit yoldaş, mücadelemiz açısından eylemin yaratacağı siyasal, örgütsel ve eylemsel alanda olumlu gelişmeleri kısaca anlattıktan sonra, yapılacak eylemin kararı Takıma sunuldu ve kural gereği, tüm savaşçılara, eyleme katılmayacak durumda olanın olup olmadığı tek tek soruldu. Böyle bir anı dört gözle bekleyen arkadaşların tümü eyleme hazır olduklarını belirttiler. Eylemin tüm Takım tarafından onaylanmasından sonra, bütün Takıma. "Kimler baskın grubuna katılmak istiyor?" diye sorulduğunda, ilk anda Şeyhmus (Osman ŞANLI) arkadaş kendisinin yazılmasını istedi. (Osman ŞANLI arkadaş, 12 Aralık 1986'da Cizre'de sömürgecilerle çıkan çatışmada kahramanca çatışarak şehit düştü...) Şeyhmus arkadaş, Takımımızın en gözde savaşçılarından birisiydi. Cesaretiyle, insiyatifiyle ve fedakarlığıyla tüm arkadaşlar arasında takdir, güveni kazanan örnek bir kişiliğe sahip olan değerli bir arkadaştı. Birçok eyleme katılmış ve her katıldığı eylemde kendisine verilen görevleri eksiksiz yerine getirmişti. Kazanmış olduğu tecrübe ve başarılardan sonra kendisine olan güveni iyice artmıştı ve bundan hareketle, yapılacak eylemlerde göğsünü arkadaşlarına siper ederek üstün savaşçı özelliklerini kullanmak istiyordu. Bu eylemin de başarılı sonuçlandırılacağından hiç kuşkusu yoktu. Diğer savaşçı arkadaşlar da Şeyhmus arkadaşın ardından tek tek isimlerini yazdırdılar. Çıkarılan listeye bir göz gezdirdiğimizde tüm arkadaşların baskın grubuna isimlerini yazdırmış olduklarını gördük. Diğer görevleri gerçekleştirmek için ismini yazdıracak kimse kalmamıştı. Arkadaşların takındıkları kararlı ve kararlı olduğu kadar da sevindirici olan bu durum (tavır), arkadaşlar arasındaki güveni, saygı ve sevgiyi daha da arttırmıştı. Agit yoldaş, savaşçılara hitaben, "Kimin hangi grupta yer alacağını biz belirleyeceğiz. Çünkü hepiniz baskın grubuna katılmak istiyorsunuz. Peki, diğer gruplara kimi yazacağız? Bu eylemi biz yapacağımıza göre tüm gruplarda yer almamız gerekecektir. Bunun için biraz düzenleme yapacağız..." diyerek grupları oluşturdu.

Takvim 24 Ekim 1985'i, saat 19.30'u gösteriyordu. İki ayrı yerde gür ateşlerimiz yanıyordu. Arkadaşlardan, ateşlerden birinin bize bırakılmasını istedik. Çünkü son hazırlıklarımızı kısa zamanda tamamlamalıydık ki, gruplar bu gece yerlerine yerleşebilsinler. Diğer grup komutanlarının da katıldığı toplantıda plan son bir kez daha gözden geçirildi, gruplar son kez düzenlendi. Arazi birbirinden kopuk olduğu için Takımımız iki gruba bölünecekti.

25 Ekim günü gündüz saat 4.15'te eylemi gerçekleştirmek istiyorduk. Silahlarımızı, düşmana olan tüm kinimizle kullanacak ve ona hiç unutamayacağı büyük bir darbe vuracaktık. Genel planımızı uygulamanın yanısıra yapacağımız bu eylem, aynı zamanda bir intikam eylemi olacaktı. Çünkü, 24 Ekim 1984'te, 14 Temmuz Silahlı Propaganda takımı, Gundike Melle karakoluna yaptığı baskında yiğit bir savaşçısını, militan Musa (Çetin AKKURT) arkadaşı şehit vermişti. Eylemin aynı aya ve güne denk getirilmesi, şehitlerimize olan bağlılığımızın ve şehitlerimize verdiğimiz sözlerimizi her an, her yerde ve her koşul altında savaşı sürdürerek yerine getirmenin en açık ifadesi de olmaktaydı.

Hazırlıklarımız artık son bulmuştu. Eylem planımız gereği, iki gruba ayrılacak ve eylem zamanı geldiğinde her grup kendisine verilen görevi gerçekleştirmek için belirlenen noktalara yerleşecekti. Gruplardan biri Takım genel komutanımız Agit yoldaşın komutasındaki grup olurken, diğeri de bizim içinde bulunduğumuz grup oluyordu. Grubumuza hareket etmesi için yürüyüş biçimini alması emri verildi. Bütün Takım olarak hazırola geçtik, diğer grupla vedalaştık. Bu, bizde bir kural haline gelmişti. Çünkü, savaş içindeyiz ve her an beklenmeyen durumlarla karşılaşmak mümkün. Bütün arkadaşlar birbirleriyle vedalaştı ve eylem zamanı yaklaşana kadar bekleyeceğimiz noktaya doğru ilerledik.

Çok dik, sarp ve patika yolu olmayan bir dağa tırmandık. Gökyüzü parçalı bulutlu ve bulutlar gittikçe toplanıyordu. Hepimizin korkusu; eğer yağış fazla olursa eylemimiz ertelenebilir. Dağı zorla tırmandık. Dağ çok dik olduğundan, bir adım atar atmaz tekrar geri kayıyorduk. Halk arasında sık sık konuşulan bir söz vardır: "Ki şemiti ew şewitı (kim kayarsa o yandı)." Biz bu sözü "kim kayarsa ona yardım edin" biçiminde değiştirdik. Birbirimize yardım ederek dağı çıktık ve kısa bir mola verdik. Sağa ve sola nöbetçilerimizi yerleştirerek oturduk. Bulutlar iyice toplanmıştı. Ay ışığı artık aydınlatmıyordu. Nöbetçi olan A... arkadaşın gruba seslenerek, "Arkadaşlar bizim gittiğimiz her yer kuruyor" demesi üzerine; B... arkadaş, "Yukarıdakinin bize bir kastı var herhalde" diye cevapladı. Söze karışan İ... arkadaş, "Görmediniz mi '85 kışında başımıza neler getirdi..." dedi. Konuşmaları gülerek izleyen Şeyhmus arkadaş, "Me careki gotiye mast..." diyerek söze başladı ve "Önümüze ne tür engel çıkartılırsa çıkartılsın biz bu eylemi yapacağız..." diyerek konuşmasını sürdürdü. O ara komutanın sesi duyuldu: "Yürüyüş biçimi alınsın."

Kısa sürede yürüyüş biçimini alarak öncümüzün yürümesini beklemeye başladık. Çıkışı kadar zor olan bir inişi inecektik. Hava gittikçe bozuluyor, derken yağmur yağmaya başlamıştı bile. Şimşekler çakıyor; her şimşek çakışından sonra yol almak bir hayli zorlaşıyordu. Özellikle de, çakan şimşeklerden sonra önümüzü görmemiz zorlaşmıştı. Düşe kalka ilerlemeye çalışıyorduk. Öyle bir iniş ki, bir türlü bitmek bilmiyordu. Ama biz de bu inişi bitirmeye ve noktaya yetişmeye kararlıydık. Grubumuzun eylem saatinden önce yerine ulaşması gerekiyordu, ki aksi durumda eylem planımız tamamen bozulabilirdi. Bu durumun bilincinde olan grubumuz, hiçbir şey söylemeden, karınca hızıyla da olsa, ilerlemeye devam ediyordu. Öylesine bir yere ulaştık ki, artık karakola oldukça yaklaşmıştık. Bunun için, burada yüksek ses çıkarmak düşman nöbetçilerini uyarabilirdi. Daha dikkatli olmaya büyük çaba sarfediyorduk. Artık inişi bitirmiş, Uludere-Çukurca araba yoluna yaklaşmıştık. Yola ulaşır ulaşmaz, hemen yol kontrol altına alındı ve ana grup yolu geçti; yağmur hızla yağmaya devam ediyordu. Geçtiğimiz alanda özellikle iz bırakmamaya çalışıyorduk. Çünkü bulunduğumuz alan bir askeri bölgeydi. Burada olan izler ancak asker izi olabilir, onun dışındaki izlerden kuşkulanabilirlerdi. İz bırakmadan ilerlemeye çalışıyorduk. Arazide kurumuş ot oldukça çok olduğundan, otlara basarak ilerliyorduk. Normalde bir buçuk saatlik olan yolu tam dört saatte yürüyerek, gündüz kalabileceğimiz noktaya ulaştık. Yol oldukça bizi yormuştu, ama yapacağımız eylemin vermiş olduğu sevinç ve heyecan bir yönüyle tüm yorgunluğumuzu gideriyordu.

Arkadaşlar, saat 15.30'a kadar kalabileceğimiz bir yer aramaya çıktılar ve yaptıkları keşif sonunda yağmur almayan, kuru ve hepimizin kalabileceği bir yer bulmuşlardı. Nöbetçilerimizi yerlerine yerleştirerek diğerlerimiz de bulunan yere gittik. Böylece arkadaşlar da biraz dinlenebilecek ve hatta yatabileceklerdi, ama ateş yakma imkanımız hiç yoktu. Karakola yakın bir yerdeyiz ve hepimiz sırılsıklamdık. Elbiselerimiz hep ıslak olduğundan ne yatabiliyor, ne de doğru dürüst oturabiliyorduk. Böyle olunca da dinlenmek hiç mümkün olmuyordu.

DEVAM EDECEK

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

NÛHAT

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bu gürültü patırtı içinde mahkemeler başladı. Aylardır hapishanede uygulanan uygulamaları kapalı hücre kapıları arkasına gizleyerek kamuoyundan saklamaya çalışan hapishane yönetiminin ipliğini pazara çıkarmak, kamuoyuna duyurmanın bir zeminiydi. Bunu en iyi şekilde değerlendirmek gerekirdi. Nitekim PKK uygulamaları anlatmaya, hapishanedeki vahşeti kamuoyuna duyurmaya çalıştı. Faşist mahkeme heyetinin bunu engellemeye çalışması üzerine kimlik tesbiti yapmama boykotu kararını aldı. Ziyarete çıkmama, avukatlarla görüşmeme boykotuna yeni bir boykot daha eklenmiş oldu.

1980'nin sonlarında başlayan direniş eksik ve hataları da içinde barındırarak devam etmesine rağmen, teslim olanlar teslimiyetlerine kılıflar uydurmaya çalışıyorlardı. Sosyal-şovenler, Kürt küçük-burjuva reformistleri, ihanetçilerin tümü ayrı ayrı telden çalıyorlardı. Hem kendilerinin, hem de onların onurunu korumak için düşman dayatmalarına karşı dişe diş direnen PKK'yi desteklemeleri, desteklense bile karşı çıkmamaları gerekmesine rağmen, kara çalmaları, direnişi kırmak için idareyle flörtleri içler acısıydı. Parklarda, bahçelerde park ve bahçe aslanları kesilenler, eğilip bükülerek secdeye kapanıyorlardı. Yaşamak (uşakça bir yaşamak) bir parça ekmek, bir bardak su için onurlarıyla beraber, Kürdistan'ı da parça parça satıyorlardı. Utanılası, kahrolası teslimiyeti hiçbir şey olmamış gibi hatta övünerek "istiklal marşını en iyi ben okuyordum" diyerek şu an bile bunu utanmazca anlatanlar orada da onursuzluğun ve ihanetin katmerlisini yaşıyorlardı. Kimileri de ihanetin teorisini oluşturmaya çalışıyordu. İhanetçi Şahin Dönmez ve hempalarının bu uğurda verdikleri uğraşı gözardı etmek mümkün değildir. "Direnmek için şartlar uygun değildir", "Devlet güçlüdür", "Direnmek, kurallara uymamak, Türk devletinin uygulamalarına karşı çıkmak bir savaş hali olur. Oysa dışarda bir savaş mevcut değil, içerdeki direniş ile dışardaki direniş aynı olmadığı için yalnıştır, sekterdir" vs. gibi sahte tezler üretiyorlardı. Direnişi kırmak için de idareye akıl veriyorlardı: "Aç bırakın, susuz bırakın, dayak atın" diyorlardı. Hapishane kitlesinin teslim olması için idareden daha çok sabırsızlanıyorlardı. Mazlum arkadaş, "Şahin Dönmez'in tek amacı tüm hapishane kitlesinin de kendisi gibi ihanet etmesi; özellikle benim, Kemal'in ve Hayri'nin de kendisi gibi ihanet etmesi için elinden gelen her şeyi yapabilecek kadar adidir" diyordu. Mazlum arkadaşın bu belirlemesi Nisan ayında tam anlamıyla doğrulandı. Şahin Dönmez ihanetçi rolünü iyi oynaması için elinden gelen çabayı gösteriyor, idarenin gözdesi olmak için adeta yırtınıyordu. Direnenlerin sayısı azaldıkça direnmeyenler adeta seviniyorlardı. 1981 Mayıs yenilgisinden sonra hiçbir şekilde direnmeyenler gönüllü olarak kurallara uyanlardan birçoğu şöyle diyordu: "Siz direndiniz de ne oldu? Siz direnmeseydiniz idare üstümüze gelmezdi" diyecek kadar alçalıyorlardı.

Teslimiyetle direnişin atbaşı gittiği Diyarbakır askeri cezaevinde direnerek efsaneleşen Kemal'lerin, Hayri'lerin ve Mazlum'ların başını çektiği direniş amansız bir şekilde aylarca devam etti. Bu direniş içinde düşmana karşı ödün vermeyen, ölüme meydan okuyan militanların mücadele içinde kararlılığın, yiğitliğin, vatana, halka ve Partiye bağlılığın en güzel örnekleri olması bakımından birkaçına değinmeden edemeyeceğim. 1981 Mart ayının ortaları üçüncü katta hücreden hücreye verilmek istenilen bir pusula gardiyanlar tarafından ele geçirildi. Bunun üzerine Gestapo yüzbaşı yanına yüz kadar askerle hücrelerin üçüncü katını bastı: "Pusulayı kim yazdıysa ortaya çıksın, yoksa üçüncü katı mahvederim" dedi. Kimse ses çıkarmadı. Aradan birkaç dakika geçti. Faşist yüzbaşı, "Tüm hücrelere saldırın" komutuna hazırlanırken, pusuladan haberi olmayan ve arkadaşlarına dayak atılmaması için arkadaşları için kendisini feda edercesine Mustafa Karasu yoldaş ellerini hücreden dışarı çıkararak, "O pusulayı ben yazdım" dedi. Bunun üzerine hücreden çıkarılan Karasu yüzbaşı tarafından falakaya çekildi. Yarım saate yakın Karasu'yu döven yüzbaşı kan ter içinde çağırıp bağırarak, "Ulan Karasu, kaç saattir seni dövüyorum, bağırmıyorsun, ulan bağırsana" diyerek tekrar dövmeye başladı. Mustafa Karasu yine bir defacık olsun ah demedi. Yüzbaşı hırsından kudurarak bağırıp çağırarak gitti. Karasu'nun bu kararlı direnişi seçme olarak hücrelere verilen faşist gardiyanların gözü önünde yapıldı. Daha sonra teslimiyet için tutuklulara sıra dayağı atılırken, Karasu'nun sırası geldiğinde "Karasu erkek adamdır, dayaktan korkmaz" diyerek hayranlıklarını gizliyemiyorlardı.

Her türlü işkencenin, yanısıra açlık ve susuzluk en büyük silah olarak kullanılıyordu. Günlerce yemek verilmiyordu. Açlıktan öldürmemek için bazen birkaç kaşık çorba bazen de birkaç lokma ekmek veriyorlardı. Korkunç bir açlık gündemdeydi. İşte bu sırada direnenlerin tümünü hücrenin dördüncü katına çıkarmışlardı. Her hücrede 15-20 kişi kalıyordu. Mazlum arkadaş ve 15 kişilik bir grup da 4. katın 5. hücresinde kalıyordu. İddianame verilmiş; onun üzerinde çalışmalar yapılıyordu. Mazlum arkadaş da iddianameye cevap hazırlamak için sigara paketlerinin bir yanı jelatinli kağıtlarına sürekli yazı yazıyor, alabildiğine yoruluyordu. O gün 5. hücreye iki ekmek verildi. Ekmek dağıtan arkadaş, ekmekleri bölüşerek dağıttı. Ekmek dağıtan arkadaş, Mazlum arkadaşa bir lokma kadar fazla ekmek verdi. Mazlum arkadaş yazı ile ilgilendiğinden kendisine verilen ekmeği "payıma düşen budur" diyerek yedi. Ekmek dağıtan arkadaşa bunun sebebi sorulduğunda, "Biz dayak yiyoruz. O ise bizimle dayak yiyiyor ve aynı zamanda sabahtan akşama dek yazı yazıyor. Bu nedenle ona bir lokma fazla verdim" dedi. Bu durum Mazlum yoldaşa iletildiğinde kızarak yerinden fırladı: "Olmaz öyle şey. Burada hep beraber direniyoruz. Burada her şey ortak bölüşülecek... Büyük Apocuya büyük lokma, küçük Apocuya küçük lokma diye bir şey yok. Bu anlayış yanlıştır" dedi. O açlık şartlarında bu çıkışı ancak bir önder yapabilir. Mazlum yoldaşın bu davranışı hücrede büyük bir etki yaparken hücrelerdekilerin çoğunun gözlerinde, böyle bir önderle direnişte olmanın kıvancı okunuyordu.

Acılar ve umutlar
İşkence ve zulüm
belleğimde yerleşti.
Kemal Pir derler bana
Direniş ve ölüm
Paramparça göğsümde
Yüreğimde çiftleşti!..

Bilmezler
Ben yanan
Ve sönmeyecek olan
Özgürlük ateşiyim
Kürdistan'ın dağlarında.
Kıvılcımlarım
Uzakdoğu'dan sardı cihanı!..

Ateş verdiler sırtıma
Üniformalı haydutlar
Bilmezler
Yanan yüreğimdir,
Yanan halkımdır
Zulüm cenderesinde...

Bilmezler
Ben:
Sahra kadar kurak
Ekvator kadar sıcak
Kongo kadar acımasız
Nil kadar hür ve yalnızım!..

Tabana yakın olan hücrenin dördüncü katları baharla beraber sıcaktan kavruluyordu. Çok az verilen su, ihtiyacı karşılayamıyor, sıcaktan bayılmalar oluyordu. Bayılanlarla ilgilenilmesi için topluca hücre demirlerine vuruluyor, su için gardiyanlar çağrılıyordu. Dördüncü kata çıkan gardiyanlar "su mu istiyorsunuz?" diyerek pantolonlarını indirerek hücrelere yönelip tutukluların üzerine işiyorlardı. "Alın size su" diyerek histerik kahkahalar atıyorlardı. Bazen de birinci katın lağımlı hücrelerinden bidonlarla lağım suyu getirerek tutukluların üzerine döküyorlardı. İşte böyle bir gündü. Susuzluktan bitkin düşen arkadaşlar vardı. Aşağıdan getirilen pis sular tutukluların üzerine dökülüyordu. Sular döküldüğü sırada hücrelerin içi sularla doldu. Bir köylü arkadaş hücredeki pis suyu eğilerek içmeye başladı. Onun kolundan çeken arkadaşlar, "içme pistir" dediler. Köylü arkadaş diğer tutuklulara dönerek, "Bu suyun pis olduğunu biliyorum. Bu suyu içmesem susuzluktan öleceğim. Ama bu suyu içersem, birkaç gün daha yaşayabilir, düşmana karşı direnebilirim" dedi. Tekrar eğilip içti, hiç kimse müdahale etmedi. Hücredeki birçok arkadaşın gözleri doldu. Bir arkadaş da gözlerinden damlayan yaşları arkadaşlar görmesin diye sırtını çevirerek duvara baktı. İşte direniş bu şekilde amansızca sürüyordu. Ekmekle, suyla, işkenceyle ihanet dayatılıyordu. Tüm çabaları devrimci kişiliği öldürmekti. Halkına, inancına, arkadaşlarına ihanet eden kişiliksiz insan haline getirmekti. Kemal PİR arkadaş bize sık sık Gilmor örneğini veriyordu. "Gilmor bir adi suçtan dolayı idama mahkum edildiğinden, Gilmor'a devlet başkanına müracaat et senin cezanı müebbet hapse çevirir, idamdan kurtulursun deniliyor. Buna karşı Gilmor da: 'Hayır itiraz etmeyeceğim, idam edilirsem kişiliğim ezilmeden ölür giderim. Ama cezam müebet cezasına çevriilirse her gün gardiyanlar kişiliğimi yok etmeye çalışacaklar. Kişiliğimi gardiyanlara öldürtmeyeceğim' der ve idam edilir, ama kişiliğini ezdirmez. İşte bize de yapılmak istenen budur. Bize kişiliksiz bir yaşam dayatılıyor. Bize de onurlu bir şekilde ölmek düşer" diyordu. Kemal PİR yoldaş bu direniş içinde yiğitçe çıkışlarla idarenin karşısına bir dağ gibi dikilerek bir moral gücü oluyordu. Gestapo diye anılan faşist yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran ikidebir hücremizin önünde "Kemal PİR sen beni tanıyor musun?" diyordu.

Direniş böylesine amansız devam etmesine rağmen, ne olacak, işkenceler geçici mi, sürekli mi? Mart'ta başlayan birinci ölüm orucunun sonucu ne olur? İdare geri adım atar mı gibi soruların cevabı aranıyordu. Çokları umudunu ölüm orucuna bağlamıştı. "Ölüm orucu devam ettikçe idare geri adım atar" diyorlardı. Kısa vadeli hedefler gözleniyordu. Bunun üzerinde yorumlar yapılarak yanlış tespitlere gidiliyordu. Tüm şartlar faşist Türk devletinin lehinde idi. Dışarda ailelerden tutun avukata ve dış kamuoyuna kadar tüm ilişkimiz kesilmişti. Dışarda devrimci muhalefet tamamen sindirilmişti. Halk korkutulmuş, tutuklu aileleri bile çocuklarına sahip çıkamıyordu. Hapishane kapısından alınarak cezaevine atılan, aylarca gözaltında tutulan anne-babaların sayısı sayılamayacak kadar çoktu. Hapishane içinde ilişki kurmak alabildiğine zorlaştırılmıştı. Koğuşların birbirleriyle hücrelerle ilişkileri kesilmişti. Direnenler de başlangıçta birbirinden habersiz 35. ve 36. koğuş denilen hücrelerde direniyorlardı. 35. ve 36. koğuş arasındaki ilişkiler dahi kopuktu. Bazen katların, hatta hücrelerin bile birbirleriyle ilişkilerini kesmeye çalışarak birliği parçalama yönünde her türlü çabayı harcıyorlardı. Bazı anlarda kişi iradesiyle başbaşa her türlü yan etkilerden uzak tutuluyordu. Dünya devrimci mücadeleleri örneklerinde görüldüğü gibi direnmek, gerek poliste gerekse de cezaevlerinde bireyseldir. Kişinin direnmesi veya direnmemesi onun iradesine bağlıdır. Fakat ona güç ve derman veren, onu başarıya götüren diğer bir etmen de ona yön veren güçlerdir. Bu güçler rollerini iyi oynayamazlarsa bireyin tavrına çok etki eder. Hele cezaevlerinde bu etki daha belirgin bir şekilde kendisini gösterir. Genel olarak hapishanedeki önder yönetim birimi düşmana hiçbir şekilde ödün vermeden direnmesine rağmen, karar verme, ileriyi görme doğru tahlillerle, tam anlamıyla her şeyi doğru yaptığı söylenemez. Hapishane mücadelesinden çıkarılması gereken dersler bakımından nasıl mücadelenin kararlılığı, militanların kahramanlığını dile getiriyorsak. Aksak yanlarını, çalışmayan yönlerini de ortaya koymak gerekir. Meseleye bu yönden bakacak olursak, ta başından beri fırsatların iyi değerlendirilmediği söylenebilir. Bazı eylemlerin zamanlaması, kısa vadeli hedefler, kitle eğitimi, kitle hazırlığı, örgütlenmedeki yetersizlikler eklenebilir.

DEVAM EDECEK

Güney Kore, Yeni Bir Filipin mi?

Güney Kore ile Kuzey Kore'nin ayrılmasından bu yana, Güney Kore'de devam eden yeni-sömürge yönetimi günümüzde aşılması güç sorunlarla karşı karşıya bulunmaktadır. Kuzey Kore'nin demokratik gelişme yolunu seçerek, sosyalizme yönelmesi karşısında, Güney Kore'de ise yeni-sömürgecilik geliştirilmeye başlandı. İç savaşta, Güney Kore'nin emperyalistlerin desteği ile karşı-devrimcilerin elinde kalması, buranın karşı-devrim için önemli bir üs alanı haline getirilmesine yol açtı.

Güney Kore'de yeni-sömürge yönetiminin kurulmasına rağmen, komünistlerin ve demokratların mücadelesi eksilmedi, günümüze kadar da varlığını korudu. Emperyalist güçlerin de aktif desteği ile Kuzey Kore'ye karşı bir saldırı merkezi olarak da kullanılan Güney Kore'ye hükümet eden Demokratik Adalet Partisi'nin uyguladığı faşist baskıların dozunda meydana gelen artış, uzun bir dönemden bu yana devam eden gösterilerin birden artış göstermesine yol açtı. Daha önceleri de çeşitli biçimlerde devam eden gösteriler, Haziran ayının başında üniversite öğrencilerinin başkent Seul'de yaptığı bir eylem ardından adeta bir çığ gibi büyüdü ve Güney Kore'nin diğer kentlerine de yayıldı.

Haziran başlarında, halen devlet başkanlığı görevini yürüten ve Demokratik Adalet Partisi'nin başkanı olan Chun Doo Hwan, kendi yerine Roh Tae Woo'yu ataması ve muhalefet partilerinin istediği anayasa değişikliklerini kabul etmemesi, adeta bardağı taşıran son damla oldu. Bunun üzerine kentlerde ve kırsal alanda yüzbinlerce kişi sokaklara dökülmeye başladı. Polisin kuvvet kullanarak bastırmaya çalıştığı gösteriler, her geçen gün daha da alevlenerek yükselmeye başladı. Haziran ortalarında Seul'de 3000 öğrenci polisle çatışırken, diğer kentlerde ise gösteriler düzenlendi. 25 Haziran günü Seul'de düzenlenen bir gösteriye ise, 100.000'in üzerinde kişi katıldı. Muhalefet liderlerini tutuklayarak, gösteriye katılmalarını engelleyen Chun Doo Hwan hükümeti gösterilerin önüne geçemedi.

Gösterilerin artması karşısında binlerce kişiyi gözaltına alan polis, karakollarda çok sayıda öğrenciyi ise işkencede katletti. Ama bir türlü olayların önü alınamadı. Tam tersine her gün gösterilere katılanların sayısı arttı.

Güney Kore'ye büyük bir önem veren ABD emperyalizmi tam da bu esnada devreye girmeye başladı. Güney'in kendi denetiminden çıkmasına tahammül edemeyen ABD, yeni bir Filipinler örneğini Kore'de yaşatmaya başladı. ABD Dışişleri Bakanlığından üst düzey bir temsilciyi hemen Suel'e gönderen Reagan yönetimi, Chun Doo Hwan hükümetine anayasal değişiklikleri kabul etmesi için emir verdi. Filipin deneyinden daha fazla ders çıkarmış gibi görünen Reagan yönetimi artan kitle muhalefeti karşısında hükümetin sözkonusu değişiklikleri yaparak, muhalefete seçimlere katılma hakkı tanımaktan başka bir çarenin kalmadığını görerek, erkenden Filipinler'i Kore'ye getirdi. Kitle muhalefeti öyle bir düzeye ulaştı ki oldukça genişledi. Polis tarafından katledilen bir öğrencinin geçtiğimiz günlerde yapılan cenaze törenine 1 milyon gösterici katıldı. Hem de başkentte yoğunlaşan gösteriler hükümeti ve emperyalist çevreleri büyük bir korku içerisine sürükledi.

Bunun üzerine, muhalefetle hükümetin görüşmelerini isteyen ABD'nin bu isteğine uyularak görüşmeler başlatıldı. Muhalefet liderlerinden Kim Young Sam'la görüşen Devlet Başkanı Chun Doo ilk görüşmelerinde tam anlaşma sağlayamadılar. Muhalefetin isteklerine uymakta isteksiz görünen Chun Doo, gösterilerde büyümenin devam etmesi karşısında, taviz vermeye başladı. Diğer muhalefet lideri Kim Dae Yung'un evinde göz hapsinde tutulma durumuna son verilmesini isteyen Young Sam, ayrıca siyasi tutukluların serbest bırakılmasını, seçimlerin yapılmasını ve seçimlerin tarafsız bir biçimde geçmesi için Devlet Başkanı Chun Doo'un Demokratik Adalet Partisi başkanlığından istifa etmesini talep etti. Muhalefetin isteklerini kabul eden devlet başkanı, ilk elde 3000 siyasi tutukluyu serbest bıraktı, parti başkanlığından istifa etti ve serbest seçimlerin yapılmasına karar verdi. Ancak, siyasi tutuklu olarak serbest bırakılanlar arasında komünist tutukluların yer almadığı ve komünist tutuklular için af çıkarılmadığı bildirilmektedir.

Filipinler'deki oyun bu kez Güney Kore'de sahneye kondu. Yalnız değişen aktörler oldu. Senarist ve yönetmen, öteden beri sinema oyunculuğunda kovboyluğu ile ünlü ABD Başkanı Ronald Reagan'dır. Filipinler'de de Marcos diktatörlüğünün gelişen komünist ve halk muhalefeti karşısında ayakta durma gücünü gösterememesi karşısında, sahneye yeni oyuncu olarak baş aktör rolünde Corazon Aquino çıkarıldı. Güney Kore'de ise, iş daha böyle bir düzeye gelmeden önlemler alınıyor ve bazı değişiklikler gerçekleştiriliyor.

Yıllardır komünizm tehlikesi adı altında, Güney'de azgın bir faşist diktatörlük kuran yeni-sömürge yönetimi, artan halk muhalefeti karşısında koltuğu çatırdamaya başladı. Yanıbaşlarında Kuzey'in sosyalizme doğru dev adımlarla ilerlemesine karşı, büyük bir baskı altında ve her türlü insan haklarından yoksun bir şekilde zulüm gören Güneyli komünistler ve devrimciler, uzun bir dönemdir Güney Kore'deki faşist yeni-sömürge rejimine karşı mücadele yürütmektedirler. Komünistlerin muhalefetinin kitleler arasında giderek daha büyük destek bulması, hükümeti ve diğer muhalefet partilerini büyük bir korku içine itti. Bunun üzerine tavizler vermeye başlayan hükümet ile muhalefet, komünistlere karşı ortak ittifak temelinde anlaşarak, bazı göstermelik haklar vermeyi kararlaştırdılar.

Güney Kore'nin başkenti Seul'de öğrenciler polisle çatıştı..

Başta Seul olmak üzere, birçok kentte gösterilerin hala devam ettiği Güney Kore'de, devrimci muhalefetin etkinliğini sürdürüp sürdüremeyeceği önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmelere bağlı. 1988 yılında Seul'de yapılmasına karar verilen olimpiyat oyunlarının, eğer çatışma ve gösteriler sürekliliğini korursa başka bir alana nakledilmesi düşünülmektedir. Bilindiği gibi, Güney Kore faşist hükümeti, olimpiyat oyunlarını Seul'de yaptırarak, büyük bir siyasi manevra yapmayı düşünmektedir. Ancak, bu konuda da ne gibi değişikliklerin olacağı önümüzdeki günlerde belli olacak.

Hükümet ile muhalefetin birçok konuda anlaşarak devlet başkanının tavizler vermeye yanaşması, şimdilik belli kesimlerin bir bekleyiş içerisine girmesine yol açtı. Fakat, faşist rejimin verdiği tavizlerin köklü bazı değişiklikleri getirmemesi, gösteri dalgasının yeniden kabarmasını birlikte getirecektir. Güney Kore'den ulaşan haberlere göre, komünist güçler, hükümetle uzlaşmama ve gösterileri sürdürme kararlılığında olduğu gözlenmektedir. Önümüzdeki günler, Güney Kore'deki sis perdesini daha da aralayacak gelişmeleri birlikte getirecektir. Henüz her şey bitmiş ve gösteriler durmuş sayılmaz. Birçok şey muhalefetin durumu ile ABD'nin Filipinler'de gösterdiği başarıyı, Güney Kore'de göstermesinde şimdilik düğümleniyor.

Venezuella: Öğrenciler Polisle Çatıştı

Geçtiğimiz günlerde, başkent Caracas'ta bir üniversite öğrencisinin polis tarafından öldürülmesi ile başlayan çatışmalar, devam ediyor. Öğrenci arkadaşlarının polis tarafından öldürülmesini protesto eden üniversite öğrencileri ile polis arasında çıkan şiddetli çatışmada 52 kişi yaralandı. Ayrıca, polisin helikopterle saldırdığı ve öğrencilere ateş açtığı da gelen haberler arasında.

Panama'da ABD'ye Karşı Gösteriler Devam Ediyor

Ulusal Üniversite önünde polisle çıkan çatışma uzun bir süre devam etti...

Kuzey ve Güney Amerika'yı birbirine bağlayan Panama, ayrıca Pasifik ve Atlas Okyanusları arasında stratejik bir önemi olan bir kanala da sahiptir. Latin Amerika'nın stratejik önemi büyük olan bu ülkesi son günlerde ABD aleyhtarı gösterilere sahne oluyor.

1914 yılında açılan ve gemilerin işlemeye başladığı kanal, bu tarihten itibaren ABD'nin kontrolü altında bulunmaktadır. Özel bir komisyon aracılığı ile kanalın denetimini elinde tutan ABD, ayrıca bütün imtiyaz haklarını da elinde bulundurmaktadır.

Temmuz ayının ilk haftası içerisinde yoğunlaşan gösteriler, giderek yaygınlık kazandı. Panama Ulusal Üniversitesi öğrencilerinin ABD aleyhtarı olarak başlattıkları gösterilerde yer yer polisle çatıştıkları da gözlenmektedir. Üniversite kompüsünün çevresine barikatlar kuran öğrenciler, saatlerce polisle çatıştılar.

6 Temmuz günü Panama'nın başkenti Panama City'de ABD aleyhtarı olarak başlayan gösteriler, General Manuel Antonio Noriega yönetiminin istifasını isteyen gösterilere dönüşerek devam etti. Panama tarihinin hükümet aleyhtarı en büyük gösterisi olarak tanımlanan kadınlar yürüyüşüne binlerce kişinin katıldığı söylenmektedir. **"Katil, diktatör Noriega sonun artık yakındır"** gibi sloganların atıldığı gösteriye ayrıca çok sayıda izleyicinin de katıldığı bildirilmektedir.

Hükümet aleyhtarı gösterilerin artması karşısında, Panama Cumhurbaşkanı Eric Delvalle, Noriega hakkında soruşturma açıldığını açıkladı. ABD senatosunun da Noriega hakkında istifaya çağıran bir kararı alması, muhalefeti durdurmaya yönelik bir oyun olarak tezgahlanmaktadır. Ancak muhalefet temsilcileri ise, yaptıkları açıklamada General Noriega'nın istifa etmeyene ve yargılanmasına başlamayana kadar gösterilere devam edeceklerini belirttiler. Göstericilerin artması üzerine Panama'da bazı yeni değişikliklerin olması beklenmektedir.

KÖRFEZDE ÇATIŞMA OLASILIĞI

Körfeze gönderilen ABD savaş gemisi...

Halen süren İran-Irak savaşının, Körfezde derinleşen bunalım nedeniyle genişleme olasılığı belirdi. ABD'nin savaş gemilerini Irak'la yaptığı anlaşma çerçevesinde Basra Körfezine kaydırması, bir çatışma çıkma ihtimalini hemen akıllara getirdi.

Basra Körfezi İran, Irak ve Kuveyt'in petrol taşımacılığını yaptığı, yani petrollerini ihraç ettikleri bir denizdir. Emperyalist ülkelerin petrol ihtiyaçlarının büyük bir bölümünü buradan karşıladıkları dikkate alınınca, Körfezin önemi de ortaya çıkmaktadır. Gerek İran olsun ve gerekse de Irak olsun bu bölgede karşılıklı petrol ihraç etmelerini engellemek istemektedirler. Hatta, petrol taşımacılığı yapan yabancı bandıralı tankerleri bile vurmaktan çekinmeyen her iki devlet, karadan yürüttükleri savaşı denizde de sürdürmektedirler.

Son günlerde ABD'nin direkt Körfeze kendi savaş gemilerini çıkarması ile birlikte gerginlik birdenbire arttı. Akla ilk gelen soru, ABD ile İran arasında bir çatışma ihtimali bulunuyor mu oldu. Ancak, henüz şimdiye kadar ABD ve İran birbirilerine karşı sözlü bir savaş yürüttüler. Ama gerginliğin de iyiden iyiye arttığı gözlenmektedir.

Sovyetler Birliği'nin, Kuveyt gemilerinin kendi bayrağı altında petrol taşımacılığı yapabileceğini açıklamasından sonra, ABD de Irak'la yaptığı anlaşma üzerine savaş gemilerini, daha önce Irak tarafından yasak bölge olarak ilan edilmiş olan alana kaydırdı. Bu durum ise, İran'ın büyük bir tepki göstermesine yol açtı. ABD yönetimi yaptığı açıklamalarda, İran'ın saldırıları karşısında Körfez güvenliğini tehlikeye düşürmemek için müdahale edebileceklerini açıkladı. Tabii bu açıklama, Körfez güvenliği tezi arkasına sığınılarak da yapılsa, özünde emperyalizmin bölgede sarsılan çıkarlarını yeniden tesis etmek için, ABD'nin giriştiği yeni bir saldırı manevrasından başka bir şey değildir. Nitekim ABD, Pead adlı savaş gemisini Körfeze gönderirken, Missouri adlı uzun menzilli füze, top vb. ile donatılmış savaş zırhlısını ise bölgeye gönderdi. Bunun yanısıra, ABD ve diğer Batılı emperyalist devletlere ait savaş gemilerinin Körfezde manevra yaptığı bildirilmektedir.

Sovyetler Birliği, yaptığı bir açıklamada, bütün yabancı savaş gemilerinin Körfezden çekilmesini istedi. İran tarafından yapıcı bir öneri olarak kabul edilen Sovyetler Birliği'nin bu talebine karşılık, ABD herhangi bir açıklamada bulunmadı. İran Başbakanı Mir Hüseyin Musevi, ABD'yi Körfezde komplo hazırlamak ve maceracılığı körüklemekle suçlayarak, İran'ın yabancı güçlerin komplolarına karşı koyacak güçte olduğunu açıkladı.

İran ve ABD arasında karşılıklı yapılan açıklamalarla gerginliğin birden arttığı bölgede, barışın sağlanmasına yönelik bir girişim de, BM Güvenlik Konseyi'nden geldi. BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi SSCB, ABD, Çin, İngiltere ve Fransa yeni bir öneri paketi hazırladılar. Ancak, sözkonusu devletlerin daha önce başarısızlıkla sonuçlanan çeşitli girişimleri bulunmakta. Yeni önerinin değişik olan yönü, barış önünde engel çıkaran ülkeye karşı silah ambargosunun konulmasının istenmesidir. Kısa vadede başarı şansı tanınmayan bu planın, uzun vadede bazı sonuçlar yaratabileceği söylenmekte. Yalnız, silah ambargosunun uygulanması konusunda hangi devletlerin uyup uymayacağı şu anda kesin belli değil.

Ürdün-Türkiye İlişkileri ve Kral Hüseyin'in Ziyareti

Ürdün Kralı Hüseyin ile faşist Evren...

Bölgede emperyalizmin jandarmalığını üstlenen Türkiye, İslam ülkeleri birliği adı altında gericiliği de geliştirerek daha aktif bir rol üstlenmeye çalışmakta. Aynı şekilde, Ürdün de son aylar içerisinde birçok girişimde bulunarak, bu çabalara destek olmakta. İşte her iki rejimi de birbirine yakınlaştıran emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını koruma meselesidir.

Ani bir ziyaret sonucu, Türkiye'ye gelen Ürdün Kralı Hüseyin, Türkiye'ye son derece önemli roller düştüğünü belirttiği konuşmasında, daha sonra İran-Irak savaşının sona erdirilmesi için Türkiye'nin çeşitli girişimlerde bulunmasını istedi. Kısa bir süre önce İran Başbakanı, Türkiye'yi ziyaret etmiş ve çeşitli görüşmelerde bulunmuştu. Bu gezinin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra, Ürdün Kralının Türkiye'ye gelmesi, ziyaretin İran'la ilgili olduğunu göstermekle birlikte, bölgede var olan birçok soruna ilişkin yönleri de bulunmaktadır.

Gerek Türkiye, gerekse de Ürdün olsun, İran-Irak savaşının kendi lehlerine olan bir çözümünden yanadırlar. İran'ın Irak'a karşı kazanacağı bir zafer ne Türkiye'nin ve ne de Ürdün'ün işine gelir. Bu nedenle her iki rejim de, İran'a karşı çeşitli yaptırımlarda bulunarak, barışa zorlamak istemektedirler. Bu konuda uzun bir süredir girişimleri bulunan her iki devlet de şimdiye kadar herhangi bir sonuç almış değil.

Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker'in Yunanistan Gezisinin, Türkiye ve Yunanistan'ı İlgilendiren Yönü

1986 yılının Mayıs ayında Türkiye'yi ziyaret eden Weizsäcker, 1 yıl aradan sonra Yunanistan'a gitti. Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker'in Yunanistan gezisinin kuşkusuz birçok nedeni var: Alman-Yunan ilişkileri, Yunanistan-NATO ve AET çelişkisi ve daha birçok sorun... Biz ziyaretin bu sorunları üzerinde durmayacağız. Bizi daha çok ilgilendiren Alman Cumhurbaşkanının ısrarla üzerinde durduğu Türk-Yunan ilişkileri konusunda yapılan girişimlerdir.

Türkiye ve Yunanistan arasında başta Ege ve Kıbrıs meseleleri olmak üzere, bugün birçok konuda çelişkiler mevcut. Yunanistan'la Türkiye arasındaki sorun sadece bununla da bitmiyor; NATO'ya, AET'ye ve daha birçok kuruluşun gündemine giriyor ve çeşitli uluslararası toplantılara konu oluyor. Hemen bir konuyu belirtmekte yarar var: Türkiye ile Yunanistan'ı ilgilendiren meseleler, sadece bu iki devlet arasında kalmıyor,' her ikisinin de NATO'ya üye olan devletler olmasından dolayı, emperyalizmi de uğraştıran bir sorun durumunda. Richard von Weizsäcker'in, gerek Türkiye ve gerekse şimdi Yunanistan gezisinde ele alınan önemli bir mesele de bu.

Almanya, Türk faşist rejimine en fazla ekonomik, siyasal, askeri ve diplomatik destek veren emperyalist devletlerin başında gelmektedir. Hiçbir emperyalist ülke devlet başkanının 12 Eylül rejimine resmi ziyarette bulunmadığı bir ortamda, Alman Cumhurbaşkanı, Türkiye'ye geçtiğimiz yıl içerisinde ziyarette bulundu. Türkiye'ye bu derece yakından destek olan Almanya, 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutabilmek için elinden geldiğince yoğun bir çaba harcamaktadır.

Bilindiği gibi Yunanistan, AET üyeliği için resmen başvurmuş olan faşist Türk devletinin alınmasına karşı çıkmakta. Gerçi bu konuda henüz hiçbir AT üyesi ülke resmi görüş belirtmiş değil. Ama, TC'nin özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içerisine düştüğü büyük çıkmazı bilmeyen yok. Bu nedenle, bağımsız bir Kürdistan'ı çıkarlarıyla bağdaştırmayan Avrupa Topluluğu'na ait ülkeler, Yunanistan nezdinde de girişimlerde bulunarak, AT ve NATO bünyesinde Türkiye'ye karşı zorluk çıkarmamasını talep etmektedirler.

Alman Cumhurbaşkanı, Yunanistan'da yaptığı bir açıklamada bu yönlü taleplerini dile getirmiştir. Türkiye ve Yunanistan'ın iki NATO ülkesi olarak aralarındaki çelişkileri gidermesini ve görüşmelere başlamalarını talep eden Weizsäcker, Almanya'nın her iki ülke ile de dost olduğunu açıklamıştır. Görülen odur ki, dünyanın birçok yerine geziler düzenleyen Weizsäcker'in yeni misyonu Türk-Yunan çelişkilerinin çözümünü sağlamaktır.

Bu konuda ne gibi sonuçların alındığı açıklanmadı. Bilinen bir şey var ki, o da Türk ve Yunan çelişkilerinin öyle sanıldığı kadar da kolay çözümlenemeyeceğidir. Kıbrıs'ta sahte bir KKTC devleti kurarak uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayan TC, Ege ve kıta sahanlığı meselesinde de Yunanistan'la anlaşamamaktadır.

Haiti:

Halk Yeni Diktatörlerin Karşısında

Yeni diktatörlere karşı protestolar durmak bilmiyor...

Diktatör Duvalier'in geçtiğimiz yıl Haiti'den kaçması sonucu, yerine geçen asker ve sivillerden oluşan hükümetin, yeni diktatörlük yasalarını gündeme koyması, grev ve gösterilerin artmasına yol açtı.

Geçtiğimiz ayın sonlarında, Haiti' hükümeti çıkardığı yeni yasa ile hükümetin denetimini dana da arttıran bir seçim sistemi getirdi. Bunun üzerine, halk kitleleri yeniden oluşturulmak istenen diktatörlüğe karşı sokaklara döküldü.

İşçilerin ülke çapında genel greve gittiği Haiti'de, Temmuz ayının ilk haftasında şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Meydana gelen olaylarda 24 kişi öldü. Yine, Haiti'den gelen haberlerde ordunun şiddete başvurarak katliamlara giriştiği de yer almaktadır. Göstericilerin üzerine rastgele saldıran askeri birliklerin ülkede tam bir terör havası estirmek istediği gözlenmektedir. 10 günü aşkın bir süredir devam eden grev ve gösterilerde hükümetin istifa etmesi istenmektedir. Ancak, hükümetin istifa etmek istemediği ve göstericilerin üzerine saldırdığı bildirilmektedir.

Cephe Birlikleri, Mücadele ve...

Baştarafı 16. sayfada

sabotaj imkanlarını değerlendirmeyi temel bir faaliyetleri haline getirmelidirler. Benzer şekilde kadın vb. birliklerinde silahlı mücadele ile bütünlük oluşturan siyasal görevleri vardır. Kadın birliği, silahlı direniş içinde ulusal kurtuluşçu kadını yaratmalıdır.

Birlikler, kendilerini silahlı örgüt görme ve kitleyi bu anlayışla örgütleme yanlışına sapmamalıdırlar. Böylesi bir anlayış, birlikleri kitlelerden soyutlar. Askeri örgütlenme ve mücadele ulusal kurtuluş cephe örgütlenme ve mücadelesinin bir koludur. Silahlı örgütlenme kendine hastır. Gerilla, milis ve özel birimlerle birliklerin içine kol salar. Birlikler silahlı örgütlenme ve eylemsel olanakların kaynağıdırlar. Silahlı mücadele ile siyasal mücadele örgütsel olarak ulusal kurtuluş cephesinin program ve taktiğinde, dönemsel planlamalarda bütünleşir, cephe komitelerinde birleşir ve yönetilirler. Açık ki bu ilişki ve uyum tek düze değildir. Silahlı mücadelenin faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerinin askeri, siyasi, kültürel, ekonomik, sosyal vb. her türlü varlığını hedef alan eylemliliği gibi, birliklerin de bu hedeflere yönelik sürekli siyasal eylemlilik içinde olması gerekir.

Birliklerin İttifak ve Dayanışma Anlayışı:

Cephe, ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden yana bütün emekçi sınıf ve tabakaların örgütlü birliğidir. Cephenin siyasal önder gücü proletaryadır. Ulusal kurtuluş cephesinin temel ittifak güçleri, proletarya ve köylülüğün — yoksul, orta köylülüğün— ittifakıdır. Ve bu ittifak etrafında gençlik, kadın, aydın, ve geniş küçük-burjuva yığınlarının oluşturduğu devrimci yurtsever mevzilenme, cephenin, dolayısıyla birliklerin iç ulusal kurtuluşçu ittifak anlayışlarını oluşturur. Ulusal kurtuluş cephesinin ittifakları aynı örgüt çatısı altında siyasal ve askeri örgütlenme ve mücadele beraberliğini doğuran birliktir. Sınıf ve katman birlikleri, her ne kadar sınıf çıkarlarını yansıtırlarsa da ve bu sınıf karakterlerinden kaynaklanan örgüt ve mücadele özgünlükleri olsa bile cephe platformu ulusal kurtuluşçu sınıf ve katmanların uzlaşmaz çelişkilerinin alanı değil, uzlaşır ve demokratik bir tarzda gidebilecek çelişkilerin alanıdır. İşçi, köylü, kadın, gençlik yığınları sınıfsal olarak içiçe bulunan yığınlardır, ulusal kurtuluşçu çıkarları birdir. Bütün birliklerin kitleleri bu mücadele ve çıkar birliği anlayışıyla eğitmeleri gerekir.

Kürdistan küçük-burjuvazisinin yeri ulusal kurtuluş cephesidir. Birliklerin mümkün olduğu ölçüde geniş yığınları kucaklaması gerekir. Kürdistan'da cephesel sınıf birliklerinin örgütlenme tarzı bellidir. ulusal kurtuluşçu Parti öncülüğünde yürütülen mücadelenin ürünü olacaklardır. Yaşanan pratik, cephe birliklerinin ancak böyle örüleceğini göstermiştir. Bu demek değildir ki, Parti öncülüğü dışındaki örgütlü sınıfsal politik ve mesleki güçler katılmayacaktır. Örneğin: Çeşitli küçük-burjuva örgütlenmeler vardır. Bunların cephede yeralma koşulu bellidir. Kürdistan ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden yana olacaklar, bu uğurda verilen silahlı mücadeleyi kabul edecek, destekleyecek ve ulusal kurtuluş programından sorumlu olacaklardır. Ulusal kurtuluşu reformlara ve otonomiye indirgeyen, feodal-burjuva ve yozlaşmış elit küçük-burjuvazinin uzlaşıcı, işbirlikçi örgütlemelerinin ulusal kurtuluş cephesinde yeri yoktur. Birliklerin görevi, bu uzlaşıcı siyasetleri teşhir ve tecrit etmek, taban kitlelerini kazanmaktır. Ulusal kurtuluş cephesi, küçük-burjuvaziye ve örgütlenmesine şiddet uygulamaz. Devrimci-yurtsever birlikler siyasal ve ideolojik yurtsever mücadeleyi temel alırlar. İlkesel olan bu yaklaşımın pratikte işbirlikçiliğe tavizci davranması sözkonusu olamaz. Birlikler, ulusal kurtuluş örgütlemesi ve çıkarlarını düşman ve işbirlikçi her türlü anlayışa karşı her türlü araçla koruyabilme gücünde olmalıdır. Örneğin: Bugün güçleri çok sınırlı çevrelerle daralmış olarak kalan bazı küçük burjuva güçler vardır. Bunlar ne tam düşmanla aynı kefeye konulur, nede ulusal kurtuluşun stratejik müttefikidirler. Pratikte ulusal kurtuluş siyasetine karşı düşmanlığa varan faaliyetleri olmaktadır. Bunlar. işbirliğinden vazgeçer, Türk burjuva çevreleri, emperyalist çevreler ve feodal-kompradorlarla bağlarını keserlerse, ulusal kurtuluş cephesi bunlarla daha iyi ilişkilere girebilir. Birlikler, var-güçleriyle uzlaşıcılığı, işbirlikçiliği, reformculuğu teşhir etmeli, bu güçleri radikal tavra itici olmalı, bunları tarafsızlaştırmaya çalışmalı, tabandaki dürüst unsurlarla ilişkiden çekinmemeli, bu doğrultuda yoğun bir ideolojik, politik, örgütsel mücadele vermelidirler. ulusal kurtuluşçu ittifak politikası, faşist Türk sömürgecileri ve işbirlikçileri dışında hiçbir kesimi doğrudan hedef almamak, düşmanı azaltmak, dost ve tarafsızı çoğaltmaktır. Benzer şekilde çeşitli çevre, mesleki örgüt aşiret ve kabileler cephe örgütlenmesine dahil edilmelidir. Bunların politikalarını cephe poltikasına egemen kılmaları sözkonusu olamaz. Cephe politikacılığı en geniş çevreleri çeşitli taktik ittifak, bağlantı, ve dayanışmalarla ulusal kurtuluş örgütlenmesine tabi kılabilme gücüdür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, zorla parçalanan halkımızı birleştirmeyi hedeflemektedir. Bu birleşme, Kürdistan devriminin karakterinden bölge halklarının çıkarlarıyla bütünlük oluşturacak bir tarzda gerçekleşecektir. Her parçadaki halkımızın kurtuluşu, o parçadaki halkın özgücüne dayalı olarak geliştirilecektir. Bu durum, her parçadaki halkımızın sıkı bir mücadele, dayanışma ve ittifakını gerektirmektedir. Birlik savaşın ürünü olacaktır. Bugün Doğu ve Güney Kürdistan'da otonom örgütler, halkın ulusal kurtuluşçu örgütlenmesine engel olmaktadırlar. Devrimci-yurtsever birlikler, bu parçalarda halkımızı ulusal kurtuluş mücadele ve örgütlenmesine vardıracak, çalışma öncülüğü içinde olmaları gerekir. Kuzey-Batı Kürdistan'ın örgütlü ulusal kurtuluş öncülüğünü birlik örgütlenmelerinde somutlaştırarak, propagandadan yayına, kişisel ilişkiden örgütsel dayanışmaya kadar pratik biçimleri geliştirerek bu parçalarda ulusal kurtuluşçu birliklerin kurulmasına öncülük etmelidirler. Otonom ve reformist Doğu ve Güney Kürdistan güçlerine gelince bunların ulusal kurtuluştaki tahribatları ve uzlaşıcılıkları ile yoğun mücadele edilmelidir. Bunun yanında onları tarafsızlaştırma, hatta dostluklar kurarak taktik ittifaklar geliştirebilme anlayışı temel alınmalıdır. Buralarda çeşitli bloklar içinde ya da grupsal halde bulunan küçük-burjuvazinin radikal kesimleriyle daha sıkı ilişki geliştirme ve gelişmelerine yardımcı olma cephesel ilkesi, birliklerin pratik politik yaklaşım tarzını oluşturmalıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi; anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal bir devrimdir. Devrimin bu karakteri, onu dünya sosyalist-demokrasi cephesinin aktif bir parçası haline getirir. Bu karakterinden dolayı, ERNK; sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri, işçi sınıfı hareketleri ve anti-faşist, bağımsızlık, sosyalizm, demokrasi ve barış doğrultusundaki mücadelelerle aktıf dayanışma ve ittifkları temel almaktadır.

Birlikler, cephenin bu politikaları doğrultusunda bulundukları her alanda aktif dayanışma ve ittifak pratiği içinde olmalıdırlar. Özellikle Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa'da bulunan devrimci-yurtsever cephe birlikleri bu alanların ittifakları açısından uygun koşullarından yararlanmalıdırlar. Birlikler, kendi alanları ile ilgili bütün anti-faşist, anti-emperyalist, birlik ve hareketlerle ilişki kurmalı, dayanışmalı ve ittifakları geliştirmelidir. Birlikler, uluslararası alanda etkin bir faaliyet yürütmelidir. Bildiri basmalı, toplantı düzenlemeli, gösteri, yürüyüş, boykot, protesto eylemlerinde kullanmalı, uluslararası dayanışma eylemlerine katılmalı, kendi birliğinin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini dünya halklarına duyurmalı, ulusal kurtuluş mücadelesine dünya halklarının desteğini sağlamalıdır. Birlikler, dayanışmaları teorik ve mekanik anlamamaları gerekir. Cephenin bütün ittifak ve dayanışmaları, halkın özgücünü temel almalıdır. Ulusal kurtuluş adına emperyalist çevrelere bağlanma, ittifak ve dayanışma adına öz gücü yadsıma, başkasına bağlanma, politik taviz verme; ulusal kurtuluşçu ittifak anlayışı değildir. Birlikler, bu ve halkımızın adına sergilenen reformist anlayışları teşhir ve tecrit etmeli, bağımlı anlayışlarla mücadele içinde olmalıdırlar. Birlikler pratikte her olanak ve aracı kullanabilmelidir, en basit ilişkiyi değerlendirmelidir.

Kürdistan devriminin en yakın müttefiki, Türkiye devrimci-demokratik halk mücadelesidir. Türkiye'deki Kürdistanlı işçi ve aydın-gençlik kitlelerini kapsayan devrimci-yurtsever birlikleri, Türkiye emekçi ve aydın-gençlik kitleleriyle içiçe bulunmalarını değerlendirerek, iki halkın özgürlüğü ve her alandaki eşitliği ilkeleri temelinde dayanışmadan yana olmalı, sosyal-sovenizmle mücadele içinde olmalıdır. Türkiye'deki Kürdistan devrimci-yurtsever işçi ve gençlik Birlikleri, Türkiye halkının devrimci demokratik mücadelesinde yer almalı, bu mücadele beraberliğini, örgütsel ittifaklara yolaçacak şekilde geliştirmelidirler.

Kürdistan devrimi, Ortadoğu'nin en ağır, aynı zamanda bölgenin karakterini değiştirecek etkinlikte bir devrimdir. Ortadoğu'da yaşanan ağır toplumsal-ulusal sorunlar ve bundan kaynaklanan devrim, karşı-devrim savaşı, Ortadoğu halklarının kurtuluşunu kader birliği haline getirmiştir. Birlikler, Ortadoğu'da emperyalizm ve bölge gericiliğine karşı, bölge yurtsever, devrimci güçleriyle devrimci dayanışma içinde olmalıdır. Ortadoğu'daki Kürdistan devrimci-yurtsever birlikleri, bu alanlarda bulunmanın avantajlarını değerlendirerek dayanışmaları geliştirmelidirler. Kürdistan devriminin egemenliğinde bulunduğu halkın devrimci-demokratik devrimiyle yakın bağlarından dolayı, birlikler bu ülkelerin devrimci, demokratik, anti-faşist birlik ve hareketleriyle ittifak ve dayanışmaya önem vermeli, pratikte bunun çalışması içinde olmalıdırlar.

Özellikle Avrupa'daki Kürdistanlı yurtsever birlikler, ittifak ve dayanışmalar açısından verimli olan bu alanı bütün olanak ve araçlarıyla en verimli tarzda değerlendirmenin çalışması içinde olmalıdırlar.

Birlikler, ilkesel davranarak pratikte büyük bir politik esneklik içinde olmalıdırlar. Faşist Türk sömürgeciliği ile çelişkisi olan her güçle geliştirilecek taktik ilişkiden yana olmalıdır. Birlikler, bu politik esnekliği, cephe içi örgütsel alana kadar yansıtarak, herkesin güç ve olanaklarını cephe gelişmesine tabi kılmalıdırlar.

Ulusal Kurtuluş Sınıf Birliklerinin...

Baştarafı 17. sayfada

mücadelede sürekli öncü meşale olduğunu ve manevi değerlerinin mücadelede sürekli yaşatılacağını, şehitlerin anısına leke sürdürmeyeceklerini vurgulayarak, gerilla savaşımız ve dağlarda, şehirlerde, zindanlarda, zorlu bir pratik içinde ulusal kurtuluş bayrağını dalgalandıran militanlarla dayanışma kararı aldılar...

Konferanslar, hiçbir saldırı ve engellemenin ulusal kurtuluşçu Birlik faaliyetlerinin ilerletilmesini ve Birliklerin en geniş yığınları kucaklayarak örgütlendirilmesini önleyemeyeceğine dair kararlılıklarını belirterek, Konferansa katılan her delegenin Birlik çalışmalarının bir odağı gibi etkin bir faaliyet içine girmesinin zorunluluğunu belirterek, her alandaki bütün işçi, kadın, gençlik, aydın Kürdistanlıların Birlik faaliyetlerine katılmasının yurtseverlik zorunluluğunu vurgulayarak çağrı yaptılar.

Birlik Konferansları bundan sonraki adımlarının Birlik Kongreleri olduğunu vurgulayarak, çalışma kararlılığı içinde, bu ilk tarihi toplantılarını sonuçlandırdılar.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	6.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

Li ser vê xakê cih ji bo mêtingeran û xulamên wan nîne

Serfîrazî a tektîka gerîlla ye

destpêk rûpela dawî de

rastiyê ye. Gelê me, daku xwe bike artêşek, giring bû serî bide şerê gerîlla.

Şerê ku ji destpêka sala 1987'an pêde li Kurdistanê bi awahiyeka tunde tê bilindkirin, daxwaza artêşbûna gelê me şanî dike. Li dijî hemû tektîkên şerê taybetî ê dijmin, gelê Kurdistan bi şerê gerîlla xwe radigre. Mehên Hezîran û Tirmehê de, bi şerê ku dorfirehkir, hemû tektîkên şerê taybetî perçiqand. Vê yekê li Kurdistanê jî bi delîl danî holê ku, şerê gerîlla, şereke ku dikare serfîrazî bidest bêne. Yekcar din eşkere dibe ku, heke şerê gerîlla rast bê bikaranîn û bi hostayî bê pêsvebirin, tu artêş nikare xwe li hember rabigre. Şerê ku xwe mezin dike, serfîraziya tektîka gerîlla ispat dike. Nexasim, encama tundekirina şerê gerîlla bi destê yekîtiyên me yên rizgarıya netewı, çıroka qehremaniya ordiya Tirk felişî û herwusa, yekîtiyên kontr-gerîlla, komên taybetî, parezkarên gund û hemû hêzên şer yên taybetî jî têkçûn û îflaskirin. Tiştê ku li vir têkçû, rastî ne tenê ordiya mêtingera Tirkan e, hemû azînên şerê taybetî bi xwe têkçûne.

Rêkxistina çetên milîs îflaskir

Parêzkariya gund ku mêtingerên Tirkên faşist bi keftûlaft û hêviyeka mezin pêşvebiribûn, îroj bi giştayî îflas kiriye. Ê din berpirsiyarên mêtinger bixwe, qala rakirina parêzkariya gundan dikin.

Li hemberê livbaziyên tunde yên li dijî parêzkarên gundan, pêwist li bajarên Midyadê, Mehsertê, Nisêbînê, Hezexê, Qilaba, Şemzînan, Aralik û li gelek derên din, parêzkarên gundan destpêkirin ku xwe bidin destê hêzên ARGK.

Weke nûçên gihan me, navbera van çend hefteyên dawiyê de, gelek parêzkarên gundan çekên xwe berdane û xwe didin destê yekîtiyên ARGK. Salox gihan me ku, li Mehsertê, Midyadê, Nisêbînê, Hezexê, Qilaba û Şemzînan gelek parêzkarên gundan payhev çekên xwe berdane. 4 parêzkarên gund li gundê Qirçîcegî navça Aralik bajarê Serhedê (Qers), gava bihîstin ku yekîtiyên ARGK li êrdimê ne, çekên xwe birine li dijmin vegerandine. Dure yekîtiya ARGK tê gund û dest li ser çeka keyê gund datîne. Dîsa li vê navçê, li gundên nola Çamurlu, parêzkaran çekên xwe li xwediyên xwe vegerandine.

Ji bona hilbijartina keyên gundên Haktanir, Şenkoy û Çatalqaya li navça Kixî bajarê Bingolê, tu kes xwe endam şanî nekiriye. Bi vî awahî, li aersê gundan jî keytî vala ma. Hersê keyên van gundan yên berê, ji ber sîxuriya bo dijminan, hatibûn cezakirin.

Keyên gundên Haktanir û Şenkoy hatibûn kuştin, û keyê gundê Çatalqaya jî guhdariya bangên yekîtiyên ARGK kiribû û istîfa xwe dabû û dure mala xwe biribû Stanbolê. Li hersê gundan ji mêtinger nikarin ji xwe re keyên nûh, çetir bê gotin sîxur û glîkarên nûh peyda bikin. Tukes bersiva banga mêtingeran neda û bêbextiya li welat nepejirand.

Ji vê rûdanê jî tê dîtin ku, mêtinger ê din nikarin bi hesanî ji xwe re noker û sîxuran peyda bikin.

Çîroka "Mehmetçîkên qehreman" tarûmar bû

Destpêk rûpela dawî de

girt. Hilweşîn û têkçûna ordiya Tirk xwe dihilimêne rojnamên mêtinger jî ê din: *"Dewlet dibêje koka eşkiyan hat birîn û ketine nava keftûlafta mirinê..., lê dawiya êrîşên wan nayin.'*

'Rûdan xwe ji qontrola hûkûmetê derxistine... Leşker, bilî dilpaqijiya xwe, nikarin ji bin vî barî derkevin.' '... Ez dibînim ew jî hêdî hêdî ber bi xeta min a bêhêvî ve tên. Ew kesên ku tim dibêjin 'li quleka veşartinê digerin', niha xwe bêdeng kirine... Heya ji we bê li pêşiya navê wî gotinên xemlandî deynin, ev qad ne qada ku Mehmedê me bikaribe hesp bileyzênê ye." Ev çend hînkarên ku ji rojnamên mêtingeran hatin hilbijartin bûn.

Tenê ev hînkar, şanîdikin ku çîroka "Mehmetçîkên qehreman" tarûmar bûyê. Balona ku pifdabûn, peqîyaye. Nexasim, taliyê de binkeftina xwe qelbulkirin. Herçuqasî li navçên weke Mehsertê, Midyadê, Nisêbînê, Hezexê, Cizîra Botan, Dihê, Şirnex û Qilaba bi hezaran û sedhezaran leşkerên wan hene jî, li hemberê hêzên me perîşan dibin û derbên mezin digrin. Herrojê, hêzên têkuzkirinê yên nûh tênin êrdimê, lê ev jî avê de diçin. Livbaziyên ARGK bêhtir dibin û şer xwe germ û geştir dike.

Niha mêtingerên Tirk dixwazin, piştî rakirina girêdana awerte li bajarên Mêrdîn, Sêrt, Çolamêrgê û Amadê, walîkî koordînatoriyê bidamezrênin. Bivê mêtingerên Tirk dixwazin, şerê xwe ê taybetî kurtir û dorfirehtir bikin. Waliyê koordînator jî wê birêvebirina vî şerî pêkbêne. Ev walî wê niha ji 4 bajaran berpirsiyar be. Lê ev yek, gumane ku wê li bajarên din jî bê bikaranîn.

Heyf li Samsurê li erdê nema

Sîxur û gelîkar Hacî Mermer, ku li Samsurê (Adiyaman) yekîtîkî gerîlla a ARGK ku li wir xebatên şoreşgerî birêve dibir, glîkir û bû sedema şehîdbûna 5 şoreşgeran hat kuştin, û herwusa 5 sîxurên glîkar jî birîndar ketin.

Roja 26'ê Gûlanê, di şerekê de ku ji beyanê heya êvarî doma, 5 şervan bi berxwedaneka leheng, piştî ku derbên mezin li mêtingeran xistin, bi bêbextî hatibûn şehîdkirin. Sîxur û glîkarê bi navê Hacî Mermer, ku bi glîkirina yekîtiya ARGK li bal dijmin, bibû sedema şehîdbûna şoreşgeran, berî hingê jî bi glîkarîyên vê nolê, bibû sedema ku gelek welatperwer bên hingavtin. Daku ceza vî xinizê bêbext, ku ji mêj mirinê mafkiribû, bê dayin, bi şev yekîtîkî ARGK tê mezra Kûçûkoluk gundê Ulakli. Welatfiroş û sixurên glîkar yên din, ku di xênî de bûn hatin girtin. Yekîtiya ARGK ku gunehên Hacî Mermer yeko-yeko gotê, ji ber van gunehkariyan, wî mehkumê mirinê kir. Yekîtiya ARGK, ku nokerên din ji brîndar kir û livbaziya xwe bi jêhatîbûn bi servexist, li şun xwe belovokek ji yên ARGK jî hişt.

Derbên mezin li parêzkarên gundan ketin

Li Mehsertê-Pinarcik, Midyadê-Yuvalî, Hezexê-Peçenek, Şemzînan-Ormancik, Xanî-Kirmelî, Qurtalan-Erguwan, Pûlûmur-Qayabal û Sampaşa

bêhtirî 100 çete hatin cezakirin

Ji nivê meha Hezîranê heya nivê meha Tirmehê, şerê me ê rizgariya netewî bi şêweyeka tunde hat pêşvebirin. Li gelek nevçan derbên mezin li parêzkarên gundan hatin xistin. Ev sîstema ku mêtingeran, bo qirkirina Kurdan bi destê Kurdan, pêşvebirin, hate pejilandin û perçiqandin. Piştî livbaziyên 15'ê Tabaxê mêtingeran zagonek bi navê "Îzalê-î Şekavet" (tunekirina eşqiyan) derxistin û serî dan azîna parêzkarên gundan. Niha ev azîne, wek ku ew bi xwe dibêjin, qulibî "Hîmaye-î Şekavet" (parastina ji eşqiyan). Em dev jê berdin ku îroj parêzkarên gund dibin dîwar li pêşiya têkoşîna me, ê din nikarin xwe bi xwe biparêzin. Gelek parêzkar çekên xwe danîne, xwe didin destê Artêşa Rizgariyê û hinde ji direvin, diçin bajarên rojava Tirkiyê. Wusa ku ê din komara Tirk li gelek gundan, nikarê parêzkar û key (muxtar) ji xwe re peyda bike.

Çembera îxanetê ku mêtingerên Tirk li ser gelê me dirêsin, tê pejilandin û belavkirin. Û Alayên Hamîdiye, ku ji nûhve dixwazin avabikin ji niha ve îflas dikin.

Operasyonên me yên ref bi ref, yên şerê şoreşger li dijî parêzkarên gundan, bilî hemû tedbîrên mêtingerên Tirk û operasyonên wan yên dij-şoreşger, bi gavên mezin berdewam dikin.

Li Xanî çeteyek hate belavkirin

Li mezra Keram gundê Kirmelî navça Xanî li Amedê, roja 10'ê Tirmehê êrîşêk çû ser çetan. 4 çete hatin kuştin, 7 ji birîndar ketin.

Yekîtiya ARGK, ku bi şev dora seet 21.00'an xaniyê ku çete lê diman zivirand, bange xwe bo dest dayinê li wan kir. Lê ji ber ku ev welatfiroş nexwestin teslîm bibin, şer derket. Gerillayên ARGK agir berdan xênî û encamê de ev çete bersivên xwe girtin. Bi tunekirina vê koma bêbextan, gelek çeteyên li derdorê, destpêkirin ku çekên xwe berdin û xwe bidin dest.

Li gundên Yuvalî û Peçenek operasyona şoreşgerî

Roja 8'ê Tirmehê, kin piştî gera Turgut Ozal li gundê Pinarcik ku tevlî hêzên parastinê yên mezin hatibû gund, di heremekê de ku gelek nêzîkî Pinarcikê ye, li gundê Yuvalî navça Midyadê û gundê Peçenek navça Hezexê (Îdilê), 2 yekîtiyên ARGK yên ji 30 kesan, êrîş pêkanîn. Li kêleka hêza taybetî a ji 10 hezar kesan ku Turgut Ozal diparast, hêzên ordiyê jî li derdorê tedbîrên parastinê yên hişk sitandibûn. Bilî van tedbîran giştan, û hîm ji di demekê de ku Turgut Ozal li derdorê bû, êrîş çû ser van gundan. Ev rûdan xurtî û serdestiya Artêşa me a Rizgariya Gel, dîsa datîne pêşiya çavan. Hemû operasyonên mêtîngerên faşîst, li hemberê operasyonên gerîllayên ARGK yên şoreşger, yeko-yeko tên bêhîkarkirin û têkbirin.

Hêzên ARGK ku bi şev dora seet 20.00 de, eynî demê de ketin nava herdu gundan, çete û keyên gundan ji xwe re kirin hedef, ku evan dema borî de bibûn sedema şehîdketina şoreşgeran û bilî hemû bangên şoreşgeran, dev ji bêbextiyê û çahşitiyê bernedabûn. Domana van livbaziyan de, li kêleka ku gelek xanî hatin şewitandin, 25 kes ji hatin kuştin.

Beyana 9'ê Tirmehê, komek ji parêzkarên gund ku bi minîbusekê dihatin gundê Yuvalî, ji ser meyinekê ku şoreşgeran li ser rê xistibûn erdê, derbasbûn. Minîbus firî hewayê û 8 parêzkarên gund mirin, hevqas jî birîndar ketin. Ji hêla koma narîncok û herifandinê a ARGK, ku êrîşa li ser gundê Yuvalî pêkanî, daku hêzên leşkerî, yên ku bêne gund bêliv bimênin, ev mayin hatibû raxistin. Lê yekîtiyên mêtinger ku bi şev newerîn ji lîsa xwe derkevin, nehatin gund. Parêzkarên gund yên ku bi minîbusekê dihatin, ketin xefkê.

Erîşên hêzên ARGK li gundên Peçenek û Yuvalî, hîkariyeka gelek mezin belavkirin. Di êrdimên operasyonan de pêkhatina êrîşên şoreşgerî, di nav refên ordiya Tirk de tirs û xofeke mezin derxistin holê. Gava Turgut Ozal li gundê Pinarcik axafa xwe de, "eşkiya wê cezayê mafkirî bistêne, ji bilî teslîmbûnê tu çara wan nîne" digot û hêj seetek ji ser vê axafê derbas nebibû, ev kiryar pêkhatin. Ev bûyer pir eşkere datînin holê ku, kiye ê ku nikare xwe ji mirinê xelasbike û kiye ê ku giringe teslîm bibe. Eşkereye ku yên wê teslîm bibin, wê bibin Komara Tirk û xulamokên wan. Ger berpirsiyarên faşîst û bêbextên welatfiroş eseh dixwazin jiyana xwe berdewam bikin, giringe li dijî gelê xwe xwe bêhtir gunehkar nekin û xwe bidin destê hêzên ARGK. Bervaja vê rewşê, tu kes wê nikaribe wanan ji encamên mîna li Yuvalî, Peçenek, Pinarcik, Ormancik, Pûlûmur û gelek deran, rizgarbike.

Du caran êrîş çû ser Pinarcikê

Di êrîşên şoreşgerî de ku çûn ser gundê Pinarcik navça Mehsertê (Omerlî), hemû çetên li gund hatin behikarkirin. Çetên ku banga Artêşa me a Rizgariya Netewî bi şêweyê "xwe bidin dest" bicih neanîn, hertim bi serhişkî diyar dikiran ku, wê gunehên xwe li dijî gelê me berdewam bikin.

Bi hîma ku li dewleta Tirk a mêtinger digirtan, ger li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî, ger jî li dijî gelê derdorê, ev çete, dijminahiyeka har û azirî pêşvedibir. Bi êrîşekê ev gişt hatin cezakirin. Serî de keyê gund, çetên hartirîn û çavsortirîn bersiva gunehbariyên xwe sitandin. Gelek xaniyên çetan jî hatin hilweşandin. Tê agahikirin ku, piştî livbaziyê weke ku mêtingeran eşkere kir, 31 kes hatine kuştin û yên li paş mayin jî, gund berdane û reviyane êrdimên din. Çetevaniya weke çeperekê li dijî têkoşîna serxwebûna gelê me tê danîn, bi vî awahî ji ber daxwazên tektîka me a şerê gerîlla, gav bi gav ji Kurdistanê têtin paqijkirin. Weke ku ji rûdana Pinarcik dîsa derkete holê, wê jiyan bo îxanetê li Kurdistanê nayê naskirin û bêbext wê bê ceza nayin hiştin.

Bilî hemû tedbîrên hêzên ordiya faşîst ku piştî livbaziya li gundê Pinarcik birêxistin, mîna ku hêzeke leşkerî a mezin tevli komên taybetî anîn derdorê, pêşmergên ARGK cara duwemîn ketin gund. Li vir civinek bikaranîn û dure derbasî gundê Işikdere bûn û li wir jî bi gundiyan re civînek pêkanîn.

Li Ormancik-Şemzînan 3 çetên milîs hatin kuştin

Êrdimek din ku mêtingerên faşîstên Tirk dixwazin li wir parêzkariya gund pêşvebibin, êrdima Şemzînan e. Mêtingerên ku gelek baş dizanin, wê Şemzînan di têkoşîna me a rizgariya netewî de risteke gelek mezin bileyize, li kêleka bi hezaran hêzên leşkerî, destpêkiriye ku parêzkariya gund jî bi lez rêkxistin bike. Belê mêtingerên faşîst yên ku hêjmareka gelek kêm ji bêbextan karin rêkxisttin bikin, pîkoliyên xwe li ser gelê derdorê tunde dikin û bi kotek hinde kesên din ji xwe re kirin cahş. Lê weke negihan hêviya xwe, wusa jî gelek kes, derî çendek neyarên gel yên çavsor û bêmejî, çekên xwe li dijmin vegerandin, an jî çekên xwe anîn dan hêzên me yên rizgariyê. Li Şemzînan ku çetevanî derbekî pêwist xwar, hêj jî delametên tunekirina vê avahiyê li pêşiya me hene.

Parêzkariya gund ku haceteke bo "qirkirina Kurdan bi destê Kurdan", di têkoşîna domana bê de jî, hedefeka yekemîne. Bi vê armancê, êrîş li ser gundê Ormancik hat pêkanîn. Vê livbziyê de 3 parêzkarên gund hedefbûn û hersê jî hatin kuştin. Ev welatfiroşên dilkiret, cezayên xwe, ku gunehkarî li dij gel û têkoşîna me bicihdianîn, girtin.

Li dehan gund civîn çêbûn

Di van rojên taliyê de ku şer bi dijwarî didome, li bi dehan gund civîn pêkhatin. Gelek têkoşêr xwe gihandin refên ARGK.

Li derdorên navçên Mehsertê, Midyadê, Nisêbînê û Hezexê, li gundên Kuyular, Tütünlü, Akincilar, Dibek, Daxiçi, Üçyol, Üçyil ûhw... êrîş çêbûn. Li van gundan civîn hatin çêkirin.

Pêwist ji bajarên Midyadê, Nisêbîne, Mehsertê û Hezexê gelek xort xwe dighênin hêzên rizgariya netewî. Di vê hefta dawiyê ji van derdoran nêzîkî 100 kes xwe gihandin şoreşê. Li Çalê jî 10 kes xwe gihandin hêzên ARGK. Li dora Qilaba, gundên Hilal, Akduman û Akpinar jî 30 kes xwe gihandin têkoşînê; hêjmara kesên ku xwe ji vir gihandin şoreşê, bi vê nolê giha 50 kesan. Weke agahiyên gihan me, ji bajarên Aralik û Îxdirê jî, li dora bajarê Serhedê, 40 kes xwe gihandine şoreşê.

Li Pûlûmur key hatin cezakirin

Keyên gundên Qayabal û Şampaşa li Pûlûmurê, bo bersiva xulamtiya xwe bo mêtingeran, hatin cezakirin.

Yekîtîkî ARGK, ku hat gundê Qayabal keyê gund û hemû gundiyan li qada gund civandin. Gunehên key, ku heya niha li dijî hêzên şoreşger û gelê me birêxistibû, li pêşiya hemû gundiyan hatin duxuyankirin. Gundiyên ku, biryara Artêşa me a Rizgariya Gel li dermafê keyê gund guhdarî kirin, biryara mirinê bo wî bi şahî pîrozkirin û xwestin ku key bersiva kirinên xwe bistêne.

Ji ber vê yekê keyê (muxtar) gund, li qada gund hate cezakirin.

Bilî vê, glîkarek bi navê Bînali Gonültaş li vî gundî, ku welatfiroşiyê dike, ji ber ku roja bûyerê ne li gund bû, niha xwe ji mirinê xelaskir. Yekîtiya ARGK ku mala vî kesê dijminê niştîman şewitand, jê re salox li du xwe hêla, ku lezbilez gund berde û yekcardin dernekeve pêş çavê hêzên rizgariyê.

Wê şevê de, yekîtîkî ARGK jî çû gundê Şampaşa. Û li dijî sîxurê glîkar Dursun Qoçan livbaziyek pêkanî.

Welatfiroş Dursun Qoçan ku keyê gundê Şampaşa bû, ji demekê dur û dirêjbû, glîkarî dikir. Herçuqasî berî hingê çend caran salox jî re hatin şiyandin jî, dev ji bêbextiya li welat berneda. Ev xwînxwarê çavsor, mirina xwe ji mêj mafkiribû.

Nandozê welat ku di nav tirseke gelek mezin de bû, ji ber ku dizanî wê yekîtiyên ARGK êrîşek bênin ser wî, ditirsiya ku li mala xwe jî raze. Nexasim, roja bûyerê jî ev xiniz ne li mal bû, lê ji cihe xwe veşartî, piştî gereke li du wî, hat derxistin û cezakirin.

Li Erguwan-Qurtalanê çekên 7 parêzkarên gund ji wan hatin sitandin

7 parêzkarên gund, ku li gundê Erguwan navça Qurtalanê bi kotek hatibûn çekdarkirin û ji wan dixwestin li dijî yekîtiyên me yên rizgariya netewî şer bajon, ji hêla yekîtîkî gerîllayên ARGK hatin bêçekkirin.

Yekîtiya gerîlla a ARGK ku çû gundê Erguwan, dora gund girt û bang li 7 gundiyên ku çek xistibûn destê wan bo şerê li dijî gel û şoreşgeran, hat kirin ku xwe bi dest bidin. Parêzkarên gund ku dizanîn ger teslîm nebin wê bênê kuştin, çekên xwe ji destên xwe berdan û teslîmî yekîtiya gerîlla a ARGK bûn.

Ev çetên ku hêj nûh çek girtibûn û li dijî gel gelek gunehên mezin nekiribûn, ji ber ku soz dan ku nema çek wê bigrin û nema derkevin pêşiya hêzên ARGK, dîsa hatin berdan. Şoreşgeran dest danî ser çek û bêsîmên (telsiz) wan.

Yekîtiya ARGK dure, civînek bi gundiyan re pêkanî. Civînê de hat duxuyankirin ku, tu suçê li dijî gel û şoreşgeran bêceza namîne û rêya rizgariyê, tenê têkilbûna nav şerê rizgariya netewî a li pin pêşengiya PKK, ERNK Û ARGK ye. Dure parêzkarên gund yên ku teslîm bibûn hînkar şanîkirin û gotin, yen ku naxwazin gunehbariyan li gel bikin, giringe xwe bidin destê hêzên ARGK. Yên ku vê bikin wê bêne azadkirin, yên ku nekin, kirinên wan tucaran li bal wan namêne.

Dafa li dijî operasyonan li Şemzînan û Dihê

Li dora bajarên Mehsertê (Omerlî), Midyad, Hezexê, Nisêbîn, Şemzînan, Dihê (Êrûh) û Qilaba, hinde operasyon bi bêhtirî 10 hezar leşkerên taybetî, tevlî Tugaya Qomando a Taybetî ji bajarê Qeyserî, bi hezaran polîs, parêzkarên gundan û serbazên cenderman, tên birêvebirin. Mêtinger herrojê, dibêjin me eşqiya li Nevala Beronî, Nevala Hespistê (Cehennem Deresî) û li qirexa Ava Hêzilê û li cih ne din; "asêkir", "me kirin çemberê", "girtina wan karê kêliyan e" ûhw. Lê bilî van duxuyaniyan, yekîtiyên operasyonan duhev dikevin dafên dij-operasyonên hêzên ARGK û hundabûnên giran didin.

Hefta yekemîn a meha Tirmehê li gundên Derecik û Koçyîxit li navça Şemzînan 2 daf (kemîn) hatin vegirtin.

Roja 10'ê Tirmihê li qopaniya Findikê navça Dihê, dora êvarî xefikek li pêşiya yekîtîkî operasyonan hat vegirtin.

Dora seet 2'ê şevê hêza dijmin dikeve xefkê. Şereke dijwar derket. Weke agahiyên gihan me, ji destê pêşemîn, 2 serbaz hatine kuştin û 3 serbaz ji birînên xedar girtine.

Bilî van dafan, herwusa li Qilaba, Şemzînan, Midyadê, Mehsertê, Hezexê, Dihê û li gelek derdorên din, şerên di navbera hêzên ARGK û yên dijmin berdewam dikin. Li Nevala Hespistê, şoreşgeran derbên mezin li dijmin xistine û çembera wan şikandine. Weke tê gotin li vir gelek miriyên dijmin çêbûne, û li herema Botanê dijmin bi lez binkeftî dibe.

Li bajarên Erzerom, Serhed (Qers) û Agrî (Araratê) jî operasyonên mêtingeran, nekarîne pêşveçûna şerê şoreşgerî birawestênin. Van rojên taliyê de, serî de li bajarên Aralik û Doxubeyazîdê, li Erzerom, Serhed û Agrî, xebatên gerîllayên ARGK zêde dibin.

Destura mêtingeran bo rêçêkirinê nayê dayin

Du livbaziyên 15'ê Tebaxê 1984'an, mêtingerên Tirk bi armanca karên leşkerî lez dan çêkirina rêyan. Mirov dikare bêje ku, li her derê stratejîk şantiyek danîn. Bi vî awahî, mêtingerên ku dixwestin derfetên tevgera xwe zêdebikin, wê bibin xwediyê derfeta demeka kin de anîna hêzên xwe yên leşkerî li gelek êrdiman û operasyonên xwe tundebikin. Armanceka din a vê rêçikirinê, daxwaza talankirina dewlemendiyên bin- û serer-din yên welatê me ne.

Bona rawestandina van daxwazên dijmin jî, êrîşên şoreşgerî ji hêla hêzên me yên rizgariyê tên birêvebirin. Livbaziyên ku vê dema taliyê de pêkhatin, evên jêrînin:

Êrîşek li dijî şantiya mezra Çinarcik gundê Taşli, di navbera navçên Midyad û Nisêbînê, ku karên çêkirina rê dikir, pêkhat. Domana livbaziyê de, axafên propaxendeyî bo karkerên li wir hatin çêkirin. Gava hacetên li wir gişt hatin şewitandin, dest li ser hinekan jî hat danîn. Weke agahiyên gihan me, diyar dibe ku, greyderek, dozerek, 2 kompresor, mekînekî qulkirina keviran û sîlîndirek bi temamî hatine şewitandin.

Li navça Hezexê jî, mînîbusek a hevkarên bêbext hate şewitandin.

Li ser rêya bajarê Dêrsimê û navça Pûlûmur, şantiyeka Miduriya Gelemperî a Karên Xizmeta Gundan, roja 7'ê Tirmehê, ji hêla hêzên me yên rizgariyê hat vegirtin.

Yekîtiya ARGK, karkerên li wir civand qadekê û armancên kiryarê gote wan. Piştî ku yekîtiya ARGK dest danî ser hinde hacetan, yên mayin jî şewitand. Li vir jî treylerek û hacetên din gişt hatin tunekirin.

Yekîtiya gerîlla a ARGK, piştî ku xwe ji cihê rûdanê durxist, leqayî erebekî PTT (Posta-Telefon-Telgraf) bû. Agir bi vê jî xistin.

Li kêleka van livbaziyan, li bajarên Serhedê, Araratê, Doxubeyazîdê û Kixi jî livbaziyên vê nolê pêkhatine. Li gundê Îslamkoy û qopaniya Taşburun li navça Aralikê, 2 şantiye hatin vegirtin. Hemû hacetên li herdu qempên rêçêkirinê hatin şewitandin. Dure êrîşek çû ser şantiyeka li bajarê Doxubeyazîdê. Hacetên li vir jî hatin texripkirin. Li bajarê Kixi jî, dozerek û çend greyder hatin tunekirin.

Roja 10'ê Tirmihê li bajarê Midyadê jî, embara êzingan a Daîra Dehlûdewiyan li Mêrdînê, hat şewitandin.

Gava bi buhatiya 20 milyonan Lîrên Tirkî êzing hatin şewitandin, kantarên bi buhatiya milyonan Lire jî hatin şewitandin.

Êrîşên li dijî têkoşîna me li Ewrupa hatin protestokirin

Destpêk rûpela dawî de

tin. Rojnama TAZ, Morgenpost, radyona NDR û televizyona ARD nûçe li ser bûyerê weşandin.

Bremen: Komek welathêz, buroya "die Grünen" vegirt. Radyo bûyer weşand. Ev livbazî jî bi armancên jorîn pêkhat.

Celle: Roja 12'ê Hezîranê, 50 piştgirtên ERNK her bi van armancan, avahiya belediyê vegirtin. Gelek rojname hatin cihê bûyerê.

Hannover: 30 dilxwazên ERNK jî li bajarê Hannoverê, avahiya DGB vegirtin. Ev livbazî 5 seetan bi protestoya runiştinê berdewamkir. Gelek rojaname bûyer nasî xwedevanên xwe kirin.

Frankfurt: Komek ji welatperweran balyozxana Hollanda vegirt. Bikaranîn vê hûkûmetê û polîsên Alman hatin protestokirin.

Strasbourg: 40 piştgirtên ERNK, roja 12.6.1987'an li bajarê Strasbourg li Frense, dêra dîrokî a bi navê "Mesur Katedralîn" vegirtin. Li ser mudehala polîsan, welatperwer dest bi xweragirtina birçimayinê kirin. Gelek rojname û televizyon bûyer weşandin. Roja dure 35 welatperwer, ji bo piştgirtina hevalên xwe hatin pêşiya dêrê. Ev livbazî 3 rojan berdewamkir.

Kopenhaag: Roja 12.6.1987'an komek welatperwer li Kopenhagê balyozxana Hollanda vegirt. Hemû rojnamên Danîmarka bûyer nasî xwendevanên xwe kirin.

Mannheim: Roja 15'ê Hezîranê komek ji Kurdan avahiya DGB vegirtin. Hevdîtinek bi serekê DGB re çêbû. Radyona Saarbrücken hevpeyvînek çêkir. Televizyona ZDF rûdan weşand.

Bielefeld: Roja 14.6.1987'an komek ji welatperweran, tevlî jin û zarokan, gişt tevde 40 kes, makama serekê belediyê vegirtin. Bikaranînên dewletê yên paşverû protestokirin. Gelek rojname hatin cihê bûyerê.

Zurîh: Li vî bajarî jî balyozxana Holanda hat vegirtin.

Li bajarê **Düsseldorf** u hinde bajarên **Hollanda** jî livbazî birê ketin. Herwusa li **Berlînê** jî livbaziyek pêkhat.

Em destana xweragirtina ronakrewanên Sasonê, ji serboriyên rêhevalekî me ku vê xweragirtinê şopandiye, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

"... Û bi rika li dijî bêbextiyê, me li ber xwe da em li ber xwe didin, emê li ber xwe bidin"

Destpêk hêjmara borî de

Gotinên Cahît yên ku civîna dawiyê de gotibû, niha çingînî didan guhan: "*Dijmin*" digot bi dengê xwe ê bilind û tijî hêrs... "*bêbextan ji xwe re bikartêne. Dixwaze baweriya gel di derheqê şoreşê de bi vê nolê bihejêne û xwesiparî dorfireh bike. Li dijî vê jî, ji bona em dijmin paşve bidin, girsên gel zînde bihêlin û têkoşîna şoreşger pêşve bibin, ger bedela wê çi be bila be, giringe em propaxanda şoreşgerî û livbaziyên çekdarî yên şoreşger dijwartir bikin. Hewceye em xwe ji êrîşên dijmin biparêzin. Lê ez dixwazim vêna jî bêjim ku, gava em leqayî dijmin bibin, giringe em li berxwe bidin. Tucaran em nekevin destê dijmin û em nehêlin bibin dîlî (hêsîr)... Em bizanibin xwe li wir fîdabikin, cihê ku li wir ev yek pêwiste.*"

Wusa gotibû Ewî. Niha, gava leqayî dijmin bû, xweragirtineke gewre bilindkiribû û li wir xwe fîdakiribû, şehîd ketibû, wê kêliya ku ev yek hewcebû. Ew endamekî şoreşê ê jêhatî û pêşengekî gel ê mêrxas bû. Gelek zû xwe bi girsên gel dida heskirin û tevlî wan dibû... xwediyê kesbûneke proleter bû. Ger Ewî kesekî nûh naskiriba, dikarî demekî gelek kin û piştî mijûliyeka kurt de, wî razîkiribana. His û baweriyên mirovên pêşiya xwe bi bal ji ber çavan derbas dikir. Gotinên xwe dida guhdarî kirin. Tiştê ku bixwesta bêje, bêgotin dikir seriyan de. Karek an delametek dida her mirovê ku bi wî re xeber dabû û bikariba li ser milên xwe hilde. Wanan dikir bin fermana têkoşînê. Bi van taybetiyên xwe Ew, propaxandekar û rêkxistinkarekî mezin bû ku xwe bi gel dabû pejirandinê...

Ew, pêşrevanekî bihîm bû ku têkoşînê de barên girantirîn dida ser pişta xwe û bi vê taybetiya xwe jî, dibû nimûnek ji bo hevalên bin fermana Wî de. Li kêleka pratika borî de, dema nûh de jî ku karên berpirsiyariyê hilgirtibû serxwe, tu çewtî û guman şanî nekir, bi moraleke xurt û qinyadeke mezin di refên pêşîn yên têkoşînê de pêşve çûbû. Bi dîtina konevaniya dema bê, bi hîma biryariyê û hostayiya pêşengiyê, bi hemû rêhevalên xwe dabû pejirandin ku, endamekî Partiyê ê pêşajo û xurte.

Rênas dihat bîran. Di şeveke sar û tarî-zilumat de, barên giran li ser milan... Bin hoyên ku dijmin derdor girtibû, rêwiyê rêkî dirêj bû... Bilî barê xwe ê giran, bi serhişkî dixwest barê hevalê xwe ji bide pişta xwe û dabû jî, ji ber ku hevalê Wî gelek westiyabû. Gava li derekê tehluke (xeter) bidîta, an kemîneke dijmin guman dikir, xwe dida pêştirîn û xwe dikir hedef ji bo hevalên xwe.

Dîsa Rênas dihat pêş çavan. Li gundekî Qurtalanê sala 1976'an... Li wir mamhosteyê dibistanê bû... Tevlî şagirtên xwe ku gelek ji wan hesdikir... Di nav nêrînên şagirtan yên tijî evîn û xweşî... Li ber texta nivîstinê a reş... carcarnan bi tebeşîra destê xwe de tiştan dinivîse, carcarnan berê xwe dide zarokan û bi rûkenî dipeyive: "*Nexwe*" digot, "*dewleta Tirk van dibistanan vekirye, ne ji bona ku em bixwênin û bibin zana. Dixwaze Kurdîtiya me bi me bide jibîrkirin. Başe... ma gelo veca giringe em bixwênin an ne? Divê em nexwênin? Na! Emê bixwênin. Lê... bi hoyên ku em van gotinên niha dibêjin jibîr nekin. Giringe em bixwênin, ji bona ku em çêtir rastiyan fahmbikin. Nasbikin û hûrbikolin. Belê, tenê ji bo vê yekê giringe em bixwênin.*" Piştî van gotinan dikir û qederekê dengê xwe dibrî, çavên xwe diquliband şagirtên xwe û dipirsî: "*Ma ne wusa ye?*"

Û wê kêliyê de, gotinên Rênas yên ku hêrs li ser reformîstên xwesipar û îxanetê divereşandin û mirinê piçûk didîtan, guhan de çingînî didan. Piştî rêveçûneke dirêj û zehmet tirêjên beyanê avêtibûn û kom li derekî bilind rawestiyabû, ku ji wir çemê Qeyserê bi hesanî bikaribe bê dîtin. Gava heval gişt xwe li hevdu komkiribûn û runiştibûn, Rênas dêhn û bala xwe ji nişkan ve da xwerustiyê (tabîatê). Li hemberê şeng û şepala çiyayên bilindî serjor, dehlûdewiyên weke deryakî kesk, kulilkên zer û sohrik ku bi sedan reng xwe vedabûn û avên sarên cincilî yên weke şîrê sipî ku ji navenda latan hurik-hurik dimizin û diherikin, xwe dabû xewnan û heyirî mabû. Wê kêliyê de ketibû nava fikarên kur. "*Rastî*" digot: "*ji bo girêdana bi gel û welat, tenê xwendina nivîstan nebese. Gava mirov li Kurdistanê bigere, mirov û xwerustiya Kurdistanê ji nêziktir nasbike, hisê mirov jî bêhtir vedibe û hingê mirov verastan çêtir fahmdike. Binêrin hevolno... binêrin! Li vê bedew û sipehiyê binêrin. Hertişt li alîkî, ma gelo tenê ev şoxiyên heyin, şanî me nakin ku mirina li ber vî welatê şêrîn, fîdekariya ji bo vî welatî, buhatîkî gelek birûmete? Dê bila ew burjuvên piçûkên bêtixm û secer sedcaran bêjin, mirineke bêhuda û vala ye. Bila bêjin... û navê vê mirina bilind, 'întixar' (xwe-kuştin) deynin. Ma gelo ev tişteke pêwiste?*

Ji binî ne. Ji ber ku ew li gora 'mantiqên' xwe difikirin. Ji bona wan jiyan, berdewamkirina jiyana wan a gemar û riziye. Ma Kurdistan bi talankirina dijminan bûye weran? Ma mirovên me bi derb û birîkên ku ji livên çekên dijmin derdikevin, tên kuştin û qirkirin? Ma law û keçên gelê me yên şoreşger û gernastirîn di bendexanên faşîzmê de, bin hingavtinên ku hişê mirov nagre, canên xwe didin? Ji wan re çê. Ev gişt wan ji binî mijûl nakin. Ji wan re tenê jiyan hewce û giringe. Ger hestûyek ku bikaribin balîsin li pêş wan hebe, ji wan re bese û ji serê wan zêde ye. Ger ew vê hestuyê ne li Kurdistanê, lê li Ewrupa peyda dikin? Ne pêwiste, ev jî başe ji wan re. Bila hestu hebe, li ku be bila be. Ji xwe pirsa mezin ji wan re, ma ne jiyaneke bêsecere? Belê! Nexwe, çûyîna Ewrupa jî li wan ferz û hewce ye. Ew mirineke pîroz a li ber welat, ji ber enişka mejiyên xwe jî derbas nakin. Lew li gora 'mantiqa' wan hertiş jiyana wan e, û ger ev jiyan bimre, cîhan jî pêre dimre. Ji ber baweriya jiyaneke hewqas kîrete ku ew, mirina li ber gel û welat, 'mirineke bêhuda' dibînin û navê 'întixarê' lêdikin.

Lê ji bo şoreşgerên ku li ser gel û welatên xwe seriyên xwe diramînin, rewş tiştek dine. Duruşma şoreşgeran, ne duruşma 'hertişt ji bo mine'; duruşma 'hertişt ji bo gel û welate' ji xwe re bingeh digrin şoreşger. Gava mirov van çê û rindiyên welat dibîne û pêre jî ku mirov têhnî rizgariyê bûyî be, çêtir fahmdike ku şoreş hewceye û giringe; bêtirs û bizdan, gava hewce be mirov biçe mirinê. Ger mirov vêna tenê bine bîra xwe, tiştekî mezine û evîn û xweşî dixe dilan. Mirov pê şa û serbilind dibe."

Wusa gotibû Ewî. Û niha, di şerê bi qedrûqiymet de ku li dijî leşkerên dijmin dikir, şehîd ketibû; ew leşkerên biyaniyan ku axa vî welatê bedew û mîna bihuştê, bi potinên xwe qirêj dikin. Ew, têkoşerekî hogir ê vî şerî û pêşrevanekî gel ê xurt bû. Ji ber pêvendiyên xwe yên sergiran û aktîf bi girsên gel re, ji hêla derdorên fireh dihat naskirin, xwe bi gel dabû pejirandin û qedrê xwe gelek hebû li ba gelê xwe. Ew, bi fîdekariya ji bo karên karvanî yên têkoşînê, bi îrada xwe a bihîm li hemberê zehmetiyan û bi xurtiya morala xwe a serdest, bi hemû rêhevalên xwe ku li dora Wî bûn xwe dabû pejirandin ku, Ew nuneriya kesbûneke proleter dike.

Li kêleke xebatên karvaniyê yên dema borî de, xebatên karvaniyê yên dema nûh de ji hemû delametên li ser mabûn bi girêdaneke mezin bicih anîbû. Li bin êrîşên dijmin yên bêeman û vegirtina derdorê ji hêla leşkerên dijmin, delameta gelek komên perwendebibûn jî Kurdistana Bakûr, derbaskirina Kurdistana Başûr bi fîdekarîkî mezin bicih anî. Herwusa gelek komên perwendebibûn yên dewre-dewre ji Başûr gihandibû Bakûr. Û pirsa koordinasyonê (pêvendiyên hatin û çûyînê) ku xebatên me yên şoreşger de, pirseka giringe, Ewî girtibû ser milên xwe. Bi kesbûna xwe a sergiran, sade û gotinên xwe yên zelal, hîkarîkî mezin li ser gel dihêla. Xwe zû bi gel re dikir yek. Propexendekar û rêkxistinkarekî herî pêşemîn bû. Ew, pêşengekî gelê me egîd û endamekî Partiya me ê xebatkar bû.

Zekî dihat ber çavan. Di rojeka havînê a rind û xweşî de... li ber siha honik a darên nava hevdû û latên bilînd de... Serekatiya komeke ji hevalên nûh yên endamê perwendebûnê, ku nûh ketine nava refên têkoşînê dike. Çeka xwe daleqandiye darekê wusa ku çeka wê bê ber serê wî û pişta xwe paldaye darê, runiştiye. Ji pirtuka di destê xwe de, bi dengeke bilind, hinde biran dixwêne. Piştî ku xwendina her birê diqediya, rûpelên pirtuka xwe digirt û ji aliyê din bi zimanekî zelal ku mirov têbighijê, tiştê xwendî şîrove dikir, ji aliyeka din jî pirs li hevalên xwe dikir, ku awirên xwe dema xwendinê de yekoyeko li wan digerand.

Û vaye gotinên Zekî ku girêdana bi Partiyê û gel re tênin ziman, guhanda, guhên hevalên Wî de çingînî didin: "*Ez*" digota, "*taliya sala 1980'an demekê pêvendiyên min bi Partiyê re hatin birîn û bê girêdan mam. Ez dikarim bêjim ku, ev dem demeka jiyana min a zortirîn û bi tivanctirîn bû. Lew gava min gelê xwe û rêhevalên xwe tanîn bîra xwe, kovanên kur dilê min de peydadibûn û ez pê diêşiyam. Bêhna min teng dibû ji ber evîna wan. Lê piştî ku dîsa ez giham Partiya xwe, ez hevqas jî giham rihetiya xwe û ez ketim nava heyecaneke wilo mezin ku, ji keyfan mirov nekaribe vê yekê diyarbike. Niha, carek din ez ketime nav karûbarên karvanî yên domana nûh û ji vê xebata xwe ez, keyfxweşî, serbilindî û heyecaneke mezin dilê xwe de sehdikim.*"

Gotinên xwe bi vê nolê duxuyankiribû e Wî. Gava niha leqayî dijmin bû, ji girêdana xwe bi Parti û gel re tu guman nehiştin lu şopa xwe, li ber xwe da û di vê oxirê de şehîd ket. Ew, bi dilerî, mêrxasî û xebatkariya xwe de, têkoşerekî bi hîm bû. Ji ber ku zu xwe hînî xebatên karvanî yên domana nûh ku kin berdewam kirin kir, xwe li gora hoyên van xebatan pêşve da û nêrînên Wî yên xwedî raman û bîrdozî û pêşveçûna Wî a bi lezûbez, hebûn. Ewî xwe bi hemû hevalên xwe dabû pejirandin ku, bilez pêşdikeve û singê xwe li ber her zoriyê dirawestîne; xwediyê kesbûneke serxwe û jidandiye. Bilî ku serî de ji binî nedikarî Kurdî bipeyive jî, di demeka kurt de hevqas Kurdî hînbû ku bikaribe propaxande bike. Xwe tevlî girsên gel dikir û hatibû gihabû rewşeka ku gelê me gelek jê hezdikir û Wî dihêjmard.

Ew, xwediyê kesbûneke wusa bû ku, tevlî pêşveketina xwe, hevalên xwe jî pêşdixist û pêwistî dida ve yekê; vê barê de xebatên jîr bikartanî û xwediyê kesbûneke, tijî taybetiyên perwendekirinê bû.

Ferhat dihat pêşiya çavan. Di rojeka havînê a rind û xweşî de... Kom, li bin siha lat û tehtên bilind yên li kendala qontarên çiyê xwe dabû istirihatê. Lê Ferhat, li ser bendava latê bilindî li jora komê nobetê digirt. Çeka xwe girtibû destê xwe, carnan bi durbînê li dora xwe temaşe dikir û carnan jî bera xwe dida hevalên xwe û îşareta ku derdor tenhaye dida wan.

Vê kêliyê jî, hevokên Ferhat yên ku pêwistiya rêkxistinê di civaka me de tanîn zimên, çingînî didan guhan. Di rojeke payizê de, li ser baniyên çiyakî gelek bilind, li dora agirekî geş ku ezîngên li serhev hatibûn danîn, hatibû pêxistin... Ferhat çeka xwe daniye ser kab û çokên xwe û li ser çokên xwe runiştiye... bi kêra destê xwe de agir tevlîhev dike. Bêyî ku çavên xwe ji agir bizivirênê, xwe dabû fikarên dur û dirêj. Piştî ku kêliyek bi vê nolê ma, birhên xwe yên çetel serbest berda ku gava difikiriya kişandibû û bi nermî rûyê Wî de kenek peyda bû: "*Bi rastî, mirov*" digot; "*di têkoşînê de pêwistiya rêkxistinê û rêkxistinbûnê rindtir dikare fahmbike. Û gava fahmdike jî, hingê pir xweş dizane jiyaneke bêrekxistinî, çi jiyaneke vala û bênaveroke. Ez niha difikirim... heke rêkxistinek wusa nehatiba çêkirin û têkoşîneke vê nolê nehatiba bilindkirin, gelo ma wê rewşa civaka me çi biba, çawa biba? Rûdaneke ku tenê fikarkirina wê mirov dibizdêne, ne welê?*"

Van gotinan kiribû Ewî. Niha jî, di nav refên rêkxistin û têkoşîna xwe de, bi berxwedana leheng li dijî hêzên dijminê dirinde, xwe fîda kiribû bo doza xwe... Ew, bêyî ku tu berjewendên kesanî deynê pêşiya xwe, şervanekî merxas bû ku xwe kiribû xelat bo têkoşîna rizgariya gelê xwe û çîna xwe. Di demekê de ku gelek tirsonekên burjuvaziya piçûk, ji nav refên têkoşînê û şoreşê reviyabûn, Ewî bi zanantiya li ser hertişti girtina sod û berjewendên welat û gel, dev ji karê xwe li Libya yê berda û bê sodên kesanî, bû neferekî profesyonel ê têkoşîna rizgariya netewî.

Ew, dijminekî bêeman ê nerêkxistiniyê bû di têkoşînê de. Bi pêvendiyên xwe yên bi gel û rêhevalên xwe re, xwediyê kesbûneke proleter bû ku xwe bi jiyana xwe a kollektîf dabû pejirandin û hêjmartin.

Dûmahîk hêjmara bê de

Du rûpelên din ji deftera penahiyê

Cankurd

Rûpela yekem: Li ser hozanvanekî

Dema meha Gozerdanê (Hezîranê) karkerên dora me diçin gundên Alman, li karê roj bi roj digerin. Di nava bistanên çilekan (tûyan) de, di ber hevre mîna leşkeran rêz dibin. Li ser kab û çokan xwe berdidin ser erdê şil, destê xwe davêjin nav histiriyan û bi lez û bêdengî çilekan berev dikin. Dixênin qutîkan, piştre dicivînin û top dikin, diçin mafê zendên xwe distênin û berî nîvro vedigerin malên xwe. Heya êvarê bêliv dimênin. Ji sohtina kaban û birînên histiriyan di dest û zendan de dinalin. Lê buhayê karê wan jî, weke herdemê erzane.

Lê dîsa jî ev çend rojên demsala havînê li ba me gelekan, rojên çendî xweşin û buhane... Di nav zêvî û bistanan de, em Kurdên karker û yên ku li van doran penahbûne (multecî) hevdu dervey komel û civînan dibênin. Di rêzên çilekan de Kurdên ku ji Çiyayê Kurdan (K. Sûrî), ji Bîngolê, Elazixê, Dêrsimê, Mardînê û hinde derên din li rex hevdu, mil li mil dixebitin heya ku em li vî welatê polperest pergende û perîşan nemînin.

Ê din em niha dizanin kî ji kîjan aliyê Kurdistanê ye, em hevdu di ziman û axaftinê re dinasin. Gava yek şorê dike, mirov dizane ew ji Bîngolê ye an ji Elazixê ye. Lê mixabin piraniya Kurdên me yên bakura Kurdistanê, ewên ku bi rastî Kurdiyeka xweş û paqij dizanin, bi Tirkî di nava hevde diaxifin. Ez dixeyidim, gelek caran dibêjime wan ku ev şaşe. Lê ewa ku min li ber diçelmisine û dilê min diguvişe, ewe ku hinde kesên ku xwe rêber û şoreşger dibênin, ew ji bi Tirkî dipeyivin. Veca kela dilê min radibe û ez bi çilekan davêjim wan. Şerbeta sor veke xwinê li ser pişta wan de dihere. Di nava xwe de em hinde caran pirs û axaftin li ser welêt, li ser serbor û serpêhatiyan dipeyivin, em derd û kulên xwe ji hevre dibêjin û tu caran welat û şoreş ji bîra me dernekeve. Em dervey civat û komikên ramyarî ji yekbûna gelê xwe, bindestiya karkeran û sohtina penahiyê dişopînin. Hozanvanekî gelêrî ê bi navê Bavê Kurdo, li rêya vegerîna ji nav çilekan vê helbesta jêrîn ji me re sitra:

Sitrana şehîdekî

Zarokên piçûk rabin şiyarkin
Şal û şopikên Kurdan li wan kin
Heyfa min rakin neyar belavkin
Hemû yekbin bi hevre biharkin

Welat parêzkin ne bi vî rengî
Nola diza bin mekin pirdengî
Heke em ne zana û çalak bin
Dijmin siware bikevin ber singî

Dotmam hati wê li min giriye
Ji min re wê goti: Halê te çiye
Tolik, neyar dotmam bir û çû
Kesek nedîbû wî kude biriye

Konê li ser min neyar hejandin
Rabûn li ser min wan şer gerandin
Ketim birîndar çûn tev ga û pez
Sosin û nêrgiz tevde weşandin

Çûm zozanê nav wan gulan
Fîxan ketî wan bilbilan
Ez rawestîm min yar nedî
Çawa bikim van sorgulan

Ez wê de çûm bilbil min dît
Lê çavreşê! Te yar nedît?
Reben girî dilêş û ax
Got: Bi xwudê! Min ew nedît

Çûm nav gira kevok min dît
Ey gulîsor! Te yar nedît
Reben rabû berda girî
Got: Bi xwudê! Min yar dît

Yara te ye va li vira
Hewa birin qeflê gura
Torîk û rovî, hew jî tevê
Heywaax li me! Xûşk û bira

Piştî gotina vê rista xweşik hozanvanê me, Bavê Kurdo, çend rêzikên helbesta xwe jibîrkirin, lewma wî gote me: "Heft avjeniyên hirçê hene, gava ket avê teva ji bîra dike." Ji ber ku rêya me dirêj bû û jinên ku bi me re bûn, ji deng û helbestên Bavê Kurdo hezkirin, ji wî xwestin ku sitraneka din bistirê. Hema wî destên xwe da ber guhên xwe û vê kilamê kir:

"Agir pêket li deşta Sirûcê
Hemû Kurdên me hatin gûcê
Gelê Kurdan tevde cewhere
Ji deryayê mermere
Ew zêr û ziye bi xwudê ne tûce
Zivistana sar bi çax û barkir
Bihara rengîn serê xwe rakir
Werin tev yekbin gelo we karkir
Mala neyar we tev xirakir.

Heya roja îro em mane bê cih û ware
Kole û li bin dest û zor û zilma neyare
Ax çi li ser min hey hey û qêrîn
û heware
Xûşk û dayikno girî ji me re zerare.

Ez ne kevokim, ne bilbilim, ez bazim
Ez ji gelê Kurdê serbilind û
serfirazim
Zor û sîtema neyarê bavsa ez
naxwazim
Her mirovek bibe neyar
Ji vî milletî, li ser vî milletî
Ezê gorinekê jêre bikolim
Li ser gorina wî razim
Ey neyarê bavsa ma tu nizanî?
Kurd hemû mafê xwe heya niha
dixwazin, xwe jê re didin kuştin
Her mirovek ji vî milletî, li ser vî
milletî
Ger bo dijmin ew bibe har
Li bin ferman û ala neyar
Wê bête kuştin, biriştin
Wê li cihekî dûr ji me bête veşartin.

Gava sitrana Bavê Kurdo rabû, me tevan ji wî re da çepikan. Wî ji berê xwe da me û got: "Apê Fêris! Sozê min û we sibê li nav gêris." Armanca wî, ewe ku emê sibê dîsa bi hevre biçine kar. Gelo! Çuqas kesên wilo hunermend û hozanvan di nava gelê me de hene? Evên ku gelê me hişyar dikin, rêya rast û dirist, şanî dikin, bêyî ku li dibistanên bilind bixwênin û bêyî ku armancên wan yên xuya di xebatê de hebin.

Wê rojê em hatin mala me. Piştî min van hozanên wî yên jorîn nivîsandin, li min mêzekir û got: "Dê ji kerema xwe re van çend rêzikan ji têxine deftera xwe. Bila pêşmerge û şoreşvanên çiyayên Kurdistanê di bin kon û zinaran de ji hevre bixwênin":

Vaye bihare gul û çîçek vebûne
Li rûyên van dara
Cilê pişta min diriya
Solê lingê min kevnare
Hûn hemû Kurdin çiye dubendî?

Çiye axa, çiye beg
Çiye şêx û çiye yezîdî
Eve doza ve tevaye hemû tev yekbin
Bo we teva kare.
Min bala xwe da li xelk û alema
Rûniştine li koma cîhanê.
Azad û serbestin bûne xwedî ala
Emin xwedan zêvî û genima
Vane li ba xelkê bûne rêncber û pala
Ma ev ji zanayên mere ne şerm
û are?

Rûpela duwem: Li ser "civîna Kölner-Appell"

Di dawiya Gulana 1987'an de, Komkar û hinde sazumanên Almanî yên xwe çep nîşan didin, bi daxwaza "çemberkirina" PKK civîneka xwe girêdan. Di civînê de hate gotin, ku PKK hêzeka hevalbendê dijminê gelê Kurde. Ferman û emrên xwe ji MÎT'ê Tirk digire û li Almanya bi fermana Wezîrê Karên Hundurî ê Almanya kar dike.

Gelo! Ma evan kê dikarin ji xwe pêve bixapênin? Di civînê de piştî bihîstina van gotinên bervajî, piraniya haziran dijî van gotinên dervey rastiyê derketin. Xwedî li daxwaz û xebatên PKK derketin. Nûnerê Komkar nema dizanî çi bigota, ê din destpêkir bi gotinên wek: "Hun derewan dikin", "Devê xwe bigre", "Mîna mirovan be" û hinde gotinên ku li diskusiyon û hevpeyvînên ramyarî de nayin gotin.

Gava nûnerê Komkarê şor dikir, 7 deqe didan wî, lê gava yekî piştgirtî ji PKK re xuya dikir, di devê wî de şor digirtin û nedihêştin ji 2 deqan pêve biaxife. Ez nizanim çawa delîve (firsend) bo min çêbû, ku ez bîr û baweriya xwe li ser birakujiyê, dijheviyê û terorîzma dewleta Tirk, ewa ku min nivîsandibû bixwênim. Min jî bang bo yektivingê, yekxebatê, yekdengiyê kiribû û diyarkiribû ku çawa terorîzm bi bêbextî, her bi tevgerên azadixwaz ve hatiye zemirandin. Çawa sozialdemokrat û hêzên din yên ku xwe çep dibênin, di dîrokê de li rex faşistên kemalist rawestine û dij gelê me derketine. Çima li ser Ermeniyan tê axaftin û li ser me naye gotin? Çi di nava Kurdên me û SHP yê Tirkan de, wê çêbibe û çawa wê nikaribin partiyeka mîna PKK çemberkin... Li dawiyê jî min bangkir, ku her mirovekê ku xwe mirov dizane, li rex gelê Kurd dij terora dewleta Tirk biraweste. Weke min diyarkir û eve rastiya ku ez gihamê, li dawiya wê civînê, hema tiştek ji armanca civînê bi serneket. Pîlana wan berbad çû û careyeka din ji me re tê nîşankirin, ku tenê Kurd, xwe bi xwe, dikarin dijheviya navbera xwe rakin. Heke ew li hev rûnin, bi hevre biaxifin û ji hev durnekevin, ne Alman, ne Frensî, ne Îngilîzî û ne jî Emerîkan û Rusî, dikarin ji Kurdan bêhtir van hêz û partiyên ku dijhev derketine ber hev bênin û yekxebatê peyda bikin.

Dost û hevalên hêja!

Ew rêyeka şaşe, ku em xwe li ber xelkê biçemînin, hemû tiştên nava me de bo wan bêjin û dilê xwe ji wan re bikin xewan (sifre). Hîn şaştire, ku em ji wan bixwazin, hêzeka Kurdî çemberkin û bi xebata derveyî welat jê re qedexekin. Komkar û yên din jî dizanin, ku ew bi vê berger û daxwaziyê li ber Almanan û Ewrupiyan xwe piçûk dikin. Ma çi demê ew dikarin, xwe bikin qazî û xwedî biryar di navbera me de? Bi çi mafî? Bi çi çareyan?

Almanên ku li wir bûn jî, gotin me: "Çima ew li hev rûnanin? Ma çima Kurd nakevin nava van û berhev naynin? Ev ne karê me ye..." Hinde hevalên dewleta Tirk jî hebûn, ew Tirk bûn, gotin me: "Ma çima hun dijî dewleta Tirk derdikevin? Hunê ji koletiya me xilasbin, tê kevin bin koletiya Rusan..."Gotineka wilo divê me şermbike, ku em li hizûra wan xwe wilo riswa bikin.

Gotineka ku kenê min pêhat ew bû, ku hinde kesan Kurdistaneka bêxwînrêtîn dixwestin û mirovekî Komkarê ji me dipirsî: "Gelo! Berêz Abdullah Ocalan li Libnanê, Sûrî û Îranê çi dike?" Wî ji bîra kir, ku ew û hinde kesên weke wî, yek ji wan jî Kemal Burkay e dûr û dûr û gelek dûr ji Kurdistanê rûniştine, li Kolnê, Parîsê û li Stockholmê rê û şopa şoreşeka bêxwîn nîşan didin. Heke ne wilo ye, çima pirsên weke vê pirsê bê xuyakirin?

Birano, Kurdino!

Dîsa jî bang li we dikim, weke mirovekî welatî, dev ji van gotinên vala berdin. "Ker ket ji xudana bi hêztir nîne", Alman û yên din ne dayik û bavên me ne, werin ba hev û xudan li şoreşê derkevin, ji ber ku rêya şoreşê bo gelê me ye û rêya din a dijmine û di nava wan de tu rê din nîne.

Şer belavî

tevayî Kurdistanê bû

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Lİ SER VÊ XAKÊ CİH Jİ BO MÊTİNGERAN Û XULAMÊN WAN NÎNE

Hilgavtina berxwedanê a mezin, bi giştiya dijwariya xwe didome. Pêşmergên ARGK, derbe li ser derbê li mêtingerên faşist û hevalbendên wan dixin. Şerê serxwebûna gelê Kurdistan, herroja dibuhare, kozên nûh bidest xwe ve têne. Bi sedan Kurd, xwe dighênin nav refên Artêşa Rizgariyê. Mêtinger roj bi roj nêzîkî mirina xwe û hilweşandinê dibin. Tutişt ê din nikare, şerê serxwebûna bi qedrûqiymet ê ARGK birawestîne.

Îroj li Kurdistanê şerek ku tukes nikarê înkar bike, jiyane. Hêzên ARGK, li dijî hêzên mêtingerên faşist şerên ku bi rojan didomin birêvedixin û hemû bikaranînên şerê taybetî yen artêşa faşîst têkdibin. Dewleta Tirk keftûlaftê dike ku, encama şer biguhurîne û temana xwe liçkêk din dirêj bike. Mêtingerên ku hêzên xwe gişt dixin şer de û hemû şêweyên şerê taybetî yên ji her babêtî bikartênin, dîsa jî nikarin hilweşandina xwe birawestînin. Tektîkên şerê taybetî yên mêtingerên faşist, bi tektîkên hosta û jêhatî yên ARGK, yeko-yeko tên belavkirin. Mêtingerên Tirk ku bang li emperyalîzmê bo alîkariyê dikin, vêca serjêrçûn û binkeftina xwe jî eşkere dipejirênin. Çuqas ew nêzîkî dawiya xwe dibin û gelê me tevlî refên ARGK bo bêhtir heyfhildanê dibe, tirs û bizdana wan jî hevqas zêde dibe.

Serfîrazî a tektîka gerîlla ye

Li Kurdistanê 2 cure şer tê birêvebirin. Yekemîn, şerê gerîlla ê ku ARGK birêve dibe; duwemîn, şerê mêtingeriya Tirk ê taybetiye. Herdu şêweyên şer îroj, pozberiyeka bêeman li hemberê hev bilinddikin. Komara Tirk xebateke tunde pêktêne, ji bona ku şerê gerîlla ê hêzên ARGK birawestêne. Şereke taybetî bikartêne. Bona vî şerî kontreyan, komên kuştinê û artêşên taybetî rêkxistin dike. Ev bikaranîn dîrokê de jî hêla Emerîka li Vietnamê, niha jî li Nikaragua û El-Salvadorê ûhw. tên pêkanîn. Ev gişt armanca rawestandina şerê hêzên ARGK dikin. Ji demekê dure, Komara Tirk vê barî de amedekariyên xwe dikir. Hejta yekîtiyên xwe yên dij-gerîlla, serî de li Almanya, li hin welatên emperyalîst perwendekir. Pir tê neçû, ev yekîtiyên taybetî leqayî têkçûneke mezin bûn. Lê belê Komara Tirk hêviyên mezin bi van yekîtiyan girêdabû. Li bendê mabû ku, bi van yekîtiyan encamê bi dest xwe ve bêne. Lê tiştê ku bi serê hemû dagirkaran dîrokê de hat, pir derengî tê neket, bi serê van yekîtiyên taybetî jî hat. Vêca em dev jê berdin ku bikaribin pêşmergên me tunebikin, newêrin derkevin pêşiya gerîllayên me jî.

Weke hemû gelên ku welatên wan hatiye vegirtin, gelê Kurdistan jî necarbû dest bi şerê gerîlla bike. Lew ev şer, haceta yekemînê bo rizgariyê. Lew, li hemberê ordiyeka nujen, xelkek ku yek serbazê wî ê çekdar jî nîne, rêkî din nikare hilbijîrêne bo parastina doza xwe a mafdar û rizgarkirina welatê xwe ji dagirkaran. Girtina biryara damezrandina ARGK di Komcîva PKK a Sêwemîn de, berhemeke vê

Dûmahîk rûpela 24'an de

Çîroka "Mehmetçîkên qehreman" tarûmar bû

Heya rojên em tê de, mêtingerên Tirk yên faşîst, xwe bi artêşa xwe şadikiran, xwe pê bextiyar dihesibandin û pesn û forta ordiya xwe didan. Bawer dikiran ku bi çîroka "Mehmetçîkên qehreman" wê bikaribin hertiştî serrast bikin û tukes nikare xwe li hemberê wan birawestêne. Bi vê yekê jî bawer bibûn. Lê îroj ev rûdan gişt, weke balonekê nefixandibûn (pifdabûn), nikarin xwe li hemberê artêşa keleş a gelê me, ARGK, xwe rabigrin û vedimirin. Van rojên taliyê de, mêtinger bi xwe duxuyandikin ku, ê din bi artêşên xwe, komên xwe yên taybetî, prazkarên xwe yên gundan ûhw... nikarin xwe li hemberê ARGK rabigrin.

Li hemberê livbaziyên gerîlla, yên ku xwe li Pinarcik, Midyad, Hezex, Pûlûmur, Aralik, Iğdir, Baykan, Nazimiye û li gelek bajar û gundên Kurdistanê tundekirin, gelek nuner û berpirsiyarên mêtingeran û rojnamên wan, weke ku mal ji agir birevênin, dixwazin demeke kin de çarên nûh bên peydakirin. Ev derdorên xulam, ku dibêjin ger îroj çare neyê peydakirin, wê sibe bibe dereng, destpêkirine ku bêjin, duxuyaniyên hûkûmetê me qayil nakin.

Serê 2 salane, em jî dibêjin, li hemberê şerê serxwebûnê a dadî a gelê me, hemû azîne û keftûlaftên wan bêhudane. Şerê van herdu salên dawiyê jî delîlên karvanî, yên vê yekê ne. Iroj jî mêtinger bi xwe vêna dipejirênin. Rojnamên mêtingeran herrojê bi tîpên mezin agahiyên nûh diweşênin û eşkere dibêjin ku, şereke ku xwe dorfireh dike tê dayin. Çend hînkar: Rojnama Millîyet: **"Weke cengê"**, Cumhuriyet: **"Nasekinin"**, Güneş: **"Ozal peyivî, PKK lêxist"**, Tercüman: **"Komeke ji eşkiyayên kêrikar, do û şevê din li rojhilata-başur li dijî dewletê meydan xwendin."**

Ev gişt çi şanî dikin? Şanî dikin ku, ê din karbidestiya mêtinger nikare li Kurdistanê derfeta jiyanê peyda bike. Vê meha dawiyê de, artêşa Tirk bilî bi hezaran leşkerên xwe, derbên giran ji hêzên ARGK

Dûmahîk rûpela 24'an de

Êrîş çûn ser taburên Nazîmiye û Baykanê

Li kêleka êrîşên li dijî parêzkarên gundan, li dijî hêzên ordiya faşist jî êriş pêktên.

Roja 29'ê Hezîranê êrîşek çû ser Tabura Canderman li navça Baykan bajarê Sêrtê. Yekîtikî gerîlla ji yên ARGK bi şev dora seet 22.00'an xwe li dora Tabura Cenderman li Baykanê, kirin kozan û dest bi êrîşekê kirin. Hengama êrîşê de mêtinger ketin nav tirs û bizdanake mezin, û tê duxuyanikirin ku gelek mirî û birîndarên wan çêbûne. Lê agahiyên dorfireh li ser hundabûnên dijmin hêj negihane ber destê me.

Li du livbaziya li Baykanê, vê carê jî roja 10'ê Tirmehê êrîşek çû ser Tabura Cendarman li Nazîmiyê êrdima Dêrsimê.

Dema êrîşê de, şereke dijwar di navbera yekîtiya ARGK û hêzên artêşa faşîst derket. Ji ber reşandina agirê yekîtiya gerîlla a ARGK, leşkerên Tabura Cenderman nekarin ji kozên xwe derkevin û domana şevê de, di rewşa alarmê de man. Li derheqê kuştî û birîndaran, saloxên dorfireh hêj berdestê me nebûne. Yekitiya gerîllayên ARGK serdestiya xwe a jêhatî di vê rûdanê de danî holê û tirsa mezin berda hinava ordiya mêtinger.

Êrîşên li dijî têkoşîna me li Ewrupa hatin protestokirin

Şerê Rizgariya Netewa Kurdistan a bilind dibe, sala 87'an hilgavtinên nûh pêktêne û pêşvediçe. Tevgerên alîkarî, pişgirtin û hevkariyê bo vê têkoşîna me li derveyî welat jî bilind dibin. Welatperwerên Kurd yên ku li Ewrupa dijin, bi livbaziyên xwe yên tunde şanîkirin ku, tucaran li hemberê êrîşên dijminan wê bêdeng namênin. Di vê barê de li gelek bajarên welatên Ewrûpî de, livbazî û xwepêşdanên xurt bicihanîn.

Stuttgart: Roja Înê, 12'ê Hezîranê 1987'an 35 piştgirtên ERNK, balyozxana (konsolosiya) Hollanda vegirtin. Bi vê kiryarê welatperweran, êrîşên polîsên welatên Hollanda, Almanya û Isvîçre yên mîna sehkirinan, girtinan, ji xwe re kirînan û bizdandinê bo reşkirina têkoşîna me armanc dikin, protestokirin. Herwusa, bikaranînên Komara Tirk yên li zîndanan hatin protestokirin. Li cihê rûdanê welatperweran, duxuyanî û belavok belavkirin. Ev bûyer kete rûpelên rojnaman.

Hamburg: Dîsa bi armanca jorîn û ji ber ku 2 welatperwer li Lozanê hatibûn girtin û êrîşên polîsên Bayern û Hamburgê bên protestokirin, 30 dilxwazên ERNK li Hamburgê rojnama "Morgenpost" vegir-

Dûmahîk rûpela 25'an de

Hilgavtineke xurt ber bi damezrandina yekîtiyên çînayetî yên rîzgariya netewmendî ve...

Mehên Hezîran û Tîrmehê 1987'an de, serî de li gelek bajarên welatên Ewrupî de û derên ku li wir girsên karker, xort, jin û rewşenbîren welatperwer yên ji Kurdistanê hene, civîn, xebatên propaxende û rêkxistinkirinê yên tunde hatin çêkirin. Dure konferansên êrdimî yên pêşemîn, yên **"Yekîtiya Karkerên Welatperwerên Kurdistan"**, **"Yekîtiya Civanên Welatperwer û Şoreşgerên Kurdistan"** û **"Yekîtiya Jinên Welatperwerên Kurdistan"** xwe civandin.

Li her konferansa êrdimî, bêhtirî 50 delege başdarbûn. Civînan de, sedemên ku damezrandinan pêwîst dikin û delametên yekîtiyan, bi şêweyeka dorfireh hatin danîn û li ser wan danûstandin çêbûn. Di merca pêşin a rojeninên konferansê de, rewşa girsên gel û pirsgirekên wan, taybetiyên xeta girseyî a rizgariya netewmendî û karvaniya jiyan dibe, ji ber çavan hatin derbaskirin. Konevaniyên reformist yên otonomxwaz hatin mehkumkirin.

Konferansan de, hat eşkere kirin ku, sedema ku em li derveyî welatin, encameka konevaniyên mêtingeran yên aborî, civakî, ramyarî û leşkerî ye û ev jî tê mana qutbûna me ji welat û daxwaza asimilasyona me datine holê. Texrîbatên civakî, aborî, çandî yên Ewrupa hatin şîrovekirin; êriş û leyistokên mêtingerên Tirk, sovenîstên sosyal, reformistên Kurd û derdorên emperyalist, herwusa konevaniya wan yên paşverû hatin kifşkirin. Delametên mina afirandina derfetên diravî, qadro û ittifaqan bo têkoşîna rizgariya netewî hatin danîn û bi danûstandina li ser bernamên pêşneyar yên bername û rêvebirina yekîtiyan civîn dawî pê hatin.

Konferansên karkerên welatperwer; rastiyên îroyîn û dîrokî yên proletarya Kurdistanê ku pêşengê Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan e û delamet û rista proletarya di têkoşîna rizgariya netewî de, bi awakî tunde ji bêr çavan derbaskirin.

Konferansên civanên welatperwer û şoreşger; rastiyên civakî yên civanên Kurdistanê yên li bin avahiya mêtinger û qompradoriya feodal, û cihê civanan di rizgariya netewî de, bi awakî tunde ji bêr çavan derbaskirin.

Konferansên jinên welatperwer; rastiyên civakî yên jinên Kurdistanê yên li bin gelek cure pikolî û nîriyan û cihê jinan di rizgariya netewî de, bi awakî tunde ji bêr çavan derbaskirin.

Konferansan, erk û armancên konevanî ku bireke pêwîst a bernamên pêşneyar datinin holê, ji ber çavan derbaskirin. Erk û armancên Yekîtiyan, erkên rêkxistinî bo têkoşîna Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan'în ku dixwazin demokrasiya gelî biserbixin.

Konferansên Yekîtiyan, duxuyankirin ku, gava wan a ji niha pêde, wê bibe komcivîna (kongra) yekîtiyan. Û bi daxwaza xebatên jirek yên ji niha û pêde, van civînên xwe yên peşemîn û dîrokî dawî pê anîn.

Berxwedan